DZIENNIK

USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA

KRÓLESTWA GALICYI I LODOMERYI

WRAZ

Z WIELKIEM KSIĘSTWEM KRAKOWSKIEM

ROCZNIK 1887.

LWÓW.
Z DRUKARNI WŁ. ŁOZIŃSKIEGO.
Zarządca: W. J. WEBER.

Spis chronologiczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1887.

Spis alfabetyczny

do Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1887*)

A.

B.

C.

---

*) **Uwaga.** Ażeby ułatwić wyszukanie rozporządzeń władz krajowych, przytoczono przy każdej nomenklaturze dwie liczby, z których pierwsza oznacza liczbę stronicy, druga zaś ustawę. Aby uwidocznić różnicę tego oznaczenia, obrano dla liczby ustaw grubsze pismo.

D.

E.

F.

G.

H.

I.

J.

K.

L.

Ł.

M.

N.

O.

P.

R.

S.

T.

U.

W.

Z.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 15. Stycznia 1887 Część I.

Nr. 1.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 20. Grudnia 1886, L. 70042.

Wskutek reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa obrony krajowej z dnia 26. Października r. b. L. 16188/3398 IV. podaje się do powszechnej wiadomości 1szy dodatek, zmieniający niektóre postanowienia II. części „przepisów ewidencyjnych, tyczących się gażystów w rezerwie z roku 1881", ogłoszonych w Dz. ustaw i rozp. kr. z r. 1882, Nr. 49. część XII.

I. Dodatek

„do II. części przepisów ewidencyjnych dla gażystów w rezerwie z roku 1881."

w §. 30. zmienia się tekst punktu 6. jak następuje:

„Inne wojskowe meldowania, do których gażysta w rezerwie jeszcze jest obowiązany, są w punkcie 267 *b*) regulaminu służbowego dla c. k. armii I. część — względnie w §. 13. regulaminu służbowego dla c. k. marynarki część II. zawarte.

Przepisane meldowanie o czasowej zmianie pobytu, trwającej dłużej jak cztery tygodnie — należy oprócz doniesienia podług punktu drugiego tegoż paragrafu, uskutecznić nadto w komendzie placu względnie wojskowej komendzie stacyjnej miejsca pobytu wówczas, jeżeli miejsce to nie jest zarazem siedzibą urzędową właściwej ewidencyjnej powiatowej komendy. Oprócz tego obowiązani się ci gażyści, w których miejscu pobytu znajduje się oddział wojska (zakładu wojskowego) lub części tegoż, do którego

wedle karty przeznaczenia na wypadek mobilizacyi do służby są przeznaczeni, zameldować się u komendanta tegoż oddziału wojskowego (zakładu wojskowego) względnie komendanta części tegoż.

Wreszcie obowiązani są ci gażyści w rezerwie, którym podczas pobytu za granicą noszenie munduru wojskowego wyjątkowo jest dozwolone, przedstawić się w mundurze wojskowej władzy stacyjnej miejsca pobytu, a w tych miejscowościach, w których znajdują się c. i k. władze reprezentacyjne, także i tym władzom w mundurze wojskowym".

W §. 39. wstępują w miejsce punktu 1. następujące postanowienia:

„Przy wojskowo-służbowych czynnościach są gażyści w rezerwie obowiązani występować w przepisanym mundurze wojskowym.

Duszpastérze wojskowi w rezerwie, mogą jednakże i przy meldowaniach, które uskutecznić mają w myśl §. 30., używać ubioru duchownego, przez dyecezyalne, zakonne lub inne rozporządzenia tymże przepisanego.

Oprócz tego dozwolonem jest noszenie munduru wojskowego gażystom w rezerwie, którzy byli oficerami z powołania (duszpasterzami lub urzędnikami wojskowymi) przy odpowiednich okolicznościach, podczas gdy tym, którzy nie byli oficerami z powołania, duszpasterzami lub urzędnikami wojskowymi, używać wolno munduru w stosunku pozasłużbowym tylko przy uroczystych okolicznościach.

Do takich okoliczności należą:

Festyny i uroczystości na Najwyższym Dworze, czysto wojskowe i o charakterze oficyalnym uroczystości, w których biorą udział naczelnicy politycznych i innych państwowych władz w swym urzędowym charakterze, dalej te uroczystości, które na cześć jednego z członków Najwyższego Cesarskiego Domu urządzane bywają, w końcu w wypadkach towarzyskiego zgromadzenia korpusu oficerskiego pewnego garnizonu lub pewnej części tegoż.

Gażyści w rezerwie, piastujący urząd cywilny, niemogą podczas urzędowania w tym charakterze, używać munduru wojskowego.

Gażystom w rezerwie, występującym w mundurze, przysługują wszelkie honorowe prawa i ciężą na nich obowiązki czynnego oficera (duszpasterza lub urzędnika wojskowego); obowiązani są przeto podług przepisów być umundurowani.

Z pojęciem karności wojskowej nie da się pogodzić, aby osoby stanu wojskowego w mundurze brały udział w publicznych zgromadzeniach lub demonstracyach, mających cechę polityczną. Takie uczestnictwo jest więc wszystkim występującym w mundurze wojskowym oficerom, duszpastérzom wojskowym i urzędnikom wojskowym w rezerwie zabronione. Ten sam zakaz obowiązuje także należących do marynarki, (punkt 46. regulaminu służbowego dla c. k. wojska I. część).

W §. 42. odpada drugie zdanie punktu 2. a w miejsce punktu 3. wstępują następujące postanowienia:

3. Wszyscy gażyści w rezerwie podlegają wojskowym dyscyplinarno-karnym przepisom: w wypadkach nieusprawiedliwionego przekroczenia obowiązku jawienia się przy raporcie głównym (dodatkowym) i w ogóle podczas tego raportu; jeżeli noszą mundur wojskowy, a w szczególności jeżeli w tymże dopuścili się wykroczenia przeciw wojskowemu stosunkowi przełożeństwa lub podległości lub dopuścili się przekroczenia przepisów o umundurowaniu, wreszcie i wtedy, jeżeli zaniedbali przepisanych meldunków wojskowych (§. 30. punkt 6.).

W §. 43. punkt 4. alinea 2. odpadają następujące słowa: „według punktu 651. *b*) i 653. regulaminu służbowego dla c. k. armii I. część, dalej punktu 477 i 478 regulaminu służbowego dla c. k. marynarki wojennej II. część.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 31. stycznia 1887. **Część II.**

Nr. 2.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 11. Grudnia 1886, l. 20185, dotyczące cennika leków na rok 1887.

Z powodu wydania cennika leków, który ułożony został nakładem c. k. drukarni nadwornej i państwowej pod tytułem „Arzeneitaxe für das Jahr 1887 zur österreichischen Pharmakopöe vom J. 1869 und zum Anhange derselben vom J. 1878", ogłasza się następujące postanowienie:

§. 1.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, tudzież uprawnieni do utrzymywania domowej apteki lekarze i chirurgowie, mają, począwszy od 1. Stycznia 1887 r., zastosować się do tego nowego cennika lekarstw, którego też jeden drukowany egzemplarz posiadać mają.

§. 2.

Artykuły, o których wydawaniu istnieją osobne ograniczające przepisy i które zatem w tym cenniku oznaczone są krzyżykiem, (†) mogą być wydawane tylko w skutek zwyczajnej ordynacyi uprawnionego w tej mierze lekarza, chirurga lub weterynarza.

§. 3.

Przy przyrządzaniu i wydaniu lekarstw, wskazówki lekarskiej recepty powinny być we wszystkich szczegółach dokładnie przestrzegane.

Recepty jednak, w których przepisane w dodatku (str. 36) dawki maksymalne pewnego środka leczniczego przekroczone zostały, mogą być ekspedyowane w sposób ordynacyą wskazany tylko w takim razie, jeżeli do oznaczonej wagi dodany został przez lekarza wykrzyknik w nawiasie (!).

Jeżeli zachodzi obawa, że z lekarstwem stać się może jakie nadużycie, natenczas winien lekarz ordynujący w recepcie dopisać klauzulę „ne repetatur“ a aptekarzowi wzbronionem jest wydawać lekarstwo powtórnie na receptę taką klauzulą „ne repetatur“ zaopatrzoną.

§. 4.

Przy obliczeniu ceny materyałów leczniczych nie zawartych w farmakopei, krajowe władze polityczne postępować mają według tych samych zasad, według których oznaczoną bywa cena dla materyałów leczniczych zawartych w farmakopei.

§. 5.

Pijawki nie mają być uważane za przedmiot leczniczy. Cena tychże dla aptekarzy ustanawia się na 10 ct. za sztukę.

Od ceny tej nie będzie potrącony procent tym rachunkozdawcom, którzy na koszt funduszów publicznych lekarstw dostarczają.

Wszyscy aptekarze są obowiązani mieć zapas pijawek.

§. 6.

Nie mogą być ekspedyowane recepty z przypiskiem „secundum meam praescriptionem“ lub z inną podobną uwagą, któraby wskazywała na tajemnicę lub porozumienie z lekarzem.

§. 7.

Jeżeli na recepcie znajduje się przypisek „fiat expeditio simplex“, aptekarzowi wolno policzyć tylko naczynia, które w cenniku jako najtańsze są oznaczone.

§. 8.

Przy wydawaniu artykułów o jednej cenie, takowa ma być do każdej ilości zastosowaną; co do artykułów zaś z dwojakiemi cenami, należy podług ceny niższej obliczać dopiero przy wydaniu większej ilości.

Jeżeli jednak w skutek kilkakrotnego policzenia ceny przepisanej za dawki mniejszej wagi przekroczoną zostaje zniżona cena dla większej ilości, to w takim razie ostatnia cena ma być zastosowana.

§. 9.

Na każdej recepcie, według której w publicznej lub domowej aptece lekarstwo zostało sporządzone lub wydane, ma być należytość dokładnie cyframi napisaną i osobno oznaczoną cena za materyały, za robotę i naczynia.

Jeżeli należytość w recepcie nie dosięga jednego centa, może być za cały cent policzona. Jeżeli zaś za pewien artykuł oprócz jednego lub więcej centów przypada jeszcze do wypłaty ułamkowa część centa, to w takim razie ułamkowa część poniżej 0·5 ma być całkiem opuszczona, a część ułamkowa wynosząca 0·5 lub więcej, może być za cały cent policzona.

Za aqua communis w jakiejkolwiek ilości, można policzyć jeden cent z wyjątkiem wypadków, jeżeli jest użytą do odwarów lub nalewów.

Aptekarz, który oznaczył cenę lekarstwa, powinien oznaczyć na recepcie oprócz daty i ceny także firmę apteki; a ten, który lekarstwo wydaje, powinien zawsze na sygnaturze umieścić datę ekspedycyi i nazwisko swoje.

§. 10.

Jeżeli recepty zapisane są według dawniejszej wagi lekarskiej, przemiana nastąpić ma według poniżej podanej tabeli:

Wagę		należy zmienić	na centigramy
1/3 grana	. . .	0·02	. . . (2)
1/2 „	. . .	0·04	. . . (4)
1 „	. . .	0·07	. . . (7)
2 „	. . .	0·15	. . . (15)
3 „	. . .	0·20	. . . (20)
4 „	. . .	0·30	. . . (30)
5 „	. . .	0·35	. . . (35)
6 „	. . .	0·40	. . . (40)
7 „	. . .	0·50	. . . (50)
8 „	. . .	0·55	. . . (55)
9 „	. . .	0·60	. . . (60)
10 „	. . .	0·70	. . . (70)
12 „	. . .	0·90	. . . (90)
14 „	. . .	1·00	. (1 gramm) —
15 „	. . .	1·05	. (1 „ (5)
16 „	. . .	1·10	. (1 „ (10)
18 „	. . .	1·25	. (1 „ (25)
20 „	(1 skrupuła)	1·50	. (1 „ (50)

30 granów (½	drachmy)	2·20 (2 gramy	. 20)
40 „ (2	skrupułów)	3·00 (3 „)	. —
60 „ (1	drachma)	4·50 (4 „	. 50)
120 „ (2	drachm)	9·00 (9 „)	. —
180 „ (3	drachm)	13·50 (13 „	. 50)
240 „ (½	uncyi)	17·50 (17 „	. 50)
480 „ (1	uncya)	35·00 (35 „)	. —

§. 11.

Lekarstwa wolno wydawać za ceny niższe od taksy; jednak w takim razie należy na recepcie oznaczyć cyframi tak należytość według cennika przypadającą jak i należytość dobrowolnie zniżoną.

Jednakże lekarstwa wydawane za cenę niższą od taksy, powinny posiadać takie przymioty i powinny być tak prawdziwe i czyste, jak farmakopea przepisuje; także co do wagi nie wolno czynić ujmy.

§. 12.

Lekarze i chirurgowie uprawnieni do utrzymywania aptek domowych i przyrządów na wypadki naglące, mają sprowadzać potrzebne przetwory chemiczne i złożone środki lecznicze tylko od aptekarzy i wykazać się w tej mierze osobnemi książeczkami odbioru. W książeczkach tych mają być nazwiska i waga lekarstwa, tudzież czas sprowadzenia dokładnie wyrażone i podpisem aptekarza stwierdzone.

Zniżenie ceny pozostawia się w takim wypadku obopólnej ugodzie.

§. 13.

Co do lekarstw dla zwierząt, ma być zastosowany cennik na końcu podany.

Za czynności receptowe i za naczynia wolno przy wydawaniu lekarstw dla zwierząt zastosować ten sam cennik, który obowiązuje co do lekarstw dla ludzi.

§. 14.

Każde przekroczenie powyższych przepisów, podpada o ile nie może być zastosowana ogólna ustawa karna, karze pieniężnej do 100 zł. lub

karze aresztu do 14 dni. (Rozp. minister. z 30. Września 1857, Dz. u. p. Nr. 198).

§. 15.

Istniejące oprócz tych postanowień przepisy o sprowadzaniu, utrzymywaniu i sprzedaży towarów leczniczych, mają nadal obowiązywać.

Taaffe w. r.

Cennik środków leczniczych farmakopei.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Absinthii herba sciss.	50·0	5	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Acetum	100·0	3	—	—
„ aromaticum	50·0	6	250·0	25
„ pyrolignosum crudum	100·0	4	—	—
„ „ rectificat	50·0	6	250·0	25
„ scillae	10·0	1	—	—
Acidum aceticum conc.	,,	4	50·0	17
„ „ dilut.	50·0	5	250·0	22
† „ arsenicosum subt. pulv. . . .				
aż do 0·10 każdy	0·01	1	—	—
Za każdą dalszą ilość	0·10	aż do	1·0	1
Acidum benzoicum	1·0	9	—	—
† „ carbolicum *)	10·0	4	50·0	16
„ chromicum	1·0	3	—	—
„ citricum	10·0	10	—	—
„ „ subt. pulv.	,,	12	—	—
„ hydrochlor. conc. pur.	,,	3	—	—
„ „ „ crud. . . .	100·0	8	—	—
„ „ dilut. pur.	50·0	9	—	—
„ nitricum conc. pur.	10·0	2	—	—
„ „ „ crudum. . . .	100·0	9	—	—
„ „ dilut. purum.	50·0	8	—	—
„ phosphoricum	10·0	10	—	—
„ salicylicum	1·0	3	—	—
„ sulfuricum anglic.	100·0	6	—	—
„ „ conc. pur.	10·0	2	—	—
„ „ dilut. pur.	50·0	5	—	—
„ tannicum	5·0	16	50·0	140
„ tartaricum	10·0	5	—	—
„ „ subt. pulv.	,,	6	50·0	25
† Aconitinum	0·01	3	—	—
† Aconiti tubera sciss.	10·0	2	—	—
Aether aceticus	,,	17	—	—
„ crudus	100·0	12	500·0	52
„ depuratus	10·0	4	50·0	16
Agaricus chirurgorum	50·0	15	—	—
Aloë	,,	8	—	—
„ subt. pulv.	10·0	3	—	—
Althaeae herba sciss.	50·0	5	250·0	20
„ radix sciss.	,,	8	,,	35
„ „ subt. pulv.	10·0	6	—	—

*) Porównaj Minist. rozp. z 1. sierpnia 1884 Dz. ust. p. Nr. 131, ust. 2.

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Alumen	50·0	4	—	—
„ subt. pulv.	10·0	2	50.0	8
„ ustum	50·0	6	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	3	—	—
Alumina hydrica	„	29	—	—
Ammonia	50·0	7	250·0	28
Ammoniacum	„	11	—	—
„ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Ammonium aceticum solut.	„	5	—	—
„ carbonicum	50·0	9	—	—
„ chloratum crudum.	„	5	—	—
„ „ depur.	10·0	3	—	—
Amygdalae amare	50 0	10	—	—
„ dulces	„	10	—	—
Amylum pulv.	„	8	250 0	35
Angelicae rad. sciss.	„	9	—	—
Angelicae rad subt. pulv.	10·0	5	—	—
Anisi stellati fructus	50·0	18	—	—
„ „ „ rud. tus.	„	22	—	—
„ „ „ subt. pulv. . . .	10·0	8	—	—
„ vulgaris fructus	50·0	8	—	—
„ „ „ subt. pulv. . . .	10 0	5	—	—
†Apomorphinum hydrochloricum . .	0 01	3	—	—
† Aqua amygd. amar conc.	5·0	2	—	—
„ „ „ diluta	10 0	1	50·0	4
„ aromat. spirit.	50 0	6	250·0	25
„ aurant. flor.	„	21	—	—
„ calcis	100·0	2	500·0	6
„ carminativa	50·0	6	250·0	25
„ chamomillae	„	5	„	20
„ chlori	10·0	3	50·0	12
„ cinnamom. simpl.	50·0	5	250·0	20
„ „ spirit.	„	11	„	50
„ destillata	100·0	3	500·0	10
„ foeniculi	50 0	4	—	—
„ kreosoti	„	5	250·0	20
† „ laurocerasi	10·0	5	50·0	22
„ melissae	50·0	7	250 0	30
„ menthae pip.	„	6	„	25
„ plumbica	„	5	„	15
„ rosarum	„	5	„	21
„ rubi idaei	„	5	„	20
„ veg to-mineralis Goulardi . . .	100·0	6	500 0	15
† Argentum nitricum cryst.	1·0	13	—	—
„ „ cum kalio nitrico . .	1·0	8	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Argentum nitricum fusum	1·0	17	10·0	145
Arnicae flores	50·0	6	—	—
„ folia sciss.	„	5	—	—
„ radix sciss.	„	8	—	—
Arrow-root	„	16	250·0	70
Asa foetida	„	14	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	6	—	—
† Atropinum sulfuricum	0·01	2	—	—
Aurantii fructus cort. sciss.	50·0	8	—	—
„ „ cort. flaved. sciss. . . .	„	36	—	—
„ „ flav. subt. pulv.	10·0	11	—	—
„ folia sciss.	50·0	12	—	—
Axungia porci	„	10	250·0	45
Balsamum copaivae	10·0	6	—	—
„ peruvianum	„	15	—	—
„ vitae Hoffmanni	„	7	50·0	30
† Belladonnae folia sciss.	„	2	—	—
† „ „ gross pulv.	„	3	50·0	10
† „ „ subt. pulv.	„	4	—	—
† „ radix sciss.	„	3	—	—
† „ „ subt. pulv.	„	5	—	—
Benzoë	50·0	30	—	—
Bismuthum subnitricum	1·0	7	—	—
Calami rhizoma sciss.	50·0	7	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Calcium carbonic. nativ.	50·0	2	250·0	8
„ „ „ pulv.	„	10	„	45
„ „ purum	10·0	22	—	—
„ chloratum fusum	50·0	29	—	—
„ hypochlorosum	„	4	250·0	18
„ oxydatum	100·0	4	—	—
„ „ pulv.	50·0	4	—	—
„ oxysulfuratum	„	23	—	—
„ „ solutum	„	10	250·0	40
„ phosphoricum	5·0	24	—	—
Calumbae radix sciss.	50·0	11	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Camphora	50·0	13	250·0	53
Cannabis indicae herba sciss.	10·0	3	—	—
† Cantharides	„	19	—	—
„ subt. pulv.	„	24	—	—
Capilli Veneris herba sciss.	50·0	10	—	—
Caragaheen sciss.	„	10	—	—
Carbo ligni depurat. (subt. pulv.). . . .	„	8	250·0	32
Cardamomi sem	10·0	40	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Caricae sciss.	50·0	10	—	—
Carvi fructus	„	8	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Caryophylli	50 0	20	—	—
„ subt. pulv.	10·0	8	—	—
Cascarillae cort.	50·0	12	—	—
„ „ rud. tus.	„	15	—	—
„ „ subt. pulv.	10 0	6	—	—
Cassia fistula	50 0	6	—	—
Castoreum canadens	0·10	2	—	—
„ „ subt. pulv.	„	3	—	—
Centaurii herb. sciss.	50·0	13	—	—
Cera alba	„	27	—	—
Cera flava	„	17	—	—
Ceratum cetacei	10·0	8	50·0	35
„ fuscum	„	5	—	—
Cetaceum	50 0	29	—	—
Chamomillae roman. flor.	„	10	—	—
„ vulgar. flor.	„	14	250·0	60
„ „ „ gross. pulv. . . .	„	22	„	100
„ „ „ subt. pulv. . . .	10 0	6	—	—
Chinae calisayae cortex	50·0	65	—	—
„ „ „ gross. pulv. . . .	„	68	—	—
„ „ „ subt. pulv. . . .	10·0	20	—	—
„ cortex fuscus	50·0	43	—	—
„ „ „ gross. pulv. . . .	„	46	—	—
„ „ „ subt. pulv. . . .	10·0	15	—	—
„ „ ruber	50·0	138	—	—
„ „ „ gross. pulv. . . .	„	142	—	—
„ „ „ subt. pulv. . . .	10·0	38	—	—
Chinidinum sulfuricum	1·0	8	—	—
Chininum	0·10	3	—	—
„ bisulfuric.	„	2	—	—
„ hydrochlor.	„	3	1·0	26
„ sulfuricum	0·10	2	1·0	10
„ tannic.	0·10	2	1·0	10
† Chloralum hydrat.	10 0	17	—	—
† Chloroformium *)	„	7	50·0	30
Cinae flores	50·0	8	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	6	—	—
Cinnamomi cortex.	50·0	9	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Citri fructus cortex sciss.	50·0	7	—	—

*) Porównaj Ministr. rozp. z 1. Sierpnia 1884. Dz. ust. p. Nr. 131, ust. 3.

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Citri frucus corticis flaved. sciss	50·0	33	—	—
„ „ „ „ subt.pulv.	10·0	11	—	—
† Coffeinum	0·10	3	—	—
† Colchicinum	0·01	2	—	—
† Colchici sem.	10·0	2	—	—
Collodium	„	5	—	—
Collyrium adstring. luteum	50·0	18	250·0	75
† Colocynthidis fruct. sciss.	10·0	16	50·0	66
† „ „ subt. pulv. . . .	„	25	—	—
† Conii mac. herb.	„	1	—	—
† „ „ „ gross. pulv. . . .	50·0	8	250·0	35
† „ „ „ subt. pulv. . . .	10·0	4	—	—
Coriandri fruct.	50·0	4	—	—
Crocus	1·0	13	—	—
„ pulv.	„	16	—	—
Cubebae fruct.	50·0	64	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	20	—	—
Cuprum aluminatum	„	12	—	—
† „ sulfuricum*)	„	3	—	—
Cydoniae sem.	50·0	32	—	—
Decoctum Zittmanni fortius	250·0	51	500·0	59
„ „ mitius	„	42	„	47
† Digitalinum depurat.	0·01	10	—	—
† Digitalis fol. sciss.	10·0	2	—	—
† „ „ subt. pulv.	„	4	—	—
Dulcamarae caules sciss.	50·0	3	—	—
Elaeosacchara	Patrz cennik robót aptek. p. 22			
Electuarium aromaticum	10·0	4	—	—
„ „ c. opio	„	6	—	—
„ lenitivum	50·0	28	250·0	120
Elemi	„	11	—	—
Emplastrum anglicanum	10□Cm.	4	—	—
„ cantharidum	10·0	16	50·0	70
„ „ perpetuum . . .	„	19	—	—
„ cerussae	„	4	50·0	16
„ conii maculati	„	4	„	18
„ de meliloto	„	4	„	18
„ diachylon comp.	50·0	20	250·0	90
„ „ „ linteo extensum	100□cm	6	500□cm	25
„ „ simplex	50·0	14	250·0	60
„ hydrargyri	„	34	„	150
„ minii adustum.	10·0	5	50·0	22

*) Porównaj Minist. rozp. z 1. sierpnia 1884 Dz. ust. p. Nr. 131, ust. 2.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Emplastrum oxycroceum	10·0	16	50·0	65
„ saponatum	„	5	„	22
Emulsio amygdalina	Patrz cennik robót aptek. (p. 12)			
„ oleosa	„	„	„	„ 13)
† Euphorbium	10·0	2	—	—
† „ subt. pulv.	„	5	—	—
† Extractum aconiti	1·0	7	—	—
† „ aloës	5·0	6	—	—
† „ belladonnae	1·0	8	—	—
„ calumbae	5·0	33	—	—
† „ canabis indicae	1·0	8	—	—
„ centaurii	5.0	12	—	—
„ chelidonii	„	33	—	—
„ chinae fusc.	„	42	—	—
† „ colocynthidum	1·0	16	—	—
† „ conii maculati	„	6	—	—
„ cubebarum	5·0	38	—	—
„ filicis maris	„	40	—	—
„ gentianae	„	6	—	—
„ graminis	10·0	9	50·0	40
† „ hellebori virid.	1·0	8	—	—
† „ hyoscyami fol.	„	6	—	—
„ liquiritiae	5·0	9	—	—
„ malatis ferri	„	5	—	—
† „ nucis vomicae	1·0	13	—	—
† „ opii aquos	„	20	—	—
„ punicae granat	5·0	23	—	—
„ quassiae	„	30	—	—
„ ratanhae	„	30	—	—
„ rhei	„	34	—	—
† „ scillae	„	11	—	—
† „ secalis cornuti	1·0	7	—	—
„ taraxaci	10·0	7	50·0	30
„ trifolii fibrini	5·0	6	—	—
Fel tauri depuratum	1·0	12	—	—
Ferrum carbonic. sacchar.	5·0	6	50·0	50
„ hydro-oxydat. dialysat. liquid. . .	10·0	3	—	—
„ jodatum saccharatum	5·0	11	—	—
„ lacticum	„	9	—	—
„ oxydato-oxydulatum	„	14	—	—
„ phosphoricum	„	15	—	—
„ pulveratum	10·0	3	—	—
„ sesquichlor. cryst.	„	5	50·0	20
„ „ „ solut. . . .	„	4	„	15
„ sulfuric. cryst.	„	2	„	7

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Ferrum et natrium pyrophosphoric. . . .	1·0	2	—	—
Filicis mar. rhiz. sciss.	50·0	8	—	—
„ „ „ subt. pulv.	10·0	6	—	—
Foeniculi fruct.	50·0	7	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Galbanum	50·0	24	—	—
„ pulv.	10·0	9	—	—
Galeopsidis herb. sciss.	50·0	10	250·0	45
Gallae	„	12	—	—
Gelatina caragaheen	10·0	24	50·0	30
„ lichen. island.	„	24	„	32
„ „ „ pulv.	„	10	—	—
„ liquiritiae pellucida	50·0	34	—	—
Gentianae rad. sciss.	„	6	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Globuli martiales	1 sztuka	20	—	—
Glycerinum	50·0	12	250·0	53
Graminis rhiz. sciss.	„	4	—	—
Guajacum	„	27	—	—
„ subt. pulv. . . , . . .	10·0	8	—	—
Guarana pulv.	1·0	6	—	—
Gummi arabicum	50·0	40	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	12	50·0	50
† Hellebori viridis rad. sciss.	50·0	14	—	—
Hirudo	1 sztuka 10 ct.			
Hydrargyrum	50·0	34	—	—
† „ bichlor. ammon.	1·0	3	—	—
† „ „ corros. pulv.	„	1	—	—
† „ bijodat rubr.	„	4	—	—
† „ chlorat. mite pulv.	„	2	—	—
† „ chlorat. mite via humida . . .	„	4	—	—
† „ jodatum flavum	„	5	—	—
† „ oxydatum flavum	„	4	—	—
Hydromel infantum	10·0	5	50·0	20
Hyoscyami fol. sciss.	„	2	„	6
† „ „ gross. pulv.	50·0	10	250·0	45
† Ichthyocola	10·0	33	—	—
Infusum laxativum	„	4	50·0	14
†Ipecacuanhae rad. gross. pulv. . . .	1·0	3	—	—
† „ „ subt. pulv.	„	4	—	—
Ireos florent. rhiz. subt. pulv.	10·0	5	—	—
Jaceae herb. sciss.	50·0	5	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
† Jalapae tub. subt. pulv.	„	8	50·0	34
† Jodoformium	1·0	6	10·0	48

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
† Jodoformium subt. pulv.	1·0	7	10·0	60
† Jodum	„	6	„	44
Juniperi fruct.	50·0	2	—	—
„ „ rud. tus.	„	6	—	—
Kalium acetic. solutum.	10·0	5	—	—
„ bromatum	„	9	50·0	39
„ „ pulv.	„	10	—	—
„ carbonicum crudum	100·0	15	—	—
„ „ depurat	10·0	4	—	—
„ carbonicum solut.	„	2	—	—
„ chloricum	„	3	—	—
„ „ pulv.	„	4	—	—
„ ferro-tartaricum	„	25	—	—
„ hydro-oxydatum	„	10	50·0	40
„ hydro-tartaricum pulv.	„	6	„	25
„ hypermanganicum cryst.	„	41	—	—
„ jodatum	„	26	50·0	110
„ manganicum crudum	„	8	—	—
„ natrio-tartaricum	„	4	50·0	15
„ „ „ pulv.	„	5	„	20
„ nitricum	„	2	—	—
„ „ subt. pulv.	„	3	—	—
† „ stibio-tartaricum pulv.	1·0	2	—	—
„ sulfuratum	10·0	12	—	—
„ pro balneo	50·0	9	250·0	40
„ sulfuricum	„	6	—	—
„ „ pulv.	10·0	3	—	—
„ tartaricum pulv.	„	10	—	—
Kamala	1·0	4	—	—
Kousso sciss.	50·0	15	—	—
„ subt. pulv.	10·0	6	—	—
† Kreosotum	5·0	10	—	—
Lauri fruct. gross. pulv.	50·0	7	250.0	30
„ „ subt. „	10·0	3	—	—
Lavandulae flor.	50·0	24	250·0	100
Lichen islandicus sciss.	„	6	—	—
Lignum campechian. sciss.	10·0	1	—	—
Linimentum ammoniacum	50·0	16	—	—
„ saponato-camphoratum . .	„	14	—	—
Lini sem.	„	4	—	—
„ „ pulv.	„	12	250·0	50
„ „ placent. pulv.	„	4	„	16
Liquiritiae rad .sciss.	„	6	—	—
„ „ decort. subt. pulv.	10·0	6	—	—
Liquor acidus Halleri	„	3	—	—

	Waga gramy	Cena ct	Waga gramy	Cena ct.
Liquor ammonii anisat	10·0	4	—	—
Lobeliae inflatae herb. sciss.	„	5	—	—
Lupulinum	1·0	1	—	—
Lycopodium	50·0	25	250 0	105
Macis	5·0	3	—	—
Magnesium carbonicum hydro- . . .				
oxydatum subt. pulv. . . .	10·0	4	50·0	16
„ citricum	5·0	14	—	—
„ hydro-oxydatum	50·0	13	—	—
„ lacticum	5·0	15	—	—
„ oxydatum	10·0	14	50·0	60
„ sulfuricum	50·0	5	250 0	20
Maltum	„	7	—	—
Malvae flores	„	11	—	—
„ folia sciss.	„	5	—	—
Manganum hyperoxyd. nativ. subt. pulv. .	„	11	—	—
Manna calabrina electa	10 0	5	50·0	20
„ „ canellata . . . . . ,	„	10	—	—
Massa pilularum Ruffi	5·0	10	—	—
Mastiche	10·0	13	—	—
„ subt. pulv.	„	20	—	—
Mel depuratum	50·0	10	250·0	40
„ rosatum	„	17	—	—
Meliloti herb. sciss.	„	5	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Melissae folia sciss.	50·0	14	250·0	58
Menthae crisp. fol. sciss.	„	12	„	50
„ piper. „ „	„	12	„	50
„ „ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Millefolii herb. sciss.	50 0	5	—	—
Mixtura gummosa	Patrz cennik robót aptck. p. 7)			
† Morphinum	0·05	2	—	—
† „ hydrochloricum . . .	„	2	—	—
Mucilago cydoniae semin.	10·0	3	50·0	12
„ gummi arabic.	„	6	„	25
Myrrha subt. pulv. . . . . , .	„	10	—	—
Natrium aceticum	5·0	4	—	—
„ boracicum pulv.	10·0	3	50·0	12
„ carbonic. cryst.	100·0	12	—	—
„ „ dilaps.	10·0	4	—	—
„ hydro-carbonic. pulv.	50·0	5	250·0	22
„ phosphoricum	5·0	3	—	—
„ salicylicum	1·0	3	—	—
„ silicicum	50·0	10	250·0	45
„ sulfuricum cryst.	„	8	„	35

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Natrium sulfuricum dilapsum	10·0	4	—	—
Nux moschata	50·0	39	—	—
„ „ pulv.	10·0	12	—	—
† „ vomica gross. pulv.	„	3	—	—
† „ „ subt. pulv.	„	6	—	—
Oleum amygdal. dulc.	50·0	30	250·0	135
„ anisi	1·0	4	—	—
„ aurant. cort.	„	6	—	—
„ „ flor.	„	70	—	—
„ bergamottae	„	3	—	—
„ cacao	10·0	5	50·0	22
„ cadinum	50·0	8	—	—
„ camphoratum	10·0	5	50·0	22
„ carvi	1·0	3	—	—
„ caryophyllor.	„	2	—	—
„ cinnamomi	„	4	—	—
„ citri	„	3	—	—
† „ croton. tiglii	„	4	—	—
„ foeniculi	„	2	—	—
„ hyoscyam fol. coctum	50·0	15	250·0	68
„ jecoris aselli	„	7	„	30
„ juniperi	1·0	2	10·0	10
„ lauri	50·0	10	250·0	42
„ lavandulae	1·0	3	—	—
„ lini	50·0	8	—	—
„ macidis	1·0	5	—	—
„ menthae crisp.	„	13	—	—
„ „ piper.	„	15	—	—
„ nucis moschatae	„	2	—	—
„ olivarum	50·0	14	250·0	53
„ ricini	„	13	—	—
„ rosarum	1·0	124	1 kropla	5
„ rosmarini	„	1	—	—
„ sinapis aether	„	12	—	—
„ terebinth.rectif.	50·0	7	250·0	31
„ valerianae	1·0	13	—	—
Olibanum subt. pulv.	10·0	5	—	—
Ononidis rad. sciss.	50·0	4	—	—
† Opium subt. pulv.	1·0	5	—	—
Origani herb. sciss.	50·0	5	—	—
Oxymel scillae	10·0	3	50·0	12
„ simplex	„	3	„	12
Papaveris Rhoeados flor. sciss. . . .	50·0	24	—	—
„ somnifer. fruct. immaturi	„	5	—	—
Pasta dentifricia dura	„	50	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Pasta dentifricia molis	50·0	50	—	—
„ gummos. albuminat.	„	50	—	—
„ liquiritiae flava	„	35	—	—
Pastilli e natrio hydro-carbon. . . .	30 plac.	40	—	—
Petroleum rectific.	50·0	18	—	—
Pilulae laxantes	5·0	10	—	—
Pix liquida	50·0	5	—	—
† Plumbum aceticum	10·0	4	—	—
„ „ basic. sol.	„	4	50·0	16
„ „ solut.	„	2	„	8
„ carbonic. pulv.	50·0	12	—	—
„ hyperoxydat. rubr. pulv. . . .	„	10	—	—
„ oxydatum pulv.	„	14	—	—
Potio magnes. citric. efferv.	1 dawka	54	—	—
Pulpa cassiae	50·0	48	—	—
„ tamarindi depurata	„	25	—	—
Pulvis aërophorus	10 daw.	35	—	—
„ „ Seidlitzensis	„	85	—	—
„ dentifric. alb.	10·0	6	—	—
„ „ niger	„	13	—	—
„ Doveri	1·0	2	—	—
„ gummosus	10·0	6	50·0	25
Punicae granat. rad. cort. rud. tus. . . .	50·0	31	—	—
„ „ „ „ subt. pulv. . .	10·0	10	—	—
Pyrethri rad. sciss.	50·0	13	—	—
Quassiae lign. sciss.	„	6	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Quercus cort. sciss.	50·0	4	—	—
„ „ rud. tus.	„	8	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
„ sem. tost. pulv.	50·0	9	250·0	40
Ratanhae rad. sciss.	„	16	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	10	—	—
† Resina jalapae	1·0	12	10·0	105
„ pini	50·0	2	—	—
Rhei radix	10·0	18	50·0	75
„ „ sciss.	„	19	„	80
„ „ subt. pulv.	1·0	3	10·0	22
Roob juniperi	50·0	38	250·0	160
„ sambuci	„	20	„	90
Rosae centifol. flor.	„	23	—	—
Rosmarini fol. sciss.	50·0	3	—	—
Rotulae menthae piper.	10·0	5	50·0	20
Sabadillae semen.	50·0	5	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	50·0	20

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
† Sabinae summitat. sciss.	10 0	3	—	—
† Sabinae summitat. subt. pulv. . . .	„	5	—	—
Saccharum subt. pulv.	„	3	50·0	11
„ lactis subt. pulv.	„	6	—	—
Salep. gross. pulv.	„	8	—	—
„ subt. pulv.	„	11	—	—
Salicis cort. sciss.	50·0	5	—	—
Salviae folia sciss.	„	10	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	5	—	—
Sambuci flor.	50·0	9	—	—
„ „ gross. pulv.	„	15	250·0	65
† Santoninum	0·10	2	—	—
Sapo kalinus	50·0	6	250·0	25
„ medicinalis	10·0	3	—	—
„ „ subt. pulv.	„	6	—	—
„ picis	50·0	50	—	—
„ sulfuratus	„	50	—	—
„ venetus	„	8	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Sarsaparillae rad. sciss.	50·0	36	250·0	148
Scillae bulb. sicc. subt. pulv. . . .	1·0	2	—	—
Sebum ovile	50·0	13	—	—
† Secale cornut.	10 0	3	—	—
† „ „ subt. pulv.	1 0	1	—	—
Senegae rad. sciss.	50·0	33	—	—
Sennae alexand. fol.	„	24	250·0	103
„ „ „ subt. pulv. . . .	10·0	8	—	—
„ „ „ sine resina . . .	50·0	58	—	—
„ Tinnevelly fol.	„	13	250·0	55
Serpylli herb. sciss.	50·0	4	—	—
Serum lactis	Patrz cennik robót aptek. (p. 14)			
Sinapis sem.	50·0	5	—	—
„ „ pulv.	„	10	250·0	45
† Solutio arsenical. Fowleri	1·0	1	—	—
Species althaeae . . . . . . ,	50·0	7	250·0	30
„ amaricantes	„	9	„	40
„ aromaticae	„	18	„	80
„ „ pro catapl.	„	22	„	100
„ emollientes.	„	9	„	40
„ „ pro catapl.	„	13	„	60
„ laxantes St. Germain	„	50	—	—
„ pectorales , ...	„	8	250·0	35
Spilanthi olerac. herb. sciss.	„	20	—	—
Spiritus aetheris	„	18	250·0	75
„ anisi	„	9	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Spiritus aromatic.	50·0	20	250·0	90
„ camphorat.	„	9	„	40
„ carvi	„	9	—	—
„ cochleariae	„	12	250·0	50
„ ferri sesquichlor. aeth.	10·0	8	—	—
„ lavandulae	50·0	20	—	—
„ menthae piper.	„	14	250·0	60
„ rosmarini	„	17	—	—
„ saponatus	„	12	250·0	50
„ sapon. kalin.	„	28	—	—
„ sinapis	5·0	3	50·0	20
„ vini conc. 90%	50·0	7	250·0	30
„ „ dilut. 70%.	„	6	„	25
Spongia pressa	5·0	57	—	—
† Stibium chlorat.	10·0	18	—	—
„ sulfur. aurant.	1·0	4	—	—
„ „ nigr.	50·0	6	—	—
„ „ „ subt. pulv.	„	14	—	—
† Stramonii fol. sciss.	10·0	1	—	—
† Strychninum	0·01	1	—	—
† „ nitricum	„	1	—	—
Styrax liquid.	10·0	4	50·0	16
Succus liquiritiae pulv.	„	8	„	35
Sulfur praecipitat.	„	13	„	60
„ sublimatum	50·0	16	250·0	70
Syrupus acetos. citri	10·0	6	50·0	25
„ althaeae	„	3	„	10
„ amygdalinus	„	4	„	16
„ aurantior. cort.	„	3	„	12
„ capillor ven.	„	4	—	—
„ cinnamomi	„	5	—	—
† „ diacodii	„	3	50·0	10
„ ferri jodati	„	12	„	50
† „ ipecacuanhae	„	5	—	—
„ mannatus	„	3	50·0	12
„ mororum	„	3	„	12
„ rhei	„	3	„	12
„ ribium	„	3	„	12
„ rubi idaei	„	3	„	12
„ simplex	„	2	„	8
Tabulae althaeae	50·0	22	—	—
Tamarindi pulpa	„	7	—	—
Taraxaci herba sciss.	„	5	—	—
„ radix sciss.	„	5	—	—
Terebinthina comm.	„	5	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Thea Pecco	50·0	63	—	—
Tiliae flores sciss.	„	9	—	—
Tinctura absinthii comp.	10·0	3	50·0	12
† „ aconiti	5·0	3	„	25
„ amara	10·0	4	„	16
„ arnicae	„	3	„	12
„ aurantii cort.	„	4	„	16
† „ belladonnae	5·0	3	„	25
„ benzoës	10·0	4	„	16
† „ cantharidum	5·0	5	„	45
„ cascarillae	10·0	6	—	—
„ castorei canad.	„	62	—	—
„ chamomillae	„	3	50·0	12
„ chinae comp.	„	5	„	22
„ cinnamomi	„	3	—	12
† „ colchici	5·0	3	50·0	25
† „ digitalis	„	3	„	25
„ guajaci	10·0	5	„	22
† „ ipecacuanhae	5·0	7	„	60
† „ jodi	„	4	„	35
† „ lobeliae	„	4	„	35
„ malatis ferri	10·0	8	„	35
„ myrrhae	„	5	„	22
† „ nucis vomicae	5·0	4	„	35
† „ opii crocat.	„	15	„	140
† „ opii simpl.	„	5	„	45
„ ratanhae	10·0	5	„	22
„ rhei aquos.	„	4	„	16
„ rhei vinosa Darelli	„	13	„	60
„ spilanthi olerac. comp.	5·0	4	„	35
„ valerianae	10·0	4	„	16
† „ veratri albi	5·0	3	„	25
Trifolii fibrini herb.	50·0	6	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Trochisci ipecacuanhae	5·0	7	—	—
„ santonini	„	10	—	—
Unguentum aromaticum	10·0	5	50·0	20
„ Autenriethi	Patrz cennik robót aptek.			
„ cerussae	10·0	4	50·0	16
„ diachylon Dr. Hebra	„	8	„	36
„ emolliens	„	9	„	40
„ glycerini	„	5	„	20
„ hydrargyri	„	8	„	36
„ juniperi	„	5	„	20
„ plumbi acetici	„	5	„	20

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Unguentum pomadinum	10·0	5	50·0	20
„ sabadillae	„	6	„	25
„ simplex	„	4	„	16
„ sulfuratum	„	5	„	20
Uvae ursi fol.	50·0	5	—	—
Valerianae radix sciss.	„	7	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Vanillae fructus	1·0	10	—	—
† Veratrinum	0·05	2	—	—
† Veratri alb. rhiz.	10·0	1	—	—
† „ „ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
Verbasci flor.	50·0	32	—	—
† Vinum colchici	10·0	10	—	—
„ malagense	50 0	22	—	—
† „ stibiato-tartaricum	10·0	10	—	—
Zedoariae rhiz. sciss.	50·0	7	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	4	—	—
† Zincum aceticum	„	24	—	—
„ chloratum	„	20	—	—
„ oxydatum	„	40	—	—
† „ sulfuricum *)	„	5	50·0	20
Zingiberis rhiz. sciss.	50·0	16	—	—
„ „ subt. pulv.	10·0	6	—	—

*) Porównaj Rozporz. minist. z 1. sierpnia 1884, Dz. ust. państ. Nr. 131, p. 2.

Cennik robót receptowych.

		ct.
1	Za sporządzenie odwaru wraz z cedzeniem do 500·0 włącznie, jeżeli gotowanie trwa ¼ godziny . .	18
	½ „ . . .	22
	1 „ . . .	28
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	5
2	Za sporządzenie naparu (infusio calida) włączając półgodzinne wytrawienie (digestio) wraz z cedzeniem do 500·0 włącznie	18
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	5
3	Za sporządzenie zimnego nalewu (infusio frigida) tudzież za namoczenie (maceratio) wraz z cedzeniem aż do 500·0 włącznie	5
	Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	2
4	Za wytrawienie bez względu na ilość i wraz z cedzeniem w miarę czasu do 3 godzin włącznie	12
	6 „ „	20
	12 „ „	26
	24 „ „	34
5	Za sporządzenie odwaru-nalewu ma być policzona odpowiednia należytość za odwar a nadto połowa należytości za nalew.	

Uwaga

a) Drzewka, kory, korzenie, zioła, kwiaty i nasiona, przepisane do sporządzenia odwarów i nalewów, jakoteż do ziółek (species) mają być uważane chociażby to w recepcie nie było wyraźnie wymienione, jako przepisane w stanie pokrajanym, roztłuczonym lub rozgniecionym; należy ich w tym stanie używać i należytość według cennika lekarstw obliczać.

b) Jeżeli lekarstwa za odwar lub nalew zapisane zostały w stanie sproszkowanym, natenczas należy rozumieć pod tem proszek na grubo tłuczony i policzyć cenę ustanowioną w cenniku lekarstw za „pulvis grossus“.

		ct.
6	Za sporządzenie zimnego rozczynu (solutio calida) do 500·0 środka rozczynowego wraz z przecedzeniem. Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	12 5
	Uwaga a) W razie rozpuszczenia soli, wymienionych w cenniku w stanie skrystalizowanym i sproszkowanym, wolno policzyć tylko cenę soli skrystalizowanej. b) Za rozpuszczenie lub zarobienie soli lub innych przetworów leczniczych w celu sporządzenie ciasta pigułkowego, powidełek i kołaczyków, nie wolno policzyć.	
7	Za sporządzenie zimnego rozczynu t. j. za pomocą tłuczka (solutio frigida cum pistollo peragenda) . . .	5
8	Za wypienienie (clarificatio) za pomocą białka, wraz z białkiem	20
9	Za przesączenie (filtrowanie) płynu do 500·0 włącznie Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	5 3
10	Za jedno przecedzenie	3
11	Za nasycenie suturatio	15
12	Za sporządzenie mleczanki z nasion wraz z przecedzeniem do 500·0 włącznie . . . . Za nadwyżkę aż znowu do 500·0	15 5
13	Za sporządzenie mleczanki wrzekomej (emulsio spuria) z wszelkich rodzajów olejów, żywic, balsamów itd. jakoteż mięszanki olejnej (mixtura oleosa) do 500·0 włącznie Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 500·0 . .	10 5
14	Za sporządzenie nieklarowanej serwatki, wraz z mlekiem i innemi przyprawami do 200·0 serwatki włącznie . Za nadwyżkę aż znowu do 200·0 serwatki . . .	25 15
15	Za sporządzenie wyklarowanej za pomocą białka i przesączonej serwatki wraz z mlekiem i innemi przyprawami aż do 200·0 włącznie . . . . . . Za każdą dalszą nadwyżkę aż znowu do 200·0 serwatki	40 20
16	Za mięszanie drobnego proszku bez względu na to, czy jest przy wydaniu podzielony lub nie . . .	10

		ct.
	U w a g a Jeżeli do proszku zapisany jest cukier olejny, policzyć należy za sporządzenie takowego o 2 ct. więcej.	
17	Za rozdzielenie drobnych proszków na kilka dawek aż do pięciu włącznie wraz z torebkami, okładką i sygnaturą, za każdą dawkę	2
	Za każdą dawkę po nad pięć	1
18	Za mięszanie grubych proszków (pulverum per cribum trajectorum vel grosse tussorum) bez względu na to czy przy wydaniu są na dawki podzielone lub nie .	5
	U w a g a Za mięszanie samych ziółek (species) nie wolno policzyć żadnej opłaty.	
19	Za dzielenie grubych proszków lub ziółek (species) na kilka dawek wraz z torebkami, okładką i sygnaturą za każdą dawkę	2
20	Za papier i sygnaturę na wydanie ziółek (species) prostych środków leczniczych (simplicia) i t. p. bez podzielenia takowych na dawki do 200·0 włącznie .	3
	Za większą ilość w ogóle	5
21	Za utarcie lub przetarcie proszku do mięszanki (mixtura) albo do maści	5
22	Za sporządzenie cukru olejnego z wyjątkiem wypadku, jeżeli takowy ma być do proszku dodany . . .	5
23	Jeżeli w recepcie wymagane jest ciągłe przecieranie (trituratio continua) należy się za każdy kwadrans .	15
24	Za sporządzenie i uformowanie pigułek, kołaczyków (trochiscio) i pastylek aż do 50 sztuk włącznie . .	25
	Za dziesięć sztuk nad tę liczbę	2
	Należytość za proszek do sypania użyty, ma być policzona stosownie do spotrzebowanej ilości. Jeżeli proszek do posypanie nie został przez lekarza wskazany, ma być do tego użyty pulvis rad. liquiritiae.	
25	Za sporządzenie powidełka	15
26	Za sporządzenie plastra lub maści (ceratum) za pomocą mięszania i wałkowania do 150·0 włącznie . .	10
	Za każdą nadwyżkę 50·0	2

		ct.
	Jeżeli do tego potrzebnem jest topienie, natenczas za stopienie aż do 150·0 należy się	5
	Za każdą nadwyżkę 50·0	2
27	Za sporządzenie jednego czopka stolcowego . . .	20
	Za każdy dalszy czopek stolcowy	5
28	Za papier ceratowy, okładkę i sygnaturę, potrzebne do wydania plastra lub maści (ceratum) do 150·0 włącznie	3
	Za ilość większą niż 150·0	5
29	Za rozsmarowanie plastra lub maści (ceratum) na płótnie wraz z robotą i płótnem na 5□ cm.	20
	Za każdy dalszy przyrost rozmiaru do 50□ cm. . .	5
30	Za sporządzenie maści lub masy plastrowej (linimentum) tudzież za mięszanie kilku maści lub masy plastrowej do 150·0	10
	Za każdą nadwyżkę 50·0	2
	Jeżeli do tego potrzebnem jest topienie, należy się za to aż do 500·0	5
	Za podzielenie maści na większą ilość dawek aż do 5 dawek włącznie wraz z papierem ceratowym, za każdą dawkę	3
	Za każdą dalszą dawkę	2
31	Jeżeli przy ekspedycyi recepty nie ma zastosowania żadna z dotąd wskazanych robót receptowych, należy się za jednorazowe odważenie lub policzenie kropel .	2
	Za każde dalsze odważenie lub liczenie kropel . .	1
32	Za opakowanie, tj. korek, szpagat i sygnaturę . .	3
33	Za opieczętowanie naczynia przy wydaniu lekarstwa w wypadkach, w których tego zażądano . . .	3
34	Rozumie się, że osobno liczyć należy opłatę za zarządzone przez pewnych lekarzy niezwykłe manipulacye.	

Cennik naczyń.

	ct.
Zwykłe białe flaszki na lekarstwa:	
Za sztukę do 50 gramów włącznie	5
„ nad 50 „ do 200 gramów włącznie . .	7
„ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	8
„ „ 300 „ „ 400 „ „ . .	10
„ „ 400 „ „ 800 „ „ . .	15
„ „ 800 „ „ 1500 „ „ . .	22
Flaszki podwójne, białe flaszki na proszki, flaszki hyalitowe lub czernione, mogą być policzone o połowę ceny drożej, aniżeli zwykłe białe flaszki na lekarstwa.	
Zwykłe słoiki na lekarstwa:	
Za sztukę do 20 gramów włącznie	3
„ powyżej 20 gramów do 100 gramów włącznie .	5
„ „ 100 „ „ 200 „ „ .	7
„ „ 200 „ „ 300 „ „ .	8
„ „ 300 „ „ 500 „ „ .	15
Słoje porcelanowe:	
Za sztukę do 20 gramów włącznie	6
„ powyżej 20 gramów do 50 gramów włącznie. .	10
„ „ 50 „ „ 100 „ „ .	14
„ „ 100 „ „ 150 „ „ .	18
„ „ 150 „ „ 200 „ „ .	24
Jeżeli do słojów porcelanowych dodana zostanie nakrywka, to za taką nakrywkę z drzewa lub z kruszcu wraz z sygnaturą należy się przy słojach porcelanowych do 20 gramów	5
przy słojach powyżej 20 gramów do 100 gramów włącznie .	8
„ „ „ 100 „ i wyżej	12

	ct.
Pudełka tekturowe bez falcu wraz z sygnaturą:	
Za sztukę do 20 gramów włącznie	4
„ powyżej 20 gramów do 50 gramów włącznie .	6
„ „ 50 „ „ 100 „ „ .	7
„ „ 100 „ „ 200 „ „ .	9
Pudełka tekturowe z papierem satynowym i falcem wraz z synaturą:	
Za sztukę do 20 gramów włącznie	6
„ powyżej 20 gramów do 50 gramów włącznie .	8
„ „ 50 „ „ 100 „ „ .	10
„ „ 100 „ „ 150 „ „ .	12
Pudełka zasuwane wraz z sygnaturą:	
Za sztukę obejmującą do 5 proszków	6
„ „ nad 5 do 10 proszków	10
„ „ „ 10 „ 20 „	15

Cennik środków leczniczych dla zwierząt.

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Absinthii herb. sciss.	50·0	4	500·0	36
Acetum	100·0	3	„	13
„ pyrolign. crud.	„	4	„	18
Acidum acet. conc. venale 1·028 . . .	50·0	7	„	60
† „ arsenic. subt. pulv. . . .	„	8	„	70
„ carbolicum	„	14	„	132
„ hydrochloric. conc. crud. . . .	100·0	7	„	32
„ nitric. conc. crud.	„	8	„	35
„ salicylic.	1·0	2	„	—
„ sulfuric. anglic.	100·0	6	„	27
„ tannicum	10·0	25	50·0	118
Aether crudus	100·0	11	500·0	50
Aloë	50·0	6	„	55
„ gross. pulv.	„	9	„	83
Althaeae herb. sciss.	„	4	„	36
„ rad. elect. (II[da]) sciss. . . .	„	5	„	45
„ „ „ gross. pulv. . . .	„	11	„	100
Alumen	„	3	„	26
„ pulv.	„	6	„	55
„ ustum	„	6	„	54
„ „ pulv.	„	9	„	83
Ammonia . , ...	„	6	„	55
Ammoniacum	„	10	„	90
Ammonium carbon.	„	6	„	55
„ chlorat. crud.	„	4	„	36
Amylum pulv.	„	7	„	60
Angelicae rad. sciss.	„	7	„	65
„ „ gross. pulv.	„	10	„	90
Anisi vulgar. fruct.	„	7	„	65
„ „ „ pulv.	„	12	„	106
Aqua calcis	500·0	6	—	—
„ chlori	50·0	7	500·0	65
„ destillata	500·0	10	—	—
„ kreosoti	„	18	—	—
„ laurocerasi	50·0	20	—	—
„ vegeto-miner. Goulardi	500·0	10	—	—
Argentum nitric. fus.	5·0	70	—	—
Arnicae flor.	50·0	5	500·0	45
„ rad. sciss.	„	7	„	60
Asa foetida	„	12	„	110

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Asa foetida pulv.	50·0	17	500·0	160
† Atropinum sulfuric.	0·01	2	—	—
Axungia porci	50·0	7	500·0	64
† Belladonnae fol. sciss.	„	7	„	63
Calami rhizom. sciss.	„	6	„	54
„ „ gross. pulv.	„	9	„	80
Calcium carb. nativ.	100·0	3	„	13
„ „ „ pulv.	50·0	5	„	40
„ hypochloros.	„	3	„	27
„ oxydat.	„	2	„	18
„ „ pulv.	„	4	„	35
Camphora	„	12	„	110
† Cantharides	„	77	—	—
† „ pulv.	„	92	—	—
Carbo lign. depur. pulv.	„	5	500·0	46
Carvi fructus	„	6	„	55
Carvi fructus pulv.	„	12	„	110
Cera flava	„	14	„	130
Chamomillae rom. flor.	„	8	„	72
„ vulg. flor. gross. pulv. . . .	„	13	„	121
Chinae cortex fusc.	„	35	„	330
„ „ „ gross. pulv.	„	41	„	385
Chininum hydrochloric.	—	—	1·0	25
† Chloralum hydrat.	10·0	15	50·0	70
Chloroformium	50·0	24	—	—
Cinae flores	„	7	500·0	58
„ „ pulv.	„	12	„	110
Cinnamomi cortex	„	7	„	65
„ „ gross. pulv.	„	10	„	90
Collodium	„	20	—	—
Colocynthidum fruct. sciss.	„	64	—	—
Conii macul. herb. sciss.	„	4	500·0	34
Cuprum sulfuric.	„	9	„	86
† Digitalis fol. sciss.	„	5	—	—
Emplastrum diachyl. simpl.	„	11	500·0	100
Euphorbium	„	6	—	—
„ pulv.	„	14	500·0	132
† Extractum belladonnae	5·0	31	—	—
„ filic. maris	„	34	—	—
† „ hyoscyami fol.	„	23	—	—
† „ nucis vomicae	„	52	—	—
„ punicae granat.	„	19	—	—
„ scillae	„	10	—	—
Ferrum sesquichl. sol.	50·0	12	—	—
Ferrum sulfuric. cryst. pur. . . .	„	4	500·0	34

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Ferrum sulfuric. venale	500·0	10	—	—
Filicis mar. rhiz. sciss.	50·0	5	500·0	42
„ „ „ gross. pulv.	„	9	„	83
Foeniculi fructus	„	6	„	54
„ „ pulv.	„	11	„	102
Gallae gross. pulv.	„	13	„	122
Gentianae rad. sciss.	„	5	„	45
„ „ gross. pulv.	„	8	„	72
Glycerinum	„	8	„	76
Guajacum	„	24	„	228
Gummi arab. elect. (II^da^)	„	24	„	225
† Hydrargyrum bichl. corros. pulv. . .	10·0	7	50·0	32
† „ bijodat. rubr. . . .	5.0	17	—	—
† „ chlorat. mite pulv. . .	„	7	50·0	62
† „ oxydat. flavum . .	„	16	—	—
† Hyoscyami fol. sciss.	50·0	5	500·0	46
Ipecacuanhae rad. gross. pulv. . .	„	80	—	—
Jalapae tub. gross. pulv.	„	16	—	—
† Jodoformium	10·0	45	—	—
Jodum	5·0	22	—	—
Juniperi fructus	50·0	2	500·0	18
„ „ gross. pulv.	„	5	„	46
Kalium carbon. crud.	„	6	„	55
„ chloricum	„	12	„	115
„ hydro-oxyd. pur. ven. . .	„	39	—	—
„ hydro-tartar. pulv.	„	18	500·0	168
„ hypermangan. cryst. . . .	5·0	19	—	—
„ jodatum	50·0	103	—	—
„ nitricum	„	6	500·0	56
„ „ pulv.	„	9	„	82
† „ stibiat.-tart.pulv.(ven.) . .	„	25	—	—
„ sulfuratum.	„	51	—	—
„ „ pro balneo . . .	„	8	500·0	70
„ sulfuricum	„	6	„	52
„ „ pulv.	„	8	„	76
„ tartaric.	„	39	—	—
Kamala	10·0	28	—	—
Kreosotum crudum venale	„	5	—	—
Lini sem.	50·0	3	500·0	27
„ „ plac. gr. p.	„	4	„	30
Liquiritiae rad. sciss.	„	5	„	48
„ „ decort. gross. pulv. . .	„	13	„	116
Magnesium carb. hydr.-oxyd. pulv. . .	„	16	„	148
„ sulfuricum	„	3	„	26
Malvae fol. sciss.	„	5	„	45

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Manganum hyperox. nat. pulv.	50·0	7	500·0	64
Mel depuratum	„	8	„	72
† Morphinum hydrochlor.	0·05	2	—	—
Myrrha . . , ...	50·0	28	500·0	265
„ pulv.	„	33	„	304
Natrium boracicum pulv.	„	9	„	84
„ carbonic. cryst. venal. . . .	„	2	„	17
„ salicylic.	1·0	3	—	—
„ sulfuricum cryst. venal. . . .	50·0	2	500 0	15
† Nux vomica gross. pulv.	„	8	„	76
Oleum amygdal. dulc.	„	25	—	—
„ cadinum	„	7	500·0	63
† „ croton. tiglii	1 0	4	—	—
„ hyoscyami fol coct.	50 0	13	—	—
„ jecoris aselli	„	5	500·0	45
„ lauri	„	8	„	75
„ lini	„	7	„	61
„ olivarum (II[da])	„	9	„	80
„ sinapis aether.	1·0	10	—	—
„ terebinth rectif.	50 0	6	500·0	54
† Opium subt. pulv.	5 0	22	—	—
Petroleum crud. (Polonic.)	50·0	7	500·0	66
Pix liquida	„	4	„	34
Plumbum acet. venale	„	8	„	70
„ acet. basic. solut.	„	12	„	110
„ carbonic. pulv.	„	8	„	73
„ oxydat. pulv.	„	8	„	76
Pulvis Doveri	5·0	8	—	—
Quercus cort. sciss.	50 0	4	500·0	34
„ „ gross. pulv.	„	7	„	62
Sabadillae semen.	„	4	„	36
„ „ pulv.	„	10	„	90
Saccharum pulv.	„	7	„	66
Salicis cort. sciss.	„	4	„	37
Salviae folia sciss.	„	8	„	72
Sapo kalinus	„	4	„	36
„ medicinal.	„	12	—	—
Scillae bulbus	„	2	500·0	18
„ „ sicc. pulv.	„	9	„	84
Sebum ovile	„	12	„	106
† Secale cornut.	„	13	„	120
† „ „ pulv.	„	20	„	185
Sinapis semen.	„	5	„	45
† Solutio arsenic. Fowleri	5 0	2	50·0	16
Species aromatic.	50·0	11	500·0	104

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Spiritus camphorat.	50·0	8	500·0	70
„ saponatus	„	10	„	90
„ vini dilut. 70%	„	5	„	44
Spongia press. venal.	5·0	29	—	—
Stibium sulfur. aur. p. ven.	50·0	33	—	—
„ „ nigr. ven	„	4	500·0	32
„ „ „ „ pulv. . . .	„	8	„	70
† Strychninum	0·05	2	—	—
Styrax liquid.	50·0	13	—	—
Sulfur. sublim. lot. venal.	„	3	500·0	26
Terebinthina commun.	„	4	„	36
† Tinctura aconiti	„	16	—	—
„ arnicae	„	11	500·0	100
† „ belladonnae	„	16	—	—
† „ cantharid.	„	37	—	—
† „ digitalis	„	16	—	—
„ jodi	„	35	—	—
„ myrrhae	„	20	—	—
† „ nucis vomic.	„	16	—	—
† „ opii simpl.	„	38	—	—
† „ veratri albi	„	16	—	—
Unguentum cerussae	„	12	500·0	108
„ glycerin	„	16	—	—
„ hydrargyri	„	33	500·0	308
„ plumb. acetic.	„	17	„	158
„ simplex	„	15	„	138
„ sulfurat.	„	12	„	110
Valerianae rad. sciss.	„	6	„	54
„ „ gross. pulv.	„	9	„	83
† Veratri alb. rhiz. sciss.	„	5	„	40
† „ „ „ gross.pulv. . . .	„	8	„	70
Zincum chlorat.	10·0	16	—	—
„ oxydat. pur. venale	50·0	28	—	—
„ sulfuric „ „	„	5	—	—
Zingiberis rhiz. sciss.	„	13	500·0	120
„ „ gross. pulv.	„	15	„	142

Dodatek do §. 3.

T a b u l a

exhibens doses medicamentorum toxicae indolis maximas pro adulto, ultra quas medicus ne praescribat pro usu interno nisi addito signo exclamationis: !

	Grammata		Grana	
	pro dosi	pro die	pro dosi	pro die
Acidum arsenicosum	0·006	0 012	0·08	0·16
„ carbolicum crystallisatum . .	0·05	0·15	0·65	2·00
„ hydro-cyanic. (Pharmac. austr. 1855)	0·05	0 20	0·68	2 7
Aconiti tubera	0·12	0 60	1·6	8·2
Aconitinum	0·007	0·04	0·09	0·55
Apomorphinum hydrochloricum qua emeticum (injectione subcutanea adhibendum) .	0·01	—	—	—
Aqua amygdalar. amarar. concentrata . .	1·50	5 00	20·5	68·5
„ laurocerasi	1·50	5·00	20·5	68·5
Argentum nitricum	0·03	0·20	0·4	2·7
Atropinum	0·002	0·006	0·02	0 08
„ sulfuricum	0·002	0·006	0·02	0·08
Belladonnae folia	0·15	0 60	2 0	8·2
„ radix	0 07	0·30	1·0	4·0
Cantharides	0·07	0·20	1·0	2 7
Chloralum hydratum	3·00	6·00	40·0	80·0
Coffeinum	0·20	0·60	2·70	8 2
Colchicinum	0 003	0·009	0·04	0 12
Colocynthid. fruct.	0·30	1 00	4 0	13 7
Conii macul. herb.	0·30	2·00	4·0	27·4
Cuprum sulfuricum qua emeticum . . .	0·40	—	5·5	—
Digitalinum	0 002	0·01	0·02	0·14
Digitalis folia	0·20	0·60	2 7	8·2
Extractum aconiti tuberum	0 03	0·12	0·4	1·6
„ belladonnae foliorum . . .	0·10	0·40	1·4	5·5
„ „ radicis	0·05	0·20	0·7	2·7
„ cannabis indicae	0·10	0·30	1·4	4·0
„ colocynthidis	0·10	0·40	1·4	5·5
„ conii	0·18	0·60	2·5	8·2
„ hellebori viridis	0 10	0·30	1·4	4·0
„ hyoscyami foliorum . . .	0·15	0·80	2·0	11·0
„ nucis vomicae	0·04	0.20	0·55	2·7
„ opii	0·10	0·40	1·4	5·5
„ scillae	0·20	1·00	2·7	13·7
Hellebori virid rad.	0·30	1·20	4·0	16·4
Hydrargyrum bichloratum corrosivum . .	0 01	0·04	0·13	0·5

	Grammata		Grana	
	pro dosi	pro die	pro dosi	pro die
Hydrargyrum bijodatum rubrum . . .	0·01	0·04	0·13	0·5
„ jodatum flavum	0·06	0·40	0·8	5·5
„ oxydatum flavum . . .	0·03	0 10	0·4	1 4
Hyoscyami folia	0·30	1·00	4·0	13·7
Jodoformium	0·20	1 00	2·7	13·7
Jodum	0 03	0·12	0·4	1·6
Kalium stibio-tartaricum	0·30	1·00	4·0	13·7
Kreosotum	0·04	0·16	0·55	2·2
Lactucarium	0·30	1·20	4·00	16·4
Morphinum	0·02	0·10	0·28	1·4
„ aceticum	0·03	0·12	0·4	1·6
„ hydro-chloricum	0·03	0 12	0·4	1·6
Nux vomic. pulv.	0·12	0·50	1·6	6·8
Oleum crotonis	0·06	0·30	0·8	4·0
Opium pulveratum	0·15	0·50	2·0	6 8
Physostigminum salicylicum	0·001	0·003	0 01	0·04
Phosphorus	0·001	0 005	0·01	0·06
Pilocarpinum hydrochloricum	0·03	0 06	0·4	0·8
Plumbum aceticum	0 07	0 50	1·0	6·8
Santoninum	0·10	0·50	1·4	6 8
Solutio arsenicalis Fowleri	0 50	1·20	6·8	16·4
Stramonii fol.	0·25	1·00	3·3	13·7
Strychninum	0·007	0·02	0·09	0 27
„ nitricum	0·007	0·02	0·09	0·27
Tinctura aconiti	0·50	1·50	6·8	20 5
„ belladonnae	1 00	4·00	13·7	55·0
„ cantharidum	0.50	1·00	6·8	13·7
„ colchici seminum	1·00	3·00	13·7	41·1
„ digitalis	1·00	4·00	13 7	55 0
„ jodi	0·30	1 00	4·0	13·7
„ lobeliae	0 50	3 00	6·8	55·0
„ nucis vomicae	0·50	1·50	6·8	20·5
„ opii crocata	0·50	2·00	6·8	27·4
„ „ simplex	0·50	2 00	6·8	27·4
„ veratri albi	0·50	1·50	6·8	41·1
Veratri albi rhizoma	0·30	1·20	4·0	16 4
Veratrinum	0·01	0 03	0·13	0·4
Vinum colchici	1·00	3·00	13·7	41·1
Zincum aceticum	0·05	0·30	0·68	4·0
„ cyanatum	0 005	0·012	0·06	0·16
„ sulfuricum	0·05	0·30	0·68	4·0
„ „ qua emeticum . . .	0·80	—	11·0	—

Lwów, dnia 20. grudnia 1886.

Zaleski, w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 31. Stycznia 1887. **Część III.**

Nr. 3.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 22. Stycznia 1887, do l. 4166, względem zezwolenia gminom: Bór wilkowicki, Kańczuga, Kruki, Stara wieś dolna, Zagródki, Lubycza i Olszanka na pobieranie w r. 1886 dodatków gminnych do podatków bezpośrednich.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższém postanowieniem z dnia 10. Stycznia b. r. Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem następującej treści:

„Następującym gminom zezwala się pobierać w roku 1886 wymie-nione dodatki do podatków bezpośrednich w celu pokrycia potrzeb gminnych:

I. W powiecie Bialskim:

1. gminie Bór wilkowicki 68% (sześćdziesiąt ośm) od sta;
2. gminie Kańczuga 65% (sześćdziesiąt pięć) od sta;
3. gminie Kruki 68% (sześćdziesiąt ośm) od sta;
4. gminie Stara wieś dolna 61% (sześćdziesiąt jeden) od sta;

II. w powiecie Lwowskim:

5. gminie Zagródki 137% (sto trzydzieści siedm) od sta;

III. w powiecie Rawskim:

6. gminie Lubycza miasteczko 82½% (ośmdziesiąt dwa i pół) od sta;
7. gminie Olszanka 61% (sześćdziesiąt jeden) od sta“.

Co się podaje do wiadomości w skutek reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. Stycznia 1887, l. 643.

Z c. k. Namiestnictwa

Lwów, dnia 22. Stycznia 1887.

Zaleski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 15. Lutego 1887. **Część IV.**

Nr. 4.

Obwieszczenie

galicyjskiej c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 21. Stycznia 1887, L. 100.415|1886, dotyczące poddania szmat pod kontrolę, w okręgach pogranicznych.

Rozporządzeniem wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu i handlu z dnia 13. Grudnia 1886 (Dz. u. p. z r. 1887 Nr. 2), poddano szmaty (gałgany) Nr. 357, powszechnej austryacko-węgierskiej taryfy cłowej z 25. Maja 1882 w myśl §. 337 ordynacyi cłowej z r. 1835, pod kontrolę w okręgach pogranicznych Czech, Morawii, Szląska, Galicyi, Wyższej Austryi, Salcburga, Tyrolu i Voralbergu.

Kontroli zaprowadzonej w okręgu pogranicznym, podlegają bez względu na ilość wszelkie szmaty, sprowadzane lub wysyłane dla obrotu przemysłowego.

Z wyjątkiem wypadków, w których sprowadzanie lub wysyłanie szmat odbywa się do celów przemysłowych, uwolnione będą ilości szmat aż do 25 kilogramów od kontroli dla okręgu pogranicznego przepisanej.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1. Lutego 1887.

Przy wykonywaniu kontroli nad handlarzami szmat, mają być w myśl §§. 61, 75 i 162 przepisu wykonawczego do ordynacyi cłowej i reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 13. Grudnia 1855 (Dz. u. p. Nr. 221), zastosowane następujące szczegółowe postanowienia:

Handlarze szmat mają wszelkie szmaty tylko w pewnych, naprzód oznajmić się mających lokalnościach przechowywać i to albo w opakowaniu, w którem te szmaty nadeszły, lub też złożone w pewnych wedle wagi oznaczyć się mających ilościach.

Lokalności te muszą być przystępne i zamykalne, a zmiany w nich, wprzód nim zostaną przedsięwzięte, mają być Władzy oznajmione.

Względem przychodu i rozchodu szmat, ma handlarz oprócz innych przepisanych książek, prowadzić osobną paginowaną książkę rachunkową (Contobuch), którą u organów skarbowych kupować winien.

Książka ta musi być każdego czasu w miejscu oznajmionem na karcie tytułowej wymienić się mającem przechowywaną, w stanie czystym i nienaruszonym utrzymywaną i przy przedsiębranych przez organa skarbowe rewizyach, wraz z należącymi do niej dokumentami przedkładaną.

Książka rachunkowa prowadzoną być ma regularnie, zupełnie wyraźnie i bez wszelkiego wycierania. Jeżeli zachodzi potrzeba zmiany wciągnienia, to należy takową w ten sposób uskutecznić, że mylne wciągnienie ma być przekreślone, sprostowanie zaś nad tem lub obok zapisane, jednak zawsze tak, aby przekreślone wyrazy pozostały czytelnymi.

Z reguły prowadzić winien książkę rachunkową sam handlarz szmat, który w tym względzie zastąpionym być może przez trzeciego tylko w przypadkach nieobecności, lub gdyby w ogólności do prowadzenia książki nie był uzdolniony.

Do takiego zastępstwa ma tenże raz na zawsze przeznaczyć osobę pewną, za której czynności i zaniedbania pod względem tych przepisów, zostaje odpowiedzialnym. (§. 128. Ust. kar. o prz. doch.).

Do książki rachunkowej mają być tak przychody jak i rozchody szmat podług czasu, pochodzenia i ilości wciągane i dokumenta odnoszące się do pojedynczych pozycyi przychodu i rozchodu przyłączone.

Dokumenta te są następujące:

I. Dla przychodu szmat:

a) Faktury innych handlarzy w kraju i zagranicą,
b) własnoręczny podpis szmaciarza przy odbiorze zebranych szmat;
c) listy przewozowe przy odbiorze szmat koleją transportowanych.

II. Przy rozchodzie szmat:

a) oświadczenie (deklaracya) do wywozu względem szmat za granicę wysyłanych;
b) poświadczenie odbioru datowane i podpisane przez krajowego odbiorcę (fabrykanta papieru lub handlarza szmat).

Pierwszą pozycyę zapisania w książce rachunkowej stanowić będą zasoby przez handlarza szmat oznajmione a przez rewidującego urzędnika lub do tego ustanowioną osobę wciągnąć się mające.

Każdy dalszy przychód ma handlarz szmat bezpośrednio po złożeniu tychże w składach, gdzie takowe wprost po swem nadejściu mają być złożone, wpisać do księgi rachunkowej.

Każdy rozchód szmat, powstały czy to przez sprzedaż szmat w miejscu lub po za miejscem, czy też w inny sposób, winien być natychmiast pojedynczo wpisanym do księgi rachunkowej przy wymienieniu odbiorcy.

Na dokumentach, odnoszących się do przychodu i rozchodu, należy zanotować numer, pod którym szmaty do książki rachunkowej wpisane zostały.

Rzeczone dokumenta mają być podług numerów uporządkowane, osobno zeszyte i przy książce rachunkowej przechowywane.

Przy rewizyach, przez urzędników lub do tego ustanowione osoby przedsiębrać się mających, będzie książka rachunkowa w przychodzie i rozchodzie zamkniętą, suma rozchodu od sumy przychodu potrąconą, i w ten sposób należny stan wykazany.

Następnie przystępuje się do skonstatowania zasobów szmat, a znaleziony stan wpisuje się do książki rachunkowej przy podaniu daty rewizyi.

Obecne, do wykazania już nie potrzebne dokumenta zostaną przez rewidującego urzędnika lub do tego ustanowioną osobę ściągnięte, inne zaś zaopatrzone ich własnoręcznym podpisem i datą.

Jeżeli książka rachunkowa zostanie zupełnie zapisaną, ma ją posiadacz w sposób wyżej wskazany zamknąć, wypadającą różnicę wciągnąć do nowo założyć się mającej książki, zapisaną zaś oddać do przynależnego Nadzoru straży skarbowej.

W przypadkach zaniedbanego prowadzenia lub przechowania księgi rachunkowej, lub w razie odkrytych nierzetelności w prowadzeniu tejże, tudzież w przypadkach przepisom przeciwnego przechowywania szmat kontroli ulegających, postąpi się według postanowień §§. 237., 273., 372., 387., 388., 389., 390. i 391. ust. kar. o przes. doch.

Kontrola nad osobami zajmującemi się zbieraniem szmat (szmaciarzami), wykonywaną będzie przez zaprowadzenie „książek oddania szmat“, w którym to względzie bliższe postanowienia później wydane zostaną.

Przy tej sposobności przypomina się najważniejsze istniejące postanowienia w przedmiocie kontroli towarów z ordynacyi cłowej, przepisu wykonawczego do tejże, tudzież rozporządzeń ministeryalnych z 7. Czerwca 1853 (Dz. ust. p. Nr. 104) i z 28. Sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 143)

Towary poddane kontroli, podlegają w okręgu pogranicznym przy przeniesieniu do innego miejsca, w przechowaniu lub handlu, szczególnemu nadzorowi (kontroli) (§. 337. o. c.).

Przemysłowcy obowiązani są swój handel towarami poddanymi kontroli, Władzom skarbowym i organom w zupełności wykazać. (§. 308. o. c.).

Prowadzony w sposób przemysłowy handel szmat w okręgach pogranicznych na wstępie wymienionych krajów koronnych, wymaga otrzymania konsensu, który tylko w tym razie może być udzielony, jeżeli powiatowa Władza skarbowa nie uczyni żadnego zarzutu przeciw osobie kandydata pod względem zasługiwania na zaufanie w sprawach skarbowych, ani też przeciw obranej siedzibie przemysłu (§§. 1. i 2. rozp. minist. z 28. Sierpnia 1884).

Przemysłowcy, zajmujący się kupnem i sprzedażą towarów poddanych kontroli w pogranicznym okręgu, obowiązani są przy przedsiębranych w ich lokalnościach przemysłowych rewizyach, przedłożyć do przejrzenia:

a) książki przemysłowe w przedmiocie prowadzenia przemysłu w miejscu, w którem rewizya się odbywa;

b) wszystkie do wykazania nabycia, pochodzenia lub oclenia towarów poddanych kontroli odnoszące się dokumenta (§. 75. przep. wyk. do ord. cł.).

Warunki, pod którymi dokumenta do wykazania mogą być przyjęte, oznaczone są w §§. 328. do włącznie 332. ordynacyi cłowej.

Jeżeli posiadacz towaru poddanego kontroli, zaopatrzonego w dokument pokrycia, takowy komuś, który jest upoważniony do nabycia tego towaru (§§. 355. i 356. o. c.) i znajduje się w tem samem miejscu, w całej ilości, na jaką dokument opiewa, odstępuje, to ma zaszłe odstąpienie na odwrotnej stronie dokumentu umieścić i swoim podpisem potwierdzić; zarazem ma dzień, w którym odstąpienie nastąpiło, a jeśli odstępujący prowadzi księgę przemysłową, także stronę i pozycyę, pod którą odstąpienie w księdze przemysłowej zapisane zostało, wyrazić (§. 151. przepisu wykon. do ordyn. cłowej).

Jeśli się jednakowoż tylko część towaru, na który dokument opiewa, w ilości nie wyjętej od kontroli towarowej, komuś odstępuje, który się w tem samem miejscu znajduje, natenczas należy przedłożyć dokument temu urzędowi do kontroli towarowej ustanowionemu, któremu to miejsce co do tej czynności jest przydzielone. Ten urząd ma na dokumencie, na podstawie którego odstąpienie nastąpiło, odstąpioną ilość odpisać i dokument stronie zwrócić, jak długo czas do użycia tegoż nie minął.

Również wystawi urząd nabywcy na odstąpioną ilość urzędowe poświadczenie (kartę kontrolną) i powołany jest przed wystawieniem tego poświadczenia przekonać się o ilości i jakości znajdującego się towaru. Towar ten nie może być przed wystawieniem potwierdzenia przeniesiony do nabywcy (§. 152. przepisu wykon.).

Towary, poddane kontroli, nie mogą być w ilościach nie wyjętych z pod kontroli z miejsca w okręgu pogranicznym położonego bez pozwolenia urzędu cłowego wysyłane. O to pozwolenie należy się postarać u urzędu znajdującego się w miejscu, lub u urzędu, któremu miejscowość co do tych czynności, jest przydzielona. Znajduje się urząd w miejscu, to należy towar przeznaczony do przesyłki razem z żądaniem o pozwolenie, w innych przypadkach zaś dopiero wtenczas, kiedy to pozwolenie w formie karty legitymacyjnej uzyskane zostało, przystawić do urzędu i temuż udowodnienie zgodnego z przepisami nabycia przedłożyć (§. 338. ordynacyi cłowej). Taka karta legitymacyjna ma także drogę, której się trzymać i wyznaczony ter-

min do stawienia towaru wyrażać, po którego upływie takowa nie ma żadnego znaczenia.

Jeżeli przesyłka ma odejść w kierunku, w którym się urząd upoważniony do czynności co do kontroli towarów bliżej znajduje, niż ten, któremu miejscowość właściwie jest przydzielona, lub jeżeliby zachodziła konieczność odbywania dalekiej drogi celem przystawienia towaru do wymienionego urzędu, natenczas może przepisane oznajmienie i dalsze postępowanie kontrolne w tym urzędzie nastąpić, który w zamierzonym kierunku jako najbliższy się okazuje (§. 175. przepisu wykon.).

Urząd bada towar w sposób, dla przekazywanych towarów przepisany, sprawdza przedłożone wykazanie i udziela pozwolenie do transportu, wygotowując kartę kontrolną.

Towary, takiemi w okręgu granicznym wystawionemi kartami kontrolnemi pokryte, nie potrzebują w transporcie, w okręgu pogranicznym być zaopatrzone zamknięciem urzędowem, ani też w miejscu przeznaczenia stawione do organu kontrolnego. (Obwieszczenie galic. kraj. Dyr. skarb. z 28. Listopada 1885 L. 83.593, Dz. ust. i rozp. kraj. z r. 1886 Nr. 2).

Od przepisanego w §. 338 ordynacyi cłowej stawienia towarów kontroli poddanych, do urzędu znajdującego się w miejscu wysyłki, względnie do tego urzędu, któremu to miejsce co do kontroli towarów jest przydzielone, można odstąpić o ile nie zachodzi żadne podejrzenie nadużycia dokumentu pokrywającego, o którego wystawienie się rozchodzi, a to, jeżeli:

a) przesyłka odbywa się w tym samym okręgu nadzorczym, lub

b) w takich ilościach, któreby wyjęte były od kontroli w okręgu pogranicznym, gdyby nie należały do obrotu przemysłowego.

W wypadkach takich wystarcza, jeżeli prośba o pozwolenie transportu wspomnionemu urzędowi przy przedłożeniu przepisanego wykazania, przedstawioną zostanie (§. 32. rozp. min. z 7. Czerwca 1853).

Towary kontroli podlegające, które z wewnętrznego obwodu cłowego do okręgu pogranicznego wysyłane bywają, nie mogą być do tego bez otrzymanego urzędowego pozwolenia wprowadzone (§. 341. o. c.).

Jeżeli w miejscu, z którego towar do okręgu pogranicznego wysłany bywa, znajduje się Urząd upoważniony do czynności urzędowych co do kontroli towarów, albo jeżeli w ciągu transportu w wewnętrznym obwodzie cłowym lub koło wewnętrznej linii, towar dotyka miejsca, w którem się taki urząd znajduje, to należy towar do tego urzędu przystawić (§. 342. o. c.).

Urząd bada towar w sposób dla przekazywanych przesyłek przepisany, sprawdza przedłożone wykazanie i przekazuje towar, skoro nie zachodzi żadna przeszkoda, pod zamknięciem urzędowem za pomocą karty kontrolnej, do urzędu, znajdującego się w miejscu przeznaczenia, lub gdyby takowy tamże nie znajdował się, do tego urzędu, któremu miejsce przeznaczenia dla takich czynności jest przydzielone (§§. 342. i 339. o. c.).

Towary jednak, które w postępowaniu przekazowem od nałożenia zamknięcia urzędowego są uwolnione (§. 149. o. c.), są od tego wolne także i w postępowaniu kontrolnem.

Jeżeli w miejscu wysyłki nie ma urzędu do wspomnionego postępowania upoważnionego i jeżeli także w ciągu transportu wewnątrz obrębu cłowego nie dotyka towar takiego urzędu, natenczas należy przed wprowadzeniem towaru do okręgu pogranicznego postarać się o pozwolenie na to w najbliższym, w okręgu pogranicznym ustanowionym urzędzie.

Wydane z tego urzędu poświadczenie, znajdować się ma przy towarze w ciągu transportu aż do samego urzędu. Do tego urzędu ma być towar odstawiony, a co do reszty zastosowane postępowanie w §§. 339. i 340. ordynacyi cłowej przepisane (§. 342. o. c.).

Jeżeli towar poddany kontroli wprowadzony bywa w ilości niewyjętej z pod kontroli z wewnętrznego obrębu cłowego na drodze przy linii wewnętrznej jako droga cłowa oznaczonej, a urząd kontroley nie znajduje się ani w miejscu wysyłki ani po drodze do wewnętrznej linii, ani też na samej linii wewnętrznej, natenczas można wprowadzić towar w okręgu pogranicznym na drodze cłowej aż do miejsca przeznaczenia. Tenże towar jednakowoż musi być zaopatrzony w dokument, według §. 348 ordynacyi cłowej sporządzony (noty nabycia lub sprzedaży, listy frachtowe) i nie może być ani

a) bez poprzedniego oznajmienia w urzędzie do urzędowych czynności co do kontroli towarów ustanowionym i bez dotyczących czynności urzędowych z drogi cłowej do miejsca po za nią leżącego lub na drogę od niej zboczającej przeniesiony, ani też

b) w miejscu przeznaczenia na drodze cłowej leżącego, bez oznajmienia w najbliższym oddziale straży skarbowej lub też w najbliższym urzędzie kontrolnym i bez otrzymanego potwierdzenia złożony (§. 145. przepisu wykon.).

W okręgu pogranicznym musi być w myśl istniejących przepisów, każdy zapas szmat, przewyższający ilość wyjętą z pod kontroli, pokryty urzędowem poświadczeniem.

Gdyby odbyt, zużycie lub przerobienie przedmiotów, w okręgu pogranicznym znajdujących się nie nastąpiło przed upływem czasokresów, w przeciągu których dokumenta tymże do wykazania służące, mogą być przyjęte, i jeżeli zachodzą warunki, pod którymi obowiązek do wykazania nabycia, pochodzenia albo oclenia ma miejsce, natenczas należy tę okoliczność, że odbyt, zużycie lub przerobienie zasobnych przedmiotów nie nastąpiło, naj mniej czternaście dni przed upływem owych czasokresów, najbliższemu do czynności urzędowych co do kontroli cłowej upoważnionemu urzędowi z prośbą o przedłużenie terminu co do przyjęcia dokumentów wyznaczo-

nego oznajmić, w przeciwnym bowiem razie te dokumenta do wykazania, nie mogą być uwzględnione (§. 346. o. c.).

Spis ustanowionych Urzędów kontrolujących wraz z miejscowościami każdemu Urzędowi przydzielonemi, ogłoszono rozporządzeniem tutejszem z dnia 31. Lipca 1882, L. 40.289 (Dz ust. i rozp. kraj. Nr. 80).

Lwów, dnia 21. Stycznia 1887.

Ott, w. r.

Nr. 5.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 28. Stycznia 1887, L. 5569, względem zezwolenia gminie miasta Sanoka, na pobór dodatku do podatku konsumcyjnego od wina i mięsa.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 16 Stycznia b. r. najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 11. Grudnia 1886, następującej treści:

„Gminie miasta powiatowego Sanok, zezwala się pobierać na pokrycie wydatków gminnych 80% dodatku do podatku konsumcyjnego od wina i mięsa w latach 1887, 1888, 1889, 1890, 1891 i 1892“.

Co się podaje do wiadomości w skutek reskryptu wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. Stycznia 1887 L. 974, z nadmienieniem, że w myśl powołanego Najwyższego postanowienia pobór powyższego dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina i mięsa za czas przed ogłoszeniem tego Najwyższego postanowienia nie ma mieć miejsca.

Lwów, dnia 28. Stycznia 1887.

W zastępstwie:

Karasiński, w. r.

Nr. 6.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 4. Lutego 1887, do L. 7011, względem prowizoryum budżetowego, a mianowicie poboru dodatku krajowego.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 21. Stycznia b. r. zatwierdzić najłaskawiej uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 22. Grudnia 1886 następującej treści:

„Sejm upoważnia Wydział krajowy do pobierania od 1. Stycznia 1887 dochodów funduszu krajowego na podstawie budżetu uchwalonego na rok 1886 i do czynienia od 1. Stycznia 1887 wydatków zwyczajnych z funduszu krajowego w granicach określonych projektem budżetu na rok 1887 przedłożonym przez Wydział krajowy.

Upoważnienie to straci moc swoją w chwili, w której uchwała finansowa na r. 1887 zostanie przez Sejm powziętą.

Co się podaje do wiadomości wskutek reskryptu Wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 24. Stycznia b. r. L. 1317.

Lwów, dnia 4. Lutego 1887.

W zastępstwie:
Loebl, w. r.

Nr. 7.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 7. Lutego 1887, L. 7630, względem zezwolenia gminie Podhajce na pobór dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 21. Stycznia 1887 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 15. Grudnia 1886, następującej treści:

„Gminie miasteczka powiatowego Podhajce, zezwala się w latach 1888 do włącznie 1892, pobierać 80% dodatek gminny od mięsa i wina“.

Co się niniejszem podaje do wiadomości w skutek reskryptu wys. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 25. Stycznia 1887, L. 1316.

Lwów, dnia 7. Lutego 1887.

W zastępstwie:
Loebl, w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 1. Marca 1887. Część V.

Nr. 8.

Rozporządzenie

c. k. galicyjskiéj krajowéj Rady szkolnéj z dnia 26. stycznia 1887, do l. 10.359. ex 1886, w sprawie zapobieżenia szerzeniu się chorób zaraźliwych w szkołach.

Na podstawie upoważnienia Wys. c. k. Ministerstwa wyzn. i oświec., udzielonego, w porozumieniu z Wys. c. k. Ministerstwem spraw wewnętrznych, reskryptem z dnia 22. sierpnia 1885 do l. 13.321., postanawia c. k. kraj. Rada szkolna, w celu zapobieżenia szerzeniu się chorób zaraźliwych w szkołach, co następuje:

§. 1.

Kierownik szkoły jest obowiązany czuwać jak najściśléj nad stanem zdrowia młodzieży, uczęszczającéj do powierzonéj jego kierownictwu szkoły.

§. 2.

Żadnemu uczniowi, dotkniętemu chorobą zaraźliwą — (świérzbem, zapaleniem ócz, ospą, szkarlatyną, odrą, kokluszem, dyfteryą i t. d.) — nie wolno uczęszczać do szkoły tak długo, dopóki nie wykaże świadectwem lekarskiém, że powrót jego do szkoły nie zaszkodzi innym uczniom. Jeżeliby świadectwo lekarskie nie mogło być przedłożone, wolno uczniów, którzy byli dotknięci chorobą zaraźliwą, przypuścić do szkoły dopiero po zupełném wyzdrowieniu, a mianowicie przy ospie, szkarlatynie i dyfteryi po upływie sześciu, a przy odrze po upływie cztérech tygodni, licząc od dnia zachorowania.

Przy świerzbie, zaraźliwém zapaleniu ócz i kokluszu, orzeka o dopuszczalności uczęszczania ucznia do szkoły, mianowicie po wsiach, co do

uczniów szkół ludowych, miejscowa Rada szkolna we wszystkich tych wypadkach, w których świadectwo lekarskie nie może być przedłożone.

§. 3.

Nauczycielom i uczniom, którzy są wprawdzie zdrowi, jednakże zostają w bezpośredniéj styczności z osobą, dotkniętą chorobą zakaźną, mianowicie ospą, szkarlatyną, dyfteryą i tyfusem, nie wolno wchodzić do szkoły tak długo, dopóki niebezpieczeństwo zakażenia nie będzie usunięte, co winno być stwierdzoném, o ile to tylko możliwe, świadectwem lekarskiém, lub dopóki nie upłynie przepisany w §. 2. termin sześciu, względnie cztérech tygodni, licząc od dnia zasłabnięcia owéj trzeciéj osoby, albo, co do reszty chorób zaraźliwych, dopóki miejscowa Rada szkolna na uczęszczanie do szkoły nie zezwoli.

§. 4.

Nauczyciele szkoły ludowéj, pospolitéj i wydziałowéj, obowiązani są o każdym podanym do wiadomości wypadku zasłabnięcia ucznia lub uczennicy na jednę z wymienionych w §. 2. chorób zaraźliwych zawiadomić natychmiast miejscową Radę szkolną, któréj rzeczą będzie zarządzić zaraz odpowiednie środki zaradcze i donieść o tém bezzwłocznie okręgowéj Radzie szkolnéj celem ewentualnego dalszego zarządzenia.

Kierownicy szkół średnich i seminaryów nauczycielskich, męskich i żeńskich, winni o takim wypadku słabości ucznia albo kandydata nauczycielskiego zawiadomić zwierzchność gminną (magistrat) w celu odpowiedniego dalszego zarządzenia.

§. 5.

Jeżeliby według orzeczenia lekarskiego choroby zaraźliwe szérzyły się między młodzieżą szkolną w sposób zatrważający lub stały się nagminnymi, można zarządzić, w porozumieniu z kompetentną władzą sanitarną, stosownie do okoliczności, zamknięcie pojedyńczych klas lub całéj szkoły.

Zarządzenie takie wydaje co do ludowych szkół pospolitych i wydziałowych miejscowa Rada szkolna za zezwoleniem okręgowéj Rady szkolnéj, a co do szkół, zostających pod bezpośrednim nadzorem kraj. Rady szkolnéj, dyrekcya dotyczącéj szkoły za zezwoleniem Rady szkolnéj krajowéj.

§. 6.

Nauczyciel obowiązany jest baczyć na to, czy między mieszkańcami budynku szkolnego nie zachodzą wypadki wyżéj określonych chorób zakaźnych.

W szczególności należy mieszkającéj w budynku szkolnym służbie szkolnéj ostro nakazać, by o każdym wypadku takiéj choroby, zaszłym między domownikami, zawiadomiła natychmiast kierownika szkoły. W każdym z tych wypadków winien tenże co rychléj, w porozumieniu z właściwym organem sanitarnym, zarządzić, co należy, by chorego z domu wydalić i dalszemu szerzeniu się choroby zakaźnéj między młodzieżą szkolną zapobiéc.

Gdyby wydalenie chorego z budynku szkolnego było według orzeczenia lekarskiego niemożliwe, a odosobnienie osób, uczęszczających do szkoły, od ogniska słabości nie dało się w inny sposób uskutecznić, wówczas należy natychmiast zamknąć szkołę i równocześnie zdać o tém sprawę Radzie szk. okręgowéj a względnie krajowéj w celu dodatkowego zatwierdzenia tego zarządzenia.

Przed ponownêm otwarciem ma być szkoła według postanowień załączonéj instrukcyi należycie odrażoną.

Środki odrażające (desinfekcyjne) należy tak przechowywać, ażeby zapobiéc możliwości zamiany i nadużycia i uczynić je niedostępnymi dla dzieci.

§. 7.

Uczniom należy jak najostrzéj zabronić wchodzenia do pomieszkań, w których panują choroby zakaźne.

§. 8.

Młodzieży szkolnéj nie wolno prowadzić gremialnie na pogrzeby osób, zmarłych na chorobę zakaźną.

§. 9.

Przepisy, zawarte w §§. 2., 3., 7. i 8. niniejszego rozporządzenia, mają być ogłaszane po wszystkich klasach każdéj szkoły co roku z rozpoczęciem roku szkolnego, tudzież każdym razem, ilekroć w miejscu jakakolwiek choroba nagminna wybuchnie.

§. 10.

Niniejsze rozporządzenie ma być zastósowane w sposób odpowiedni także w ochronkach i ogródkach froeblowskich.

Z c. k. Rady szkolnéj krajowéj.

Lwów, dnia 26. stycznia 1887.

Instrukcya o odrażaniu (desinfekcyi).

1. Odrażanie lokalności i miejsc zamkniętych.

Lokalności zamknięte — jakoto: izby chorych, pracownie, izby szkolne, kaźnie więzienne, kasarnie, wozy kolejowe, wychodki, trupiarnie itp.— należy odrażać:

a) przez wymycie podłóg wodą karbolową — (sporządzoną z jednéj części czystego, lub dwu do trzech części surowego kwasu karbolowego na 100 części wody) — lub roczczynem chlorku wapna — (z jednéj części chlorku wapna na 100 części wody);

b) przez wytynkowanie ścian i wybielenie ich wapnem (mlekiem wapiennem), zawierającém w stu częściach po 1 do 2 części kwasu karbolowego;

c) przez przewietrzanie przestrzeni i przez wyparowanie octu drzewnego i proszku karbolowego, (sporządzanego przez zmieszanie 10 części w wodzie rozrobionego kwasu karbolowego ze 100 częściami ziemi, piasku, gipsu lub pyłu węglowego);

d) przez skrapianie podłogi, ścian i sufitów wodą karbolową.

W lokalnościach, nieużywanych na pomieszkania, należy podłogę wymyć roczczynem chlorku wapna, albo płynem do blichowania lub gorącym ługiem, ustawić miski, zawierające silny ocet lub kwas octowy i chlorek wapna lub kwas azotowy i oléj skalny, poczém należy te lokale wykadzić siarką (przez spalenie nitek siarczanych na węglach). Po tém wszystkiém należy lokale te dostatecznie wywietrzyć i wodą karbolową skropić.

Przedmioty lakierowane, naczynia i sprzęty drewniane wszelkiego rodzaju należy odrażać przez wymycie gorącym ługiem lub wodą karbolową.

2. Odrażanie przestrzeni wolnych.

Do odrażania wolnych przestrzeni — jakoto: podwórzy, targowic, cmentarzy i t. p. — nadaje się najlepiéj, po poprzedniém oczyszczeniu i zagrzebaniu istniejących gnijących pozostałości, zlewanie chlorkiem wapna lub roztworem wapna.

3. Odrażanie sprzętów, wydzielin i odpadków.

Do odrażania sprzętów, używanych przy chorych — jako to: nocników, krzeseł z nocnikami, spluwaczek, miedniczek — służy wypłókanie wodą karbolową; do wychodków, dołów kloacznych i ich otoczenia, również dla gnojowisk roczczyn koperwasu ($^1/_2$ kilograma siarkanu żelazawego na 10 li-

trów wody), także rozczyn chlorku wapna i kwasu karbolowego, które to rozczyny w 1- lub 2-dniowych odstępach czasu naprzemian wlewać należy; daléj wsypywanie mieszaniny ze 100 części gipsu, 50 części wapna, 10 części węgla drzewnego i 5 części kwasu karbolowego; do wodociągów wychodkowych, ścieków, kanałów, wszelkiego rodzaju zlewów, ustępów i t d. woda karbolowa lub rozczyn chlorku wapna.

Używana skubanka, opaski chirurgiczne, szmatki, ropą zanieczyszczone i tym podobne przedmioty, jak niemniéj słoma z pościeli, siano lub słoma z materaców ma być spaloną.

4. Odrażanie bielizny, pościeli i odzieży.

Bieliznę, poszewki z poduszek i materaców i wszelką pościelową bieliznę, z którą stykały się osoby, chore na choroby zakaźne, należy po użyciu zanurzyć w wodzie karbolowéj, a potém przez dłuższy czas w ługu gotować; materace i odzież trzeba w piecu piekarskim ogrzać do ciepłoty 80°—90° Reaumura (100°—112° Celzyusza) a potém wytrzepać i przez dłuższy czas wietrzyć.

Gdyby ogrzewanie w piecu piekarskim było niemożliwém, należy przedmioty bardzo zamoczone spalić, inne siarką wykadzić, a potém skropić wodą karbolową, przez dłuższy czas na powietrzu pozostawić, w końcu wytrzepać.

5. Odrażanie wody.

Wodę do picia najbezpieczniéj uczynić nieszkodliwą przez zagotowanie aż do wrzenia, albo przez dodatek nadmanganezyanu potasowego (chameleonu), w téj ilości, ażeby wodę zaledwie zabarwić. Mętną wodę można oczyścić przez odrobinę ałunu lub czystéj sody.

6. Odrażanie ludzi, którzy z zaraźliwymi istotami byli w styczności.

Ludzie powinni ręce i inne części ciała, narażane na zakażenie, za każdym razem umyć rozczynem nadmanganezyanu potasowego a usta i jamę nosową tymże samym środkiem oczyścić.

Z c. k. Rady szkolnéj krajowéj.

Lwów, dnia 26. stycznia 1887.

Nr. 9.

Ustawa

z dnia 14. Sierpnia 1886, zmieniająca §. 28. ustawy z dnia 29. Lutego 1880 (Dz. u. p. Nr. 35) o zapobieganiu chorobom zwierzęcym zaraźliwym i tępieniu tychże.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowiłem i stanowię co następuje:

Artykuł I.

Teraźniejsza osnowa §. 28. ustawy z dnia 29. Lutego 1880 (Dz. u p. Nr. 35) traci moc obowiązującą i tenże ma opiewać na przyszłość jak następuje:

§. 28.

Na podstawie uznania weterynarza urzędowego i z zachowaniem ostrożności, które przepisane będą osobnem rozporządzeniem, Władza administracyjna powiatowa ma pozwolić, aby ze stajni i miejscowości zamkniętych brano na rzeź rogaciznę całkiem zdrową.

Mięso z rogacizny chorej i zabitej, jakoteż takiej, która była wzięta na rzeź z powodu podejrzenia o zarazę płucną a przed zabiciem została uznana za zdrową, może być po zupełnem ostudzeniu na podstawie opinii weterynarza dowolnie sprzedawane i wywożone, płuca jednak ze zwierząt chorych zabitych, które spożyć pozwolono, jakoteż zwkłoki tych, które padły na zarazę płucną, tudzież dobitych chorych, które uznano za niezdatne do spożycia, usunąć należy w sposób nieszkodliwy.

Skóry ze zwierząt rogatych chorych, które padły lub zostały dobite, należy odwietrzyć.

Gdyby zwierzęta podejrzane o zarazę płucną używane były pomimo zakazu lub napotkane zostały po za obrębem zabudowań dla nich wyznaczonych lub w miejscach, do których przystęp jest im zabroniony, natenczas, jeżeliby obawiać się należało, aby zwierzę napotkane nie zaniosło dalej zarazy, Władza administracyjna powiatowa, w razie zaś większego niebezpieczeństwa, Władza miejscowa zarządzić może zabicie go natychmiast.

Ischl, dnia 14. Sierpnia 1886.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r. **Falkenhayn** w. r. **Prażak** w. r. **Bacquehem** w. r.

Nr. 10.

Rozporządzenie

Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i rolnictwa z dnia 8. Grudnia 1886, zmieniające postanowienia rozporządzenia wykonawczego z dnia 12. Kwietnia 1880 (Dz. u. p. Nr. 36), mianowicie do §§. 18., 26. i 28. powszechnej ustawy o chorobach zwierzęcych zaraźliwych z dnia 29. Lutego 1880 (Dz. u. p. Nr. 35) i uchylające rozporządzenie ministeryalne z dnia 19. Marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 35).

Uchyla się niniejszem rozporządzenie ministeryalne z dnia 19. Marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 35).

Postanowienia wykonawcze do §§. 18., 26. i 28. powszechnej ustawy o chorobach zwierzęcych zaraźliwych z dnia 29. Lutego 1880 (Dz. u. p. Nr. 35), zmieniają się niniejszem i opiewać mają jak następuje:

Do §. 18.

Weterynarz urzędowy, zajmujący się badaniem zarazy, winien uwiadomić piśmiennie przełożonego gminy (obszaru dworskiego) o wydanych zarządzeniach, z odwołaniem się do postanowień ustawowych, które się tego tyczą.

Sposób przedstawiania Władzy administracyjnej wyniku czynności urzędowych komisyi pomorowej a względnie weterynarza urzędowego, przepisany jest osobną instrukcyą.

Władze administracyjne orzekać winny w sprawach, tyczących się zarazy, z jak największym pospiechem, a jeśliby właściciele bydła tego żądali, telegraficznie na ich koszt i w tym względzie oszczędzać ile możności bieg gospodarstwa, o ile to da się pogodzić z celem wytępienia zarazy na zasadzie postanowień ustawowych, mianowicie zaś nie opóźniać pozwoleń do rzezi koniecznych, jakoteż decyzyj co do spieniężenia mięsa z zwierząt podejrzanych o zarazę i zabitych.

Do §. 26.

a) **Zaraza pyskowa i racicowa u rogacizny, owiec, kóz i świń.**

1. Gdy w pewnem miejscu stwierdzona będzie urzędownie zaraza pyskowa i racicowa, Władza gminna, otrzymawszy doniesienie o nowych wybuchach zarazy w stajniach, w których jej dotąd nie było, zarządzić ma

przepisane we względzie zamknięcia środki, nie czekając aż weterynarz urzędowy zbada osobno i tutaj stan rzeczy.

2. Zwierzęta dotknięte zarazą i podejrzane należy odosobnić a stajnią zamknąć, przyczem dozwala się następujących ułatwień:

a) Władza administracyjna powiatowa pozwolić ma na oddalenie odżuwaczy i świń podejrzanych o zarazę, t. j. takich pozornie jeszcze zdrowych, które stały w tej samej stajni ze zwierzętami dotkniętemi chorobą pyskową i racicową lub w inny sposób stykały się z niemi, a to celem niezwłocznego ich zabicia, jeżeli zwierzęta sprowadzone być mają do miejsca rzezi na wozach lub w taki sposób, że omijają drogi, których używają zdrowe odżuwacze i świnie innych zagród i osad.

Jeżeli dane będzie pozwolenie przeprowadzenia do innego powiatu administracyjnego, uwiadomić należy o tem niezwłocznie jego Władzę administracyjną powiatową.

b) Używanie zwierząt rogatych o zarazę podejrzanych, ale jeszcze zdrowych, do robót rolniczych jest dozwolone.

c) Władza administracyjna powiatowa może pozwolić na używanie zwierząt chorych do robót rolniczych, jeżeli zwierzęta w takim razie nie wchodzą na drogi i miejsca, których używają zdrowe odżuwacze i świnie innych zagród, i jeżeli przez niemożność ich użycia gospodarstwo poniosłoby straty niezmiernie wielkie.

d) Na przeprowadzenie zwierząt będących pod zamknięciem do innej zagrody w tej samej osadzie, może Władza administracyjna powiatowa wyjątkowo pozwolić z zastrzeżeniem dopełnienia warunków pod *c*) podanych, jeżeli z tem nie łączy się niebezpieczeństwo rozszerzenia zarazy.

3. Pędzenie na pastwisko zwierząt, pozostających pod zamknięciem, należy zakazać, jeżeli położenie pastwiska obawiać się każe, ażeby zarodki zarazy nie zostały rozniesione.

4. Gdy choroba wybuchnie pomiędzy bydłem, które stale trzymane jest na pastwisku, zamknąć należy przestrzeń pastwiska, aby ztamtąd bydła nie spędzano, przeżuwaczów i świń nie przypędzano, i aby tam nie wchodziły osoby niepowołane. Zamkniętą przestrzeń pastwiska oznaczyć należy tablicami z napisem: „Zaraza pyskowa i racicowa“.

Na przepędzenie zwierząt podejrzanych o zarazę celem niezwłocznego ich zabicia, pozwolić należy pod warunkiem zachowania odpowiednich ostrożności. Oprócz tego pozwalać można na przepędzanie zwierząt z zamkniętego pastwiska tylko wtedy, jeżeli niemożność wyżywienia ich lub niepomyślny stan powietrza wymaga niezbędnie zmiany pastwiska lub umieszczenia zwierząt w stajni. W takim razie albo przewozić należy chore

zwierzęta na wozach, albo pędzić je trzeba drogami, po których nie chodzą wolne od zarazy odżuwacze i świnie z innych zagród.

5. O ile niebezpieczeństwu rozniesienia zarazy nie można zapobiedz za pomocą innych środków, zabronić należy dopóki trwa zaraza, wywożenia gnoju z zagrody zapowietrzonej drogami, któremi chodzą przeżuwacze i świnie innych zagród.

6. Paszy suchej, złożonej w stajni zapowietrzonej, nie wolno wynosić z zagrody zapowietrzonej.

7. Osobom obcym, mianowicie zaś handlarzom bydła i rzeźnikom, wstęp do stajen zapowietrzonych nie powinien być dozwolony. Osobom, które wykonywały jakąś czynność w stajni zapowietrzonej lub koło chorych zwierząt, nie wolno opuścić zagrody zapowietrzonej, aż dopiero po oczyszczeniu nagich części ciała, obuwia i odzieży.

8. Komisya pomorowa zwrócić powinna uwagę osób interesowanych, że surowe, nieprzegotowane mleko z zwierząt chorych na zarazę jest niezdrowe i przestrzedz je, aby go nie używały za pokarm. Używanie i przedaż takiego mleka nieprzegotowanego jest zakazana (§ 26. ustawy).

9. Zabijania chorych zwierząt dla spożycia mięsa (§. 26 ustawy) należy zabronić, jeżeli chodzi o ciężkie przypadki choroby, w których spożycie mięsa z owych zwierząt uznane zostało za szkodliwe, gdy jeszcze zwierzęta były żywe.

Gdy będzie dozwolone zabicie zwierząt chorych dla spożycia mięsa, w każdym razie części chorobowo zmienione odłączyć należy i usunąć nieszkodliwie.

10. Gdy zaraza powszechniej się rozszerzy w jakiejś miejscowości, zabronić należy odbywania targów na bydło, z wyjątkiem targów na konie, w miejscu zapowietrzonem a w razie potrzeby także w miejscowościach sąsiednich. W przypadku takim wystawić należy na granicach i w głównych ulicach miejscowości zapowietrzonych tablice ostrzegawcze z napisem: „Zaraza pyskowa i racicowa“ i miejscowość taką, jakoteż jej granicę zamknąć można dla przeżuwaczów i świń przechodnich, a nawet zabronić wyprowadzania zdrowych zwierząt ze stajni niezapowietrzonych do innych miejsc. Tego ostatniego nie należy jednak wzbraniać, jeżeli będzie udowodnione, że zwierzęta przeznaczone są na zabicie natychmiastowe.

W większych miejscowościach zamknięcie ograniczyć można do pojedynczych części lub dróg miejscowych [§. 20 *f*) ustawy].

11. W celu zastosowania §. 26. ustęp 1, przestrzeń kraju, o którą chodzi, należy dokładnie oznaczyć i podać do powszechnej wiadomości.

Władza administracyjna krajowa poczynić ma odpowiednie zarządzenia, aby wskutek dozwolonego obrotu w obrębie zapowietrzonej przestrzeni kraju zaraza nie została zaniesiona do miejscowości i zagród, które aż dotąd były od niej wolne.

12. Gdy będzie stwierdzona zaraza między zwierzętami będącemi w drodze, Władza gminna wzbronić ma pędzenia ich dalej i zarządzić zamknięcie zwierząt. Władza administracyjna powiatowa może pozwolić na popędzenie zwierząt dalej, jeżeli w ciągu 24 godzin zdołają dostać się do miejsca, w którem mogą przebyć chorobę lub być zabite. W przypadku takim chore zwierzęta przewieść trzeba na wozach, podejrzane zaś o zarazę, lecz jeszcze zdrowe, nie powinny w drodze być wprowadzane do cudzych zagród.

13. Skóry pochodzące ze zwierząt chorych należy odwietrzyć. Stajnie i wszelkie inne miejsca, w których zwierzęta takie stały, jakoteż sprzęty, których używały, oczyścić należy gruntownie.

14. Że zaraza przestała grasować w pewnem miejscu zapowietrzonem, orzeka się o tem wtedy, gdy chorych zwierząt wcale już niema i gdy w ciągu 14 dni od czasu, jak ostatnie zwierzę wyzdrowiało, lub padło, żadne już zwierzę potem nie chorowało, a stajnie i stanowiska zapowietrzone tudzież sprzęty oczyszczone zostały podług przepisu.

15. W przypadku wzmiankowanym w ustępie 1 §. 26. przestrzeń kraju uznaną za zapowietrzoną ścieśniać należy, o ile ustawanie zarazy na to pozwoli. Miejsca w obrębie tej przestrzeni leżące, uznane za wolne od zarazy, podać może Władza administracyjna krajowa na czas potrzeby odpowiednim ostrożnościom.

Środek wzmiankowany w ustępie 1 §. 26. należy uchylić, gdy nie będzie już tych okoliczności, które go wywołały.

Do §. 28.

Zaraza płucna u rogacizny.

1. Jeżeli drogą dochodzeń wykonanych na zwierzętach żywych, które zdają się choremi, nie można stwierdzić niewątpliwie, że zaraza płucna istnieje, objawy jednak u tych zwierząt dostrzeżone wzniecają podejrzenie tej choroby, w takim razie, gdy padliny nie było, można z upoważnienia Władzy administracyjnej powiatowej kazać zabić jedno, lub w razie nieodzownej potrzeby, więcej zwierząt podejrzanych o zarazę płucną, po poprzedniem ocenieniu ich wartości (§. 19. ustawy).

Jeżeli i przez to rzecz się nie wyjaśni a poszlaki istnienia choroby nie ustają, Władza administracyjna powiatowa zarządzić ma strzeżenie i policyjne obserwowanie bydła podejrzanego.

Bez pozwolenia Władzy nie wolno żadnej sztuki takiego bydła przeprowadzić do innych stajen lub zagród ani też zabić.

Zwierzęta oddane pod dozór policyjny, dopóki się u nich nie pokażą podejrzane objawy chorobowe, mogą być używane do prac gospodarskich; wypędzania ich na pastwisko można dozwolić pod warunkiem, że stoso-

wnemi środkami zapobiegnie się stykaniu bydła podejrzanego z rogacizną z innych zagród.

Gdy u jednej sztuki takiego była dostrzeżone będą podejrzane objawy chorobowe, uwiadomić należy natychmiast Władzę administracyjną powiatową, która wysłać ma niezwłocznie weterynarza urzędowego do zbadania rzeczy.

Jeżeli dalsze dochodzenia weterynarza urzędowego usuną całkiem podejrzenie zarazy płucnej, należy znieść natychmiast strzeżenie zwierząt i policyjne ich obserwowanie.

2. Gdy zaraza płucna stwierdzona zostanie w pewnej zagrodzie, zbadać należy, czy — a w razie potakującym, zkąd zakupiono chore bydlę, i czy stykało się z bydłem innych stajen, tudzież, czy bydło z zagrody zapowietrzonej i dokąd sprzedano lub dano na rzeź. Władza administracyjna powiatowa zarządzić ma natychmiast na podstawie tych dochodzeń dalsze odpowiednie środki.

3. Weterynarz urzędowy obowiązany jest spisać wszystko bydło zagrody zapowietrzonej i zbadać, które zwierzęta są dotknięte zarazą płucną lub o nią podejrzane. Wszystką inną rogaciznę, znajdującą się w zagrodzie zapowietrzonej, uważać należy za podejrzaną o zarazę.

4. Stajnia zapowietrzona podlega zamknięciu. Zagrodę zapowietrzoną oznaczyć należy u głównego wchodu lub w innem stosownem miejscu napisem: „Zaraza płucna".

Wywóz paszy suchej i podściółki z takiej stajni zapowietrzonej i z budynków, które się z nią łączą bezpośrednio, jest zakazany.

Dla bydła przebywającego stale na pastwisku, zarządzić należy w razie wybuchu pomiędzy niem zarazy płucnej zamknięcie pastwiska.

Miejsce takie oznaczyć należy tablicą z napisem: „Zaraza płucna".

Zarządzając zamknięcie pastwiska, postarać się należy, ażeby zamknięte bydło nie mogło stykać się z rogacizną innych pastwisk.

5. Chore zwierzęta odłączyć należy od zdrowych i wyznaczyć osobnych dozorców do ich pielęgnowania.

Dozorcom tym wolno stykać się znowu ze zdrową rogacizną dopiero po należytem oczyszczeniu ciała i zmianie odzieży.

6. W razie większego rozszerzenia się zarazy w pewnej miejscowości, zamknąć należy miejscowość zapowietrzoną i jej granice lub niektóre części miejscowości zapowietrzonej dla zapobieżenia wyprowadzaniu i przeprowadzaniu rogacizny.

W miejscowościach, w ten sposób zamkniętych, nie wolno odprawiać targów na bydło.

7. Wyjątki od przepisów, tyczących się zamknięcia, są dozwolone w następujących okolicznościach:

a) Władza administracyjna powiatowa upoważniona jest dozwalać

używania do robót gospodarskich rogacizny z zapowietrzonej stajni, podejrzanej o zarazę lecz jeszcze zdrowej, jeżeli stosownie do okoliczności nie łączy się z tem niebezpieczeństwo rozniesienia zarazy. Pozwolenia należy odmówić, jeżeliby nie można było uniknąć stykania się zwierząt o zarazę podejrzanych z rogacizną zagród niezapowietrzonych.

Zwierzęta podejrzane trzymać należy zdala od cudzych stajni i zagród, od wspólnych pastwisk i miejsc, gdzie się bydło poi. Używania bydła do robót należy zaniechać natychmiast, jak tylko pokażą się u zwierząt choćby tylko najmniejsze podejrzane objawy chorobowe (załączka III. l. 3.).

Zwierzęta podejrzane, spędzone do stajni odosobnionych, winny być tamże zamknięte.

b) Używanie bydła roboczego ze stajni wolnych od zarazy w miejscowości zamkniętej jest dozwolone w granicach tejże miejscowości. Używania po za obrębem granic, może dozwolić Władza administracyjna powiatowa, jeżeli stosownie do okoliczności nie łączy się z tem niebezpieczeństwo rozniesienia zarazy.

c) Pędzenia na paszę rogacizny podejrzanej o zarazę, ale nie chorej, należy dozwolić, jeżeli na to pastwisko nie chodzi rogacizna z zagród wolnych od zarazy i jeżeli będą obmyślane środki, ażeby podczas pędzenia na pastwisko, powrotu ztamtąd, jakoteż na pastwisku bydło takie nie mogło stykać się ze zdrową rogacizną z innych zagród.

d) Na zasadzie opinii weterynarza urzędowego Władza administracyjna powiatowa ma pozwolić, aby rogaciznę ze stajni zapowietrzonych, podlegającą zamknięciu, o zarazę podejrzaną lecz jeszcze nie chorą, jakoteż rogaciznę zdrową z miejscowości zamkniętych wyprowadzano celem natychmiastowego zabicia (ustawa z dnia 14. Sierpnia 1886, Dz. u. p. Nr. 171) do miejscowości sąsiednich, jakoteż do pobliskich stacyj kolei żelaznych celem przewiezienia do rzeźni publicznych, będących pod urządzonym nadzorem policyi weterynarskiej.

Przydać należy rzetelnych dozorców do czuwania nad tem, aby w drodze bydło nie stykało się z inną rogacizną lub aby niektórych sztuk nie oddalono. Władzę miejscową w miejscu rzezi uwiadomić należy wcześnie o transporcie bydła z miejsca wietrzonego.

W miejscu przeznaczenia weterynarz winien mieć dozór nad rzezią.

e) Bez szczególnego pozwolenia Władzy administracyjnej powiatowej nie wolno wprowadzać zdrowej rogacizny do zagrody zapowie-

trzonej. Pozwolenie takie dane być może tylko w takim razie, jeżeli zwierzęta, które mają być wprowadzone, umieszczone będą w stajni odosobnionej, w miarę potrzeby odwietrzonej, i jeżeli z pewnością można będzie zapobiedz pośredniemu lub bezpośredniemu zetknięciu się tego bydła z podejrzanem.

8. Aby się zaraza prędzej skończyła, jakoteż dla zapobieżenia ciężkim stratom właścicieli bydła, komisya pomorowa winna wpływać, aby zwierzęta chore i podejrzane jak najprędzej pozabijano. Rzeź odbywać się powinna pod dozorem weterynarza urzędowego w rzeźni miejsca zapowietrzonego, albo, gdyby z przyczyny grożącego niebezpieczeństwa zarażenia nie można było pozwalać na wykonanie jej tamże, w zagrodzie właściciela bydła. Co się tyczy użycia na pokarm mięsa z zwierząt zabitych, orzeka w tej mierze weterynarz urzędowy na podstawie naocznego przekonania się (ustawa z dnia 14. Sierpnia 1886, Dz. u. p. Nr. 171).

Płuca zabitych chorych zwierząt, uznanych za zdatne do spożycia, należy usunąć nieszkodliwie.

Mięso zabitych chorych na zarazę płucną zwierząt rogatych, uznane za zdatne na pokarm dla ludzi, do którego weterynarz urzędowy wydawać ma przepisane świadectwa oględzin, wywozić wolno z zagród lub rzeźni dopiero po zupełnem ostudzeniu.

Na przewóz znaczniejszych ilości mięsa z zabitych zwierząt rogatych, które chorowały na zarazę płucną lub były o nią podejrzane, do miejsc większej konsumcyi, wydawać ma komisya pomorowa świadectwa podług wzoru dołączonego. ·/.

O nadejściu takiej posyłki uwiadomić należy wcześnie Władzę miejscową miejsca konsumcyi.

9. Paszy i słomy, która wystawiona była na wyziewy chorych zwierząt, używać wolno za zezwoleniem komisyi pomorowej tylko dla zwierząt dotkniętych zarazą, jakoteż dla nienależących do rogacizny.

Na wyjątki od tego postanowienia pozwalać może Władza administracyjna powiatowa stosownie do okoliczności.

10. Gdy stwierdzona zostanie zaraza w stadach, pędzonych w drogę, przełożony gminy wstrzymać ma transport i zarządzić zamknięcie zwierząt chorych i podejrzanych. Władza administracyjna powiatowa wpłynąć ma na to, aby jak najprędzej dano zwierzęta na rzeź (ustęp 8).

Gdy bydło wiezione jest kolejami żelaznemi i okrętami, Władza administracyjna powiatowa może pozwolić na przewiezienie zwierząt aż do miejsca, w którem zwierzęta mogłyby przebyć chorobę lub być zabite. Jednakże postarać się należy, aby wszelkie zetknięcie z inną rogacizną było niemożebne.

11. Padlinę zwierząt, które padły na zarazę płucną, tudzież takich, które na tę zarazę chorowały i zostały dobite, a które uznano za niezdatne

do spożycia, i części zwierzęce do spożycia niezdatne, jakoteż gnój ze stajen wywieźć należy, nie używając do tego zaprzęgów z rogacizny. Pierwsze usunąć należy w sposób nieszkodliwy; gnój wywieźć na grunta odległe i przed rozoraniem pokryć dostatecznie ziemią.

Skóry zwierząt, które padły lub po zachorowaniu zostały dobite, należy odwietrzyć (Przepis wykonawczy do ustępu 7, §. 20).

12. Stajnie i lokale, w których stały zwierzęta chore na zarazę płucną, sprzęty i naczynia stajenne należy odwietrzyć gruntownie.

13. Szczepić wolno zarazę płucną tylko w stajniach już zapowietrzonych tą zarazą (szczepienie z konieczności) i w zagrożonych zarazą zagrodach miejscowości zapowietrzonych (szczepienie z ostrożności) na żądanie właściciela bydła i na jego niebezpieczeństwo pod dozorem weterynarza urzędowego. Zarządzenia, tyczące się zamknięcia, nie powinny przez to doznać uszczerbku.

14. Dopóki trwa zaraza płucna, wysyłać należy weterynarza na rewizyą do miejsca zapowietrzonego, stosownie do stopnia rozszerzenia się choroby co 8 aż do 14 dni.

15. Od dnia, w którym ostatnie zwierzę rogate chore na zarazę płucną wydalono ze stajni zapowietrzonej. wszystka rogacizna w tej stajni mieszczona, podlega jeszcze sześciomiesięcznemu zamknięciu. Po upływie pierwszych trzech miesięcy weterynarz urzędowy zbadać ma to bydło dokładnie. Te zwierzęta rogate, które uzna za zdrowe, mogą być używane do robót gospodarskich i popędzone na rzeź po uczynieniu o tem doniesienia do Władzy administracyjnej powiatowej.

Zwierzęta, które przetrwały zarazę płucną, opatrzyć należy cechą wypaloną, przebycie choroby poświadczającą, powszechnie znaną i umieścić w stajni oddzielnej; przed upływem dalszych sześciu miesięcy po upływie pierwszego sześciomiesięcznego zamknięcia nie wolno zwierząt tych wprowadzać w obrót, wyjąwszy na rzeź.

16. Jeżeli w większej zagrodzie jest więcej stajni całkiem od siebie oddzielonych a zaraza płucna tylko w jednej z nich wybuchnie, rogacizna znajdująca się w stajniach wolnych od zarazy podlega tylko trzymiesięcznemu zamknięciu, licząc od dnia, w którym ostatnie chore zwierzę wydalono ze stajni zapowietrzonej, pod warunkiem, że przez ten czas do pielęgnowania go używani będą osobni słudzy.

W ciągu tego zamknięcia wolno używać do robót gospodarskich zwierząt, znajdujących się w stajniach wolnych od zarazy, jakoteż pędzić je żywe na rzeź natychmiastową po uwiadomieniu o tem Władzy administracyjnej powiatowej.

A jeżeli zaraza pojawi się w więcej niż jednej stajni takiej zagrody, tedy wszystka rogacizna, znajdująca się w tej zagrodzie, podlega sześciomiesięcznemu zamknięciu i stosują się do niej postanowienia ustępu 15.

Stajnie, pod tym samym dachem będące, uważają się za jedną stajnię.

17. W dwa tygodnie po upływie peryodu obserwacyjnego, ustanowionego w ustępie 15. i 16. lub po zupełnem wypróżnieniu i dokonanem odwietrzeniu stajni, które były zapowietrzone, Władza administracyjna powiatowa orzeknie, że zaraza ustała i przywróci właścicielowi bydła prawo rozrządzania swobodnie i bez przeszkody bydłem, które mu jeszcze zostanie.

O dokonaniu odwietrzenia weterynarz urzędowy zdać ma sprawę Władzy administracyjnej powiatowej.

Taaffe w. r. **Falkenhayn** w. r. **Prażak** w. r. **Bacquehem** w. r.

Kraj ____________ Załączka do ustępu 8., §. 26.

Powiat ____________

Gmina ____________

Świadectwo

dla mięsa z bydła rogatego, wziętego na rzeź z powodu podejrzenia o zarazę płucną (z powodu zarazy płucnej), a które po zabiciu okazało się zdrowem (zdatnem na pokarm dla ludzi) z miejsca zapowietrzonego zarazą płucną: . . . .

Ilość rogacizny wziętej na rzeź	Posyła się			Miejsce przeznaczenia	Uwaga
	wozami	koleją żelazną	drogą wodną		

Data:

Imieniem komisyi pomorowej

N. N.,
weterynarz urzędowy.

Nr. 11.

Rozporządzenie

Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i rolnictwa z dnia 8. Grudnia 1886, zmieniające postanowienia rozporządzenia wykonawczego z dnia 7. Sierpnia 1879 (Dz. u. p. Nr. 109) do §. 8. ustawy z dnia 19. Lipca 1879 (Dz. u. p. Nr. 108), o obowiązku odwietrzania na kolejach żelaznych i okrętach przewożących bydło.

Zmienia się niniejszem pierwszy ustęp postanowień wykonawczych do §. 8. ustawy z dnia 19. Lipca 1879 (Dz. u. p. Nr. 109) i tenże opiewać ma jak następuje:

Jako dowody przepisane w §. 8. ustawy co do płodów surowych, wzmiankowanych pod *a*), *b*), *c*), złożyć należy przedsiębiorstwu przewozowemu świadectwa pochodzenia, które dla przedmiotów wzmiankowanych pod *a*) wydawać ma przełożony gminy, dla rzeczy wzmiankowanych pod *b*) weterynarz rządowy, sprawujący nadzór nad rzeźnią, dla części zwierzęcych, wymienionych pod *c*), jakoteż dla mięsa z rogacizny, która chorowała na zarazę płucną, zdatnego na pokarm dla ludzi (ustawa z dnia 14. Sierpnia 1886, Dz. u. p. Nr. 171), komisya pomorowa.

Taaffe w. r. **Falkenhayn** w. r. **Prażak** w. r. **Bacquehem** w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 1. Marca 1887. **Część VI.**

Nr. 12.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 10. Lutego 1887, L. 8191, względem powołania IV. klasy wieku do poboru wojskowego w r. 1887 w Galicyi wraz z Wielkiem Ks. Krakowskiem.

C. k. Ministerstwo obrony krajowej w porozumieniu z c. k państwowem Ministerstwem wojny zarządziło na podstawie przepisów §. 32 ustawy z dnia 2. Października 1882 Nr. 153 Dz. p. p. powołanie IVtej klasy wieku do tegorocznego poboru wojskowego w Galicyi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Zarządzenie to podaje się wskutek reskryptu wys. c. k. Ministerstwa obrony krajowej z dnia 31. Stycznia 1887, L. 1574/128 II. a. do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 10 lutego 1887.

Nr. 13.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 10. Lutego 1887, L. 8192.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości, w myśl §. 51 instrukcyi do ustawy wojskowej, plan podróży i czynności, dotyczący uzupełnienia wojska w r. 1887 w Galicyi.

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat, dla którego pobór się odbędzie	Dnie podróży w miesiącu	
			Marcu	Kwietniu
		Stryj		
	1.	Dolina	17. Bolechów 25. Dolina	5. Stryj
		Żydaczów	1. Mikołajow 6. Żydaczów	
9.	1.	Kałusz	15. Kałusz 29. Stryj	
		Brzozów	1. Brzozów	
	1.	Dobromil	17. Dobromil 25. Bircza	3. Przemyśl
10.	1.	Przemyśl		
		Chrzanów	1. Chrzanów	
	1.	Kraków miasto	19. Kraków	
		Kraków powiat		
	1.	Wieliczka	13. Wieliczka	3. Kraków
13.	1.	Bochnia	1. Bochnia 23. Kraków	
		Skałat	1. Skałat	
	1.	Tarnopol	13. Tarnopol	
		Trembowla	1. Trembowla	
15.	1.	Zbaraż	12. Zbaraż 24. Tarnopol	
		Nowy Sącz		
	1.	Gorlice	19. Gorlice	7. Nowy Sącz
		Grybów	1. Grybów	
		Limanowa	11. Limanowa	
20.	1.	Nowy Targ	25. Nowy Targ	8. Nowy Sącz

Dnie czynności w miesiącu		Miejsce poboru
Marcu	Kwietniu	
1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11. 12, 14, 15, 16.		Stryj
18, 19, 21, 22, 23, 24.		Bolechów
26, 28. 29, 30, 31.	1, 2, 4.	Dolina
2, 3, 4, 5.		Mikołajów
7, 8, 9, 10, 11, 12, 14.		Zydaczów
16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 26, 28.		Kałusz
2, 3, 4 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16.		Brzozów
18, 19, 21, 22, 23, 24.		Dobromil
26, 28, 29, 30, 31.	1, 2.	Bircza
1, 2, 3. 4. 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17, 18. 19.		Przemyśl
2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17, 18.		Chrzanów
21, 22, 23, 24, 26, 28. 29, 30.		Kraków miasto
1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12.		Kraków
14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 26, 28, 29, 30, 31.	1, 2.	Wieliczka
2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22.		Bochnia
2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12.		Skałat
14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 26, 28, 29, 30, 31.	1, 2.	Tarnopol
2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11.		Trembowla
14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23.		Zbaraż
1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14. 15. 16, 17, 18.		Nowy Sącz
21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 30, 31.	1, 2, 4, 5, 6.	Gorlice
2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10.		Grybów
12, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24.		Limanowa
26, 28, 29, 30, 31.	1, 2, 4, 5. 6, 7.	Nowy Targ

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat dla którego pobór się odbędzie	Dnie podróży w miesiącu	
			Marcu	Kwietniu
		Kołomyja		
	1.	Kossów	19. Kossów	2. Kołomyja
24.	1.	Sniatyn	1. Sniatyn	
		Lwów miasto		
	1.	Lwów powiat		
		Żółkiew	1. Żółkiew	
30.	1.	Sokal	17. Sokal 29. Bełz	7. Lwów
		Tarnobrzeg	1. 2. Tarnobrzeg	
	1.	Kolbuszowa	17. Kolbuszowa	3. Rzeszów
		Ropczyce	1. Ropczyce	
	1.	Mielec	18. Radomyśl 25. Mielec	6. Rzeszów
40.	1.	Rzeszów	23. Strzyżów 31. Rzeszów	
		Sanok		
	1.	Krosno	20. Krosno	5. Sanok
45.	1.	Lisko	1. Ustrzyki dolne 9. Lisko 20. Sanok	
		Brzeżany		
	1.	Podhajce	15. Podhajce 30. Brzeżany	
		Przemyślany	1. Przemyślany	
	1.	Rohatyn	13. Rohatyn 29. Brzeżany	
		Bóbrka	1. Bóbrka	
55.	1.	Buczacz	13. Buczacz	1. Brzeżany

Dnie czynności w miesiącu		Miejsce poboru
marcu	kwietniu	
1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17, 18.		Kołomyja
21, 22, 23, 24, 26, 28, 29, 30, 31.	1.	Kossów
2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12.		Sniatyn
1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16.		Lwów miasto
17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 26, 28, 29, 30, 31.	1, 2, 4.	Lwów powiat
2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16.		Żółkiew
18, 19, 21, 22, 23, 24, 26, 28.		Sokal
30, 31.	1, 2, 4, 5, 6.	Bełz
3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16.		Tarnobrzeg
18, 19, 21, 22, 23, 24, 26, 28, 29, 30, 31.	1, 2.	Kolbuszowa
2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17.		Ropczyce
19, 21, 22, 23, 24.		Radomyśl
26, 28, 29, 30, 31.	1, 2, 4, 5.	Mielec
1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 22.		Rzeszów
24, 26, 28, 29, 30.		Strzyżów
1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17, 18, 19.		Sanok
21, 22, 23, 24, 26, 28, 29, 30, 31.	1, 2, 4.	Krosno
2, 3, 4, 5, 7, 8.		Ustrzyki dolne
10, 11, 12, 14, 15, 16, 17, 18, 19.		Lisko
1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14.		Brzeżany
16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 26, 28, 29.		Podhajce
2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12.		Przemyślany
14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 26, 28.		Rohatyn
2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12.		Bóbrka
14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 26, 28, 29, 30, 31.		Buczacz

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat, dla którego pobór się odbędzie	Dnie podróży w miesiącu	
			Marcu	Kwietniu
		Wadowice		
	1.	Myślenice	20. Myślenice	8. Wadowice
		Biała	1. Biała	
56.	1.	Żywiec	18. Żywiec	8. Wadowice
		Dąbrowa	1. Dąbrowa	
	1.	Brzesko	16. Brzesko 30. Wojnicz	6. Tarnów
		Pilzno	1. Pilzno	
	1.	Jasło	12. Jasło	3. Tarnów
57.	1.	Tarnów		
		Stanisławów		
		Bohorodczany	16. Bohorodczany	
	1.	Nadwórna	27. Nadwórna	6. Stanisławów
		Tłumacz	1. Tłumacz	
58.	1.	Horodenka	16. Horodenka	1. Stanisławów
		Sambor		
	1.	Drohobycz	16. Drohobycz	8. Sambor
		Staremiasto	1. Staremiasto	
77.	1.	Turka	11. Turka 24. Sambor	
	1.	Brody	1. Brody 23. Złoczów	
	1.	Kamionka	1. Kamionka 13. Radziechów 20. Złoczów	
80.	1.	Złoczów		

Dnie czynności w miesiącu		Miejsce poboru
Marcu	Kwietniu	
1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17, 18, 19.		Wadowice
21, 22, 23, 24, 26, 28, 29, 30, 31.	1, 2, 4, 5, 6, 7.	Myślenice
2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17.		Biała
19, 21, 22, 23, 24, 26, 28, 29, 30, 31.	1, 2, 4, 5, 6, 7.	Żywiec
2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15.		Dąbrowa
17, 18, 19, 21, 22 23, 24, 26, 28, 29.		Brzesko
31.	1, 2, 4, 5.	Wojnicz
2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11.		Pilzno
14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 25, 28, 29, 30, 31.	1, 2.	Jasło
14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 26, 28, 29, 30, 31.		Tarnów
1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9 10, 11, 13, 14, 15.		Stanisławów
17, 18, 19, 21, 22. 23, 24, 26.		Bohorodczany
28, 29, 30, 31.	1, 2, 4, 5.	Nadwórna
2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15.		Tłumacz
17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 26, 28, 29, 30, 31.		Horodenka
1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15.		Sambor
17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 26, 28, 29, 30, 31.	1, 2, 4, 5, 6, 7.	Drohobycz
2, 3, 4, 5 7, 8, 9, 10.		Staremiasto
12, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23.		Turka
2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22.		Brody
2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12.		Kamionka
14, 15, 16, 17, 18, 19.		Radziechów
1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 26.		Złoczów

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat dla którego pobór się odbędzie	Dnie podróży w miesiącu marcu	Dnie podróży w miesiącu kwietniu
		Gródek	1. Janów	
			6. Gródek	
	1.	Rudki	15. Rudki 29. Gródek	
		Jaworów	1. Jaworów	
			10. Krakowiec	
	1.	Mościska	18. Mościska	3. Gródek
89.	1.	Rawa	13. Rawa	1. Gródek
		Nisko	1. Nisko	
	1.	Łańcut	13. Łańcut	9. Jarosław
		Cieszanów	28 lutego Cieszanów	
90.	1.	Jarosław	16. Jarosław	
		Borszczów	1. Borszczów	
	1.	Zaleszczyki	17. Zaleszczyki	1. Czortków
		Czortków		
95.	1.	Husiatyn	10. Husiatyn	

Lwów, dnia 10. Lutego 1887.

Dnie czynności w miesiącu		Miejsce poboru
marcu	kwietniu	
2. 3, 4. 5.		Janów
7, 8, 9, 10, 11, 12, 14.		Gródek
16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 26, 28.		Rudki
2, 3, 4, 5, 7, 8, 9.		Jaworów
11, 12, 14, 15, 16, 17.		Krakowiec
19 21, 22. 23, 24. 26, 28, 29, 30, 31.	1, 2.	Mościska
14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23. 24, 26, 28, 29, 30, 31.		Rawa
2, 3. 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12.		Nisko
14, 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 26. 28, 29, 30, 31.	1, 2, 4, 5, 6, 7, 8.	Łańcut
1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15.		Cieszanów
17, 18, 19, 21, 22, 23, 24, 26, 28. 29. 30, 31.	1, 2, 4, 5, 6, 7.	Jarosław
2, 3, 4, 5, 7, 8 9, 10, 11, 12. 14, 15, 16.		Borszczów
18, 19, 21. 22, 23. 24. 26, 28, 29, 30, 31.		Zaleszczyk
1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9.		Czortków
11, 12, 14. 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22, 23, 24.		Husiatyn

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 15. Marca 1887. Część VII.

Nr. 14.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 19. Lutego 1887 l. 8041, którem ogłasza się rozporządzenie c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z d. 8. Listopada 1886 l. 8152,

względem zmian niektórych postanowień rozporządzenia ministeryalnego z dnia 11. Grudnia 1860, l. 36.413, co do podziału techników prywatnych z upoważnieniem rządowem, i wymogów kwalifikacyjnych, które wykazać winni ubiegający się o takie upoważnienie.

C. k Namiestnik:

Zaleski w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 8. Listopada 1886, l. 8152, wydane w porozumieniu z c. k. Ministerstwami wyznań i oświaty, sprawiedliwości, skarbu, handlu i rolnictwa, mocą którego zmienia się niektóre postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 11. Grudnia 1860 l. 36.413, o podziale prywatnych techników z upoważnieniem rządowem, tudzież o wymogach kwalifikacyjnych osób ubiegających się o takie upoważnienie.

Ażeby aż do wydania nowego statutu dla techników prywatnych z upoważnieniem rządowem, pogodzić postanowienia ministeryalnego rozporządzenia z dnia 11. Grudnia 1860 l. 36.413, odnoszące się do kategoryi tychże

techników i kwalifikacyi kandydatów, ubiegających się o upoważnienie rządowe ze zmianami, które od tego czasu zaszły w rozkładzie nauk, tudzież co do egzaminów i świadectw w szkołach politechnicznych i akademii rolniczej, widzi się Ministerstwo spraw wewnętrznych spowodowanem wydać w porozumieniu z Ministerstwami wyznań i oświaty, sprawiedliwości, skarbu, handlu i rolnictwa następujące zarządzenia, które zmieniają częściowo §§. 1, 2, 9, 10 i 11 powołanego rozporządzenia i wchodzą w życie z dniem obwieszczenia.

§. 1.

Zaprzysiężeni, przez rząd upoważnieni technicy prywatni dzielą się na cztery kategorye:

a) Inżynierowie budowy, względnie inżynierowie budowy i kultury (dla budowy dróg, budownictwa wodnego, budowy mostów i kolei włącznie z budowlami lądowemi bezpośrednio w związku z temi budowami stojącemi, względnie dla wszelkiego rodzaju technicznych robót przy kulturze).

b) Architekci (dla wszystkich budowli lądowych a w szczególności dla wykonywania robót artystyczno-budowniczych).

c) Inżynierowie budowy maszyn (dla działu mechanicznego, włącznie z budowlami lądowemi w bezpośrednim związku stojącemi z urządzeniem maszyn) i

d) Geometrzy, względnie geometrzy-technicy i technicy kultury (dla pomiarów, względnie także dla czynności technicznych przy kulturze z wyłączeniem większych czynności hidrotechnicznych).

§. 2.

Dowód odbytych studyów technicznych, przepisanych dla każdej z wymienionych czterech kategoryi techników prywatnych z upoważnieniem rządowem, ma być dostarczony za pomocą świadectw jednej z państwowych szkół politechnicznych a względnie akademii rolniczej. Tenże polega:

a) Co do inżynierów budowy: na świadectwie złożonego drugiego państwowego lub dyplomowego egzaminu z działu inżyniersko-budowniczego, a jeżeli nadto kandydat ubiega się o upoważnienie rządowe dla działu techników kultury, na świadectwie złożonego egzaminu z tego działu, zaprowadzonego rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 20. Sierpnia 1884, Nr. 145 Dz. ust. państ.

b) Co do architektów: na świadectwie złożonego drugiego państwowego lub dyplomowego egzaminu z działu budowli lądowych.

c) Co do inżynierów budowy maszyn: na świadectwie złożonego drugiego państwowego lub dyplomowego egzaminu z działu budowy maszyn a

d) co do geometrów: na świadectwach kursowych złożonego egzaminu z całej matematyki i geometryi wykreślnej, następnie z fizyki, z niższej i wyższej geodozyi; a co do geometrów-techników i techników-kultury: na świadectwie złożonego z dobrym postępem drugiego państwowego (zawodowego) egzaminu, zaprowadzonego dla techników kultury rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 20. Sierpnia 1884, Nr. 145 Dz. u. p. tudzież na świadectwie kursowem złożonego egzaminu z geodozyi wyższej, uzyskanem w szkole politechnicznej, względnie akademii.

Uznanie tego rodzaju świadectw, wydanych przez zagraniczne zakłady naukowe, zastrzega się Ministerstwu spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem wyznań i oświaty.

§. 3.

Dla udowodnienia praktycznego uzdolnienia ma kandydat wykazać, że po odbyciu przepisanych studyów odbył zawodową praktykę, która co do inżynierów budowy względnie inżynierów budowy i kultury, architektów a nareszcie co do inżynierów budowy maszyn ma trwać pięć, a co do geometrów trzy lata i ma być stwierdzoną zadowalniającemi i wiarygodnemi świadectwami.

Te świadectwa mają stwierdzać dłuższy, samoistny spółudział przy projektowaniu i wykonywaniu dotyczących budowli, a co do geometrów samoistne wykonywanie praktycznych czynności pomiarowych.

Wymagana praktyka może być odbytą:

a) W służbie państwowej, krajowej lub gminnej, następnie co do działu budowy, budowy maszyn, lub działu pomiarowego, w odnośnej służbie państwowych albo przez państwo zawiadywanych kolei lub koncesyonowanych towarzystw kolejowych;

b) przez kandydatów ubiegających się o upoważnienie rządowe na inżynierów budowy, względnie na inżynierów budowy i kultury, architektów lub inżynierów budowy maszyn, także u upoważnionego przez rząd inżyniera budowy, względnie inżyniera budowy i kultury, architekta, koncesyonowanego budowniczego lub u inżyniera budowy maszyn (w fabryce maszyn wyłącznie uprzywilejowanej);

c) przez kandydatów ubiegających się o koncesyę na geometrę także przy pomiarach dla celów katastru i regulacyi podatku gruntowego, lub też u upoważnionego przez rząd inżyniera budowy, względnie inżyniera budowy i kultury, albo u geometry z upoważnieniem rządowem, względnie co do geometrów-techników i techników kultury w technicznem biurze dla kultury jednego z towarzystw gospodarskich.

§. 4.

Scisły egzamin praktyczny, który może być złożony już po upływie połowy praktyki, przepisanej w §. 3. dla inżynierów budowy, względnie dla inżynierów budowy i kultury, architektów i inżynierów budowy maszyn, polega na pisemnym i ustnym egzaminie. Pisemny egzamin obejmuje wypracowanie większego elaboratu z odnośnego działu budowy, dokonane wedle danego programu w pewnym, w każdym pojedyńczym wypadku wyznaczyć się mającym czasie.

Ustny egzamin ograniczać się ma na właściwy działy budowy (drogi, budownictwo wodne, budowy mostów, koleji i dział kultury, względnie budowle lądowe lub budowy maszyn) następnie na dotyczące każdego działu prawne postanowienia, przyczem głównie ma służyć wypracowanie pisemne za podstawę do stawiania pytań.

U geometrów ma obejmywać ścisły egzamin:

1. Wykonywanie praktycznych zadań z miernictwa, i to rozwiązanych w polu i pisemnie;

2. ustny egzamin z matematyki i geodozyi we wszystkich działach i

3. egzamin z ustaw i rozporządzeń, które się odnoszą do prowadzenia ewidencyi katastru podatku gruntowego, do zgodności operatów katastru podatku gruntowego z księgami hipotecznemi i do komasacyi gruntów. W ostatnim względzie jednak o tyle tylko, o ile ustawy i rozporządzenia te dotyczą działu mierniczego i kraju, dla którego geometra ma być ustanowiony.

Geometrowie technicy i technicy kultury mają nadto wykonać praktyczną robotę z dziedziny techniki kultury i złożyć ustny egzamin z ustaw i rozporządzeń tego działu.

§. 5.

Od kandydatów, którzy złożyli z dobrym postępem egzamin dyplomowy z działu inżynieryi budowniczej, budownictwa lądowego i budowy maszyn, należy dla wykazania praktycznego wykształcenia wymagać tylko trzechletniej praktyki zawodowej, odbytej po ukończeniu przepisanych studyów.

§. 6.

Egzamina odbywają się w kwietniu i październiku w siedzibach urzędowych politycznych Władz krajowych, gdzie znajdują się szkoły politechniczne, przed komisyą egzaminacyjną, której członków powoła w tym celu polityczna władza krajowa.

Przytem należy odpowiednio zastosować przepisy, obowiązujące względem egzaminów dla rządowej służby budowniczej.

§. 7.

W granicach zakresu zawodowego, wyszczególnionych w §. 1., przyznaje się pojedyńczym kategoryom techników prywatnych z upoważnieniem rządowem, wszelkie uprawnienia, zastrzeżone rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 11. Grudnia 1860, l. 36413, ze względu na zakres działania tych techników, a dotyczące postanowienia powołanego rozporządzenia mają być odpowiednio zastosowane.

§. 8.

Niniejsze rozporządzenie nie narusza zakresu uprawnień techników cywilnych z upoważnieniem rządowem już uzyskanem na mocy rozporządzenia ministeryalnego z dnia 11. Grudnia 1860, l. 36.413.

§. 9.

Niezmienione obecnem rozporządzeniem postanowienia §§. 1, 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 11. Grudnia 1860, l. 36.413, jakoteż i inne w niem zawarte zarządzenia, pozostają nadal w swej mocy.

Taaffe w. r. **Falkenhayn** w. r. **Pražák** w. r. **Dunajewski** w. r.
Gautsch w. r. **Bacquehem** w. r.

Nr. 15.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Dyrekcyi skarbu we Lwowie z d. 11. Grudnia 1886, l. 1615/pr., dotyczące pobierania bezpośrednich i pośrednich podatków i opłat z dodatkami, za czas od 1. Stycznia do końca Marca 1887.

Według §. 1. ustawy z dnia 9. Listopada 1886, Dz. u. p. Nr. 158, mają być istniejące bezpośrednie i pośrednie podatki i opłaty z dodatkami pobierane w czasie od 1. Stycznia do końca Marca 1887 nadal według obowiązujących obecnie ustaw podatkowych, a mianowicie dodatki do podatku zarobkowego i dochodowego w wysokości oznaczonej ustawą finansową z dnia 20. Kwietnia 1886, Dz. u. p. Nr. 59.

Na podstawie tej ustawy zarządza się przypisanie podatków stałych z uwzględnieniem prawnych terminów spłaty od razu na cały rok 1887. Zmiany, jakieby w tem wskutek na ten rok uchwalić się mającej ustawy skarbowej zajść miały, uwzględnione będą przez dodatkowe sprostowanie.

Wymiar i nałożenie podatku gruntowego na podstawie wyników regulacyi ma być uskuteczniony w miarę osiągniętych w myśl ustawy z dnia 23. Maja 1883 (Dz. u. p. Nr. 83) rezultatów ewidencyi, zaś pod względem przypisania i ściągnienia takowego na rok 1887, postępować się ma w myśl postanowień ustawy z dnia 7. Czerwca 1881, Dz. u. p. Nr. 49 i obwieszczenia c. k. Ministerstwa skarbu z d. 22. Czerwca 1883, Dz. u. p. Nr. 119.

Przy wymiarze i przypisaniu podatku od budynków czyli podatku domowego, ma być zastosowaną ustawa z d. 9. Lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17.

Przy podatku zarobkowym i dochodowym pobrany być winien prócz ordinarium nadzwyczajny dodatek w wysokości ordinarium. Ci jednak kontrybuenci, których całkowita na rok 1887 przypadająca należytość podatkowa w podatku zarobkowym i dochodowym w I. klasie, lub w podatku dochodowym w drugiej klasie w ordinarium kwoty 30 złr. nie przewyższa, mają spłacić dodatek nadzwyczajny tylko w wysokości siedmiu dziesiątych ordinarium. Roczna należytość w podatku gruntowym, domowo czynszowym i klasowym tudzież dochodowym, spłacana być winna z dołu w ratach kwartalnych z końcem każdego kwartału, natomiast należytość w podatku zarobkowym z góry, w półrocznych, dnia 1. Stycznia i 1. Lipca każdego roku płatnych ratach. Należy zatem przy pierw wymienionych rodzajach podatków, przypadającą za czas od 1. Stycznia do końca Marca 1887 należytość kwartalną, pobierać z końcem Marca 1887, zaś należytość w podatku zarobkowym dnia 1. Stycznia 1887 w pełnej, za pierwsze półrocze 1887 już należnej kwocie.

Co do sporządzenia i przedłożenia fasyi dochodu i wykazania poborów stałych, jakoteż względem wymiaru i uiszczenia podatku dochodowego na rok 1887, podaje się do powszechnej wiadomości następujące postanowienia:

1. Fasye i wykazy celem wymiaru podatku dochodowego na rok 1887, winne być w dotychczasowej, instrukcyą z dnia 11. Stycznia 1850 przepisanej formie ułożone i do końca Stycznia 1887 do właściwych władz wniesione.

2. Przy zeznaniu dochodu w pierwszej klasie, tudzież dochodu w drugiej klasie, nie pochodzącego ze stałych poborów, służyć mają za podstawę do obliczenia przeciętnego czystego dochodu, opodatkowaniu na rok 1887 podlegającego, dochody i wydatki z lat 1884, 1885 i 1886.

3. Postanowienia §§. 21 i 22 ces. patentu z dnia 29. Października 1849, zastosowane być mają do kwot pochodzących ze stałych poborów II. klasy, w roku 1887 przypadających.

Osoby lub instytucye, obowiązane do wypłaty stałych poborów, winne przy wypłacie takowych potrącać oznajmiony im podatek dochodowy, i odsyłać takowy do c. k. kas podatkowych.

4. Odsetki i renty III. klasy, podlegające fasyonowaniu przez strony uprawnione do pobierania tychże, mają być zeznane podług stanu majątku i dochodu z dniem 31. Grudnia 1886.

5. Przysługujące przedsiębiorcom przemysłowym prawo potrącania podatku dochodowego, przypadającego od procentów z kapitałów u nich lokowanych przy wypłacie takowych, jest ważne także na rok 1887.

Posiadaczom budynków, uwolnionych czasowo, całkiem lub częściowo od podatku domowo-czynszowego, wymierzyć należy pięć od sta tytułem podatku na rok 1887 od czystego dochodu rocznego z tychże budynków uzyskanego, to jest od kwoty pozostałej z całorocznego czynszu brutto po potrąceniu prawnie dozwolonych procentów na utrzymanie budynków, a przy budynkach wolnych całkowicie od podatku domowo-czynszowego, także po potrąceniu przypadających w roku 1887 i należycie udowodnionych procentów od kapitałów ubezpieczonych na budynku wolnym od podatku domowo-czynszowego

W mowie będący 5$^0/_0$ podatek, winien być równie jak podatek domowo-czynszowy spłacany z dołu w ratach, z końcem każdego kwartału już należnych, i winien być uważany jako podatek realny, któremu ustawnicze prawo zastawu na nieruchomości przysłuża.

We Lwowie dnia 11. Grudnia 1886.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 31. Marca 1887. **Część VIII.**

Nr. 16.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 28. Lutego 1887, l. 12.352, o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Skałacie prawa do pobierania myta drogowego na drodze gminnej Podwołoczyska-Grzymałów.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z d. 15. Lutego b. r. najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Skałacie prawa do pobierania myta na drodze gminnej Podwołoczyska-Grzymałów:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Podwołoczyska-Grzymałów, Wydziałowi powiatowemu w Skałacie, jako Władzy nadzorującej na rzecz funduszu konserwacyjnego tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są gminy i obszary dworskie, przez których terytorym droga przechodzi, w myśl postanowień ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego woz m, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże opłaty.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 28. Lutego 1887.

Zaleski w. r.

Nr. 17.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 22. Lutego 1887 L. 65.522, prostujące pomyłki druku, zaszłe przy zamieszczeniu w części XXII. Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych Nr. 73 z r. 1886 obwieszczenia o przyznaniu spółkom wodnym uwolnienia od stempli i należytości prawnych.

W zamieszczonem w części XXII. Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych Nr. 73 z r. 1886 tutejszem obwieszczeniu z 1. Września 1886 o przyznaniu spółkom wodnym uwolnienia od stempli i należytości prawnych, wkradły się następujące omyłki druku, które się niniejszem prostuje, a mianowicie:

w 4tym wierszu tytułu obwieszczenia zamiast „potoku Nowy Breń z dopływami“, winno być „potoku Stary Breń z dopływami“;

w 5tym wierszu tytułu zamiast „rzeki Wisłoki“, winno być „rzeki Wisłoka“; w końcu

w 4tym wierszu tekstu obwieszczenia zamiast „potoku Nowy Breń z dopływami rzeki Wisłoki“, winno być „potoku Stary Breń z dopływami rzeki Wisłoka“.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 22. Lutego 1887.

Zaleski w. r.

Nr. 18.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 5. Marca 1887, do L. 13.206, względem zezwolenia gminie Koziary, na pobór dodatku do podatków bezpośrednich.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 18. Lutego b. r. Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem następującej treści:

„Sejm zezwala gminie Koziary pobierać w 1887 roku 80% dodatek do podatków bezpośrednich na pokrycie potrzeb gminy“.

Co się podaje do wiadomości wskutek reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 22. Lutego 1887, L. 3070.

Lwów, dnia 5. Marca 1887.

Zaleski, w. r.

Nr. 19.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 6. Marca 1887, L. 13.207, względem zezwolenia gminom Smorze górne i Felizienthal na pobór wyższych dodatków do podatków bezpośrednich.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 19. Lutego 1887 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, następującej treści:

„Gminom Smorze górne i Felizienthal, powiatu Stryjskiego, zezwala się pobierać w r. 1887 w celu pokrycia potrzeb gminy, wyższe dodatki do podatków bezpośrednich, a mianowicie:

gminie Smorze górne w wysokości (70) siedmdziesiąt procent;

gminie Felizienthal zaś w wysokości (74) siedmdziesiąt cztery procent.

Co się podaje do wiadomości w skutek reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 23. Lutego 1887, L. 3223.

Lwów, dnia 6. Marca 1887.

Zaleski, w. r.

Nr. 20.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 7. Marca 1887, L. 13.403, względem zezwolenia gminie Dąbrowa na pobór dodatku do podatku konsumcyjnego od wina i mięsa.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 18. Lutego 1887 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 10. Stycznia 1887, następującej treści:

„Gminie miasteczka powiatowego w Dąbrowej, zezwala się pobierać w latach 1887, 1888, 1889, 1890, 1891 i 1892, 80% dodatek do podatku konsumcyjnego od wina i mięsa“.

Co się podaje do wiadomości wskutek reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 22. Lutego 1887, L. 3071 z nadmienieniem, że w myśl powołanego Najwyższego postanowienia, pobór powyższego dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina i mięsa za czas przed ogłoszeniem tego Najwyższego postanowienia nie ma mieć miejsca.

Lwów, dnia 7. Marca 1887.

Zaleski, w. r.

Nr. 21.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 7. Marca 1887, L. 13.403, względem zezwolenia gminie miasta Złoczowa na pobór dodatku do podatku konsumcyjnego od wina i mięsa.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 18. Lutego 1887 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 14. Stycznia 1887, następującej treści:

„Gminie miasta powiatowego Złoczowa zezwala się pobierać w latach 1887, 1888 i 1889, 100% dodatek gminny do podatku konsumcyjnego od wina i mięsa“.

Co się podaje do wiadomości wskutek reskryptu Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 22. Lutego 1887, L. 3071, z nadmienieniem, że w myśl powołanego Najwyższego postanowienia pobór po-

wyższego dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina i mięsa za czas przed ogłoszeniem tego Najwyższego postanowienia nie ma mieć miejsca.

Lwów, dnia 7. Marca 1887.

Zaleski, w. r.

Nr. 22.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 7. Marca 1887, L. 13.403, względem zezwolenia gminie Kopyczyńce na pobór dodatku do podatku konsumcyjnego od wina i mięsa.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 18. Lutego 1887 Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 14. Stycznia 1887, następującej treści:

„Sejm zezwala gminie miasteczka Kopyczyńce w powiecie Husiatyńskim, na pobór w roku 1887, 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina i mięsa“.

Co się podaje do wiadomości wskutek reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 22. Lutego 1887, L. 3071, z nadmienieniem, że w myśl powołanego Najwyższego postanowienia pobór powyższego dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina i mięsa za czas przed ogłoszeniem tego Najwyższego postanowienia, nie ma mieć miejsca.

Lwów, dnia 7. Marca 1887.

Zaleski, w. r.

Nr. 23.

Ustawa

z dnia 2. Marca 1887, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zezwoleniu gminie miasta powiatowego Przemyśla na pobór opłaty od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

§. 1.

Gminie miasta Przemyśla wolno pobierać przez przeciąg lat dziesięciu licząc od dnia wejścia tej ustawy w życie, opłatę od psów, utrzymywanych w obrębie miasta Przemyśla i przedmieść jego.

§. 2.

Opłata ta wynosić ma kwotę dwu *zł.* w. a. rocznie od każdego psa, a jednego *zł.* w. a. od każdej suki, i uiszczaną będzie w dwu, ratach półrocznie z góry w dniu 1. Stycznia i 1. Lipca płatnych.

§. 3.

Od opłaty wolne są:

a) szczenięta nie mające więcej nad dni trzydzieści,

b) psy, które służą do strzeżenia lub przemysłu.
Pierwsze o ile przez dzień są trzymane na uwięzi, drugie o ile służą trudniącym się pędzeniem bydła, lub używane bywają do ciągnienia ciężarów w zaprzęgu.

c) Psy należące do osób nie miejscowych t. j. osób, które mają swe stałe zamieszkanie po za obrębem Przemyśla, a przytem dłużej nad trzy miesiące w Przemyślu się nie zatrzymują.

§. 4.

Spis psów odbywa się corocznie.

Tak posiadacze domów jak i posiadacze psów, obowiązani są do zgłaszania psów.

W tym celu zgłosi się u Zwierzchności gminnej każdy posiadacz domu lub jego zarządca o dwie karty zgłoszenia, jednę na psy podlegające opłacie, drugą na psy od niej uwolnione.

Karty te po wypełnieniu przez posiadaczy psów, winny być w terminie dni ośmiu przez posiadacza lub zarządcę domu podpisane i Zwierzchności gminnej zwrócone, a to pod karą 2 do 5 zł. w. a.

Jeżeli posiadacz psa nie wypełni karty, uskuteczni to za niego posiadacz lub zarządca domu i zrobi stosowną wzmiankę we właściwej rubryce uwag.

Posiadacz psa, wzbraniający się wypełnić kartę, ulegnie karze 2 do 5 zł. w. a.

§. 5.

W karcie zgłoszenia dla psów uwolnionych od opłaty, wyrazić należy przyczynę uwolnienia.

§. 6.

W ciągu dni 14tu po rozpoczęciu półrocza t. j. po 1. Stycznia i po 1. Lipca, każdy posiadacz psa obowiązanym jest uiścić półroczną opłatę, na którą odbierze pokwitowanie wraz ze znaczkiem, wyrażającym rok i liczbę porządkową spisu psów.

Posiadacze psów uwolnionych od opłaty, winni zgłosić się w powyższym terminie o kartę uwolnienia, wyrażającą czas i dom, dla którego służy. Dla psów używanych do pędzenia bydła, nie mniej dla psów osób czasowo bawiących w Przemyślu, wydane będą za opłatą 10 ct. w. a. marki odmiennego kształtu.

§. 7.

Szczenięta, które mają więcej jak dni trzydzieści, winny być po upływie tego terminu najdalej w dni ośm, ustnie lub pisemnie do opłaty zgłoszone.

Również i psy, które po upływie perjodycznego terminu zgłoszenia nabyte zostaną, lub po upływie tego terminu na własność nowego posiadacza przechodzą, winny być najdalej w ciągu dni ośmiu, ustnie lub pisemnie na nowo zgłaszane i opłata od nich za bieżące półrocze złożoną, o ile już przedtem uiszczoną nie była.

Jeżeli posiadacz psa zgłoszonego, który w ciągu półrocza padł, zaginął, sprzedanym został, lub w inny sposób wyszedł z jego posiadania, chce uwolnić się od obowiązku poniesienia opłaty za następujące półrocze, winien w terminie dni 14. od rozpoczęcia nowego półrocza rachując donieść o ubytku psa dla uwidocznienia w spisie.

Zaniechanie tego doniesienia pociąga za sobą obowiązek uiszczenia półrocznej opłaty.

§. 8.

Uiszczone opłaty zwracanemi nie będą.

§. 9.

Kto psa przed opłatą ukrywa, lub cudzej marki używa, ulegnie karze w wysokości potrójnej opłaty.

§. 10.

Marka winna być przymocowaną na obróży psa.

Psy nieopatrzone marką będą przez oprawcę chwytane, a po upływie trzech dni zgładzone, jeżeli posiadacz się nie zgłosi.

Schwytane psy wydawać będzie oprawca zgłaszającemu się posiadaczowi tylko po udowodnieniu uiszczenia opłaty lub kary w §. 9. przepisanej i zapłaceniu oprawcy kwoty 1 zł. w. a.

Psy, które służą do strzeżenia, nie trzymane na uwięzi, będą jako wałęsające się chwytane, posiadacze zaś, żądający w powyższym terminie ich zwrotu, winni będą wykazać się kartą uwolnienia, a nadto ulegną karze 1 zł. w. a.

§. 11.

W razie zagubienia marki można za opłatą 20 ct. w. a. otrzymać nową markę, przedtem atoli udowodnić należy, że opłata uiszczoną została.

§. 12.

Kary z mocy postanowień §. 4., 9. i 10. orzeka Zwierzchność gminna. Od takich orzeczeń Zwierzchności gminnej odwoływać się można w terminie dni 14. do politycznej władzy powiatowej.

Kary te wpływają do funduszu miejscowych ubogich lub funduszu zapomogi w gminie.

§. 13.

Ustawa ta wchodzi w życie w najbliższym dniu 1. Stycznia lub 1. Lipca po jej ogłoszeniu.

§. 14.

Bliższe instrukcye co do przeprowadzenia tej ustawy wyda Reprezentacya gminna.

§. 15.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, 2. Marca 1887.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 24.

U s t a w a

z dnia 2. Marca 1887, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zezwoleniu gminie miasta powiatowego Mościska na dalszy pobór opłaty od napojów spirytusowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gmina miasta powiatowego Mościska ma prawo pobierać przez przeciąg lat sześciu, od dnia wejścia tej ustawy w życie, opłatę od wszelkich napojów spirytusowych tak słodzonych, jak nie słodzonych, w gminie wyrabianych lub w obręb gminy wprowadzanych i w niej zużywanych po (8) ośm centów wal. austr. od jednego litra.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. wymienione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na sprzedaż czy też na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasta Mościska.

Art. IV.

Opłata cięży tylko na konsumcyi w obrębie gminy. Produkcyi ani obrotu handlowego obciążać nią nie wolno.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 2. Marca 1887.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 25.

U s t a w a

z dnia 2. Marca 1887, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zezwoleniu gminie miasta powiatowego Grybowa na pobór opłaty gminnej od piwa, wódki i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gminie miasta powiatowego Grybowa, zezwala się pobierać w latach 1887 włącznie do 1896 opłatę gminną od napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych, a mianowicie:

od hektolitra piwa po 1 zł. 70 ct. w. a.,
od litra wódki po 10 ct. w. a.,
od litra miodu po 5 ct. w. a.

Art. II.

Do uiszczania opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art I poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborczy stanowi gmina miasta powiatowego Grybowa.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można obciążać nią produkcyi, ani obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 2. Marca 1887.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 26.

U s t a w a

z dnia 2. Marca 1887, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zezwoleniu gminie miasteczka powiatowego Mielca na pobór opłaty gminnej od słodzonych napojów spirytusowych i araku.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gminie miasteczka powiatowego Mielca zezwala się pobierać przez przeciąg lat sześciu opłatę gminną po (4) cztery ct. wal. austr. od każdego litra napojów spirytusowych słodzonych, tudzież araku, w obrębie gminy wytwarzanych, lub w ten obręb wprowadzanych, i w nim zużywanych.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązany jest, ktokolwiek napoje w art. I wymienione dla konsumcyi miejscowej wyrabia lub sprowadza, czy to na sprzedaż, czy na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborczy stanowi gmina: miasteczko powiatowe Mielec.

Art. IV.

Opłata cięży tylko na konsumcyi w obrębie gminy. Produkcyi ani obrotu handlowego obciążać nią nie wolno.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 2. Marca 1887.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 27.

U s t a w a

z dnia 2. Marca 1887, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwalająca gminie miasta powiatowego Białej pobierać 4% opłatę czynszową.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gminie miasta powiatowego Białej, pozwala się w latach 1887 włącznie do 1892, pobierać opłatę od czynszu najmu każdej nieruchomości, położonej w obrębie miasta, podlegającej podatkowi domowo-czynszowemu.

Art. II.

Opłata ma wynosić po (4) cztery ct. od każdego zeznanego i w drodze urzędowej stwierdzonego złotego wal. austr. czynszu najmu.

Art. III.

Mieszkańcy miasta Białej, którzy opłacają za pomieszkanie roczny czynsz najmu, nie przenoszący dwudziestu czterech złot. w. a., nie podlegają tej opłacie.

Art. IV.

Bliższe postanowienia co do poboru tej opłaty uchwali Reprezentacya gminna.

Art. V.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 2. Marca 1887.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 28.

U s t a w a

o udzielenie gminie miasta Brodów prawa do poboru myta kopytkowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, udziela się gminie miasta Brodów prawo pobierania myta kopytkowego na trzy lata pod następującymi warunkami:

Art. II.

Gmina miasta Brodów pobierać ma myto kopytkowe na siedmiu rogatkach, a mianowicie:

a) przy drodze wiodącej na ulicę Leszniowską;
b) przy drodze wiodącej na ulicę Lwowską;
c) przy drodze do Wielkich folwarków, obok starego okopiska;
d) przy drodze do Małych folwarków, obok skarbowego chmielnika;
e) na Jurydyce, w miejscu dawnego wału miejskiego;
f) na Podzamczu, naprzeciw skarbowego browaru;
g) przy drodze do dworca kolei żelaznej obok mostu na Suchowólce.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 5 (pięć) centów;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) centy;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) cent.

Konie, krowy, woły, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. IV.

Przy poborze opłaty kopytkowej, mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich, i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyi, a względnie ekwiwalentu w pieniądzach według postanowień ustawy drogowej z dnia 7. Lipca 1885, Dz. ust. kr. Nr. 39 część XV. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. Września 1886 r., Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 80.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe, przed rozpoczęciem roku budżetowego, Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać, i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego, wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile roboty preliminowane na ten rok z funduszu myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, zostały uskutecznione, i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrola nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego oraz innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, służy Wydziałowi powiatowemu a względnie Wydziałowi krajowemu.

Art. X.

Gdyby gmina miasta Brodów, pobierająca myto kopytkowe, wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z 7. Lipca 1885 i wykonawczym regulaminem drogowym z 24. Września 1886 r. Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie, lub używały w sposób nie odpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych dróg, ulic i placów nie mniej też funduszów w myśl postanowienia § 28 ust. 5. ustawy drogowej.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, t. j. opłatą kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Brodów pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

Art. XII.

Wykonanie powyższej ustawy polecam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 7. Marca 1887.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 31. Marca 1887. Część IX.

Nr. 29.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 12. Marca 1887, L. 13.888, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył najwyższem postanowieniem z d. 19. Lutego 1887 najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1. Radzie powiatowej w Brzozowie na drogach powiatowych Brzozowsko-Rymanowskiej z odnogą do Krościenka i Brzozowsko-Domaradzkiej;
2. Radzie powiatowej w Dąbrowy na drogach powiatowych z Otfinowa do Ujścia jezuickiego i z Dąbrowy do Mędrzechowa;
3. Radzie powiatowej w Dolinie od mostu na rzece Siwce przy drodze dojazdowej do dworca kolejowego w Krechowicach;
4. Radzie powiatowej w Gorlicach przy drogach komunikacyjnych Ropa-Wysowa, Biecz-Golanka i z Libuszy do Rozdziela.

Art. I.

Radom powiatowym w Brzozowie, Dąbrowy, Dolinie i w Gorlicach nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania opłat mytniczych, pod warunkiem utrzymania przedmiotów omyconych w dobrym stanie, kosztem właściwych funduszów powiatowych, a mianowicie:

1. Radzie powiatowej w Brzozowie prawo do pobierania myta drogowego i mostowego na drodze powiatowej Brzozowsko-Rymanowskiej z odnogą do Krościenka.

Opłatę myta drogowego na dwóch stacyach, a to: w Trześniowie i w Haczowie pobierać należy podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu (2) dwa ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych (1) jeden ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego ($^1/_2$) pół ct.

Opłatę myta mostowego na jednej stacyi w Haczowie, mianowicie od mostu na rzece Wisłoku, pobierać należy podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu (1) jeden ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych (1) jeden ct.;

c) od pięciu świń lub cieląt, i od dziesięciu owiec (1) jeden ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Włościanie gminy Haczowa wolni są od wszelkiej opłaty, ustanowionej na stacyi drogowo-mostowej w Haczowie.

2. Radzie powiatowej w Brzozowie prawo do pobierania myta drogowego na drodze powiatowej Brzozowsko-Domaradzkiej.

Pobór myta odbywać się będzie przy dwóch rogatkach, a mianowicie: na przejeździe od Sanoka do Brzozowa, po połączeniu się dróg z Grabownicy i z Haczowa i przy wyjeździe z Brzozowa do Domaradza, a to w ten sposób, że te dwie rogatki mają być do opłaty myta uważane za jedną rogatkę.

Należytość mytnicza będzie przeto opłacana raz tylko przy wjeździe do Brzozowa, przy wyjeździe zaś, nie pobiera się żadnej należytości.

Opłata myta wynosić będzie:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu (4) cztery ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: wołów, bujaków, krów, jałówek. byków, mułów i osłów, jako też od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju (2) dwa ct.

Wyjątek stanowią bydlęta wszelkiego rodzaju ssące przy matkach, od których nie opłaca się myta.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, kóz, nierogacizny, jako też od każdej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju, n. p. od prosiąt, jagniąt, koźląt (1) jeden ct.

3. Radzie powiatowej w Dąbrowy prawo do pobierania myta drogowego na drogach powiatowych, a to: z Otfinowa do Ujścia jezuickiego i z Dąbrowy do Mędrzechowa.

Przy każdej z obu pomienionych dróg, pobierać należy opłatę myta według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu (4) cztery ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych (2) dwa ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego (1) jeden ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego, lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, wolne są od wszelkiej opłaty mytniczej.

4. Radzie powiatowej w Dolinie prawo do pobierania myta od mostu na rzece Siwce przy drodze dojazdowej do dworca kolejowego w Krechowicach.

Opłatę myta pobierać należy podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu (2) dwa ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych (1) jeden ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego ($^1/_2$) pół ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

5. Radzie powiatowej w Gorlicach prawo do pobierania myta na drogach komunikacyjnych a to: Ropa-Wysowa, Biecz-Golanka i z Libuszy do Rozdziela.

Przy każdej z trzech pomienionych dróg pobierać należy opłatę myta drogowego według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu (2) dwa ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych (1) jeden ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego ($^1/_2$) pół ct.

Przy drodze Ropa-Wysowa pobierać należy opłatę myta mostowego według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu (6) sześć ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych (3) trzy ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego (1½) półtora ct.

Mieszkańcy gminy Rzepiennika Marciszewskiego wolni są od opłaty myta drogowego, na drodze Biecz Golanka ustanowionego.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 12. marca 1887.

Zaleski w. r.

Nr. 30.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 12. Marca 1887, L. 13.888, o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył najwyższem postanowieniem z d. 19. Lutego 1887 najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych.

1. Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Świtarzowie, od mostu na rzece Świtarzówce;

2. gminie Szczerca od dwóch mostów przy drogach gminnych, prowadzących od Piasków i Łanów;

3. obszarowi dworskiemu w Małnowie, od mostów na rzece Wiszni;

4. obszarowi dworskiemu w Dołpotowie, od mostu na rzece Siwce;

5. obszarowi dworskiemu w Wojniłowie, od mostu na rzece Siwce;

6. obszarowi dworskiemu w Babinie, od przewozu przez rzekę Łomnicę;

7. obszarowi dworskiemu w Podmichalu, od przewozu przez rzekę Łomnicę;

8. obszarowi dworskiemu w Maryampolu, od przewozu przez rzekę Dniestr.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem, a mianowicie:

1. Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Świtarzowie, powiatu Sokalskiego, od mostu na rzece Świtarzówce według następującego wymiaru:

1. przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego (1) jeden ct.;
2. od bydląt przepędzanych:
   a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła (1) jeden ct.;
   b) od pięciu świń albo cieląt (1) jeden ct.;
   c) od dziesięciu owiec (1) jeden ct.

Mieszkańcy gminy i obszaru dworskiego w Świtarzowie, oraz probostwo obrz. gr. kat. w Steniatynie, wolni być mają od opłaty myta.

2. Gminie Szczerca powiatu Lwowskiego od dwóch mostów, położonych przy drogach gminnych, prowadzących do Piasków i Łanów podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu (1) jeden ct.;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów i od każdej sztuki młodego bydła tego rodzaju (1) jeden ct.

Wyjątek stanowią bydlęta wszelkiego rodzaju ssące przy matkach, które są wolne od opłaty myta.

Mieszkańcy gminy Szczerca wolni być mają od opłaty myta.

3. Obszarowi dworskiemu w Małnowie, powiatu Mościskiego, od dwóch mostów na rzece Wiszni.

4. Obszarowi dworskiemu w Dołpotowie, powiatu Kałuskiego, od mostu na rzece Siwce.

5. Obszarowi dworskiemu w Wojniłowie, powiatu Kałuskiego, od mostu na rzece Siwce.

Od każdego z tych trzech myt (pod poz. 3., 4. i 5. poszczególnionych), pobierać należy opłatę według następującego wymiaru:

1. przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego (2) dwa ct.;
2. od bydląt przepędzanych:
   a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła (2) dwa ct.;
   b) od pięciu świń albo cieląt (1) jeden ct.;
   c) od dziesięciu owiec (1) jeden ct.

6. Obszarowi dworskiemu w Babinie, pow. Kałuskiego, od przewozu przez rzekę Łomnicę, podług następującej taryfy:

a) od każdej osoby, bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu (1) jeden ct.;
b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego lub zaprzężonego ($2\frac{1}{2}$) dwa i pół ct.;
c) od jednego źrebięcia do dwóch lat (1) jeden ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, bukała i trzylatki (2½) dwa i pół ct.;

e) od jednego cielęcia, nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń (1) jeden ct.

7. Obszarowi dworskiemu w Podmichalu, powiatu Kałuskiego, od przewozu przez rzekę Łomnicę, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu (2) dwa ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, byków, mułów i osłów (2) dwa ct.;

c) od każdej sztuki pędzonego młodego bydła tego rodzaju, oraz od każdej sztuki bydła drobnego, jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny z wyjątkiem cieląt i źrebiąt ssących przy matkach (1) jeden ct.;

d) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu (2) dwa ct.;

e) od każdej osoby z taczkami lub wózkiem (4) cztery ct.

Mieszkańcy gminy Podmichala wolni są od opłaty myta przy przewozie w Podmichalu.

8. Obszarowi dworskiemu w Maryampolu, powiatu Stanisławowskiego, od przewozu przez rzekę Dniestr, według następującego wymiaru;

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu (6) sześć ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych (4) cztery ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego (2) dwa ct.;

d) od jednej osoby pieszej lub jadącej, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu (2) dwa ct.

Art. II.

Przy poborze opłat mytniczych, mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 12. marca 1887.

Zaleski, w. r.

Nr. 31.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 12. Marca 1887, L. 13.888, o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył najwyższem postanowieniem z d. 19. Lutego 1887 najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych:

1. Radzie powiatowej w Trembowli, na drodze powiatowej Trembowelsko-Budzanowskiej;

2. Radzie powiatowej w Jarosławiu, od mostu powiatowego na rzece Lubaczówce w Monasterzu;

3. Radzie powiatowej w Kolbuszowy, na drodze powiatowej Rzeszowsko-Kolbuszowskiej;

4. Radzie powiatowej w Tarnobrzegu, na drodze powiatowej Majdan-Machów;

5. Radzie powiatowej w Stanisławowie, na drodze powiatowej Podhajecko-Halickiej;

6. Radzie powiatowej w Mościskach:

a) na drodze powiatowej Hodyńsko-Samborskiej,

b) od mostu powiatowego na rzece Wiszni w Podgaci,

c) od mostu powiatowego na rzece Wiszni w Słomiance.

Art. I.

Radom powiatowym: w Trembowli, Jarosławiu, Kolbuszowy, Tarnobrzegu, Stanisławowie i w Mościskach, nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie kosztem właściwych funduszów powiatowych, a mianowicie:

1. Radzie powiatowej w Trembowli prawo do pobierania myta drogowego i mostowego na jednej stacyi przy drodze powiatowej Trembowelsko-Budzanowskiej w Budzanowie, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu: drogowego (2) dwa ct.; mostowego (2) dwa ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych: drogowego (1) jeden ct.; mostowego (1) jeden ct.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego: drogowego ($^1/_2$) pół ct.; mostowego ($^1/_2$) pół ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owcy, kozy i świnie do drobnego

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

2. Radzie powiatowej w Jarosławiu prawo do pobierania myta od mostu powiatowego na rzece Lubaczówce w Monasterzu, podług następującej taryfy:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego (3) trzy ct.;
2. od bydląt przepędzanych:
   a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła (3) trzy ct.;
   b) od pięciu świń albo cieląt (1) jeden ct.;
   c) od dziesięciu owiec (1) jeden ct.

3. Radzie powiatowej w Kolbuszowy prawo do pobierania myta drogowego przy drodze powiatowej Rzeszowsko-Kolbuszowskiej.

4. Radzie powiatowej w Tarnobrzegu prawo do pobierania myta drogowego przy drodze powiatowej Majdan Machów.

5. Radzie powiatowej w Stanisławowie prawo do pobierania myta drogowego przy drodze powiatowej Podhajecko Halickiej.

Przy każdej z trzech (pod poz. 3., 4. i 5.) pomienionych dróg, pobierać należy opłatę myta według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu (2) dwa ct.;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych (1) jeden ct.;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego ($^1/_2$) pół ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Opłata myta na drodze powiatowej Rzeszowsko-Kolbuszowskiej, pobieraną będzie przy jednej rogatce między Stykowem a Kolbuszową górną.

6. Radzie powiatowej w Mościskach prawo do pobierania myta drogowego przy drodze powiatowej Hodyńsko Samborskiej, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu (4) cztery ct.;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych (2) dwa ct.;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego (1) jeden ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

7. Radzie powiatowej w Mościskach, prawa do pobierania myta od mostu powiatowego na rzece Wiszni w Podgaci według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu (2) dwa ct.;

b) od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych (2) dwa ct.;

c) od pięciu świń lub cieląt oraz dziesięciu owiec (1) jeden ct.

8. Radzie powiatowej w Mościskach, prawo do pobierania myta od mostu powiatowego na rzece Wiszni w Słomiance, podług następującej taryfy:

1. przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego (2) dwa ct.;

2. od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła (2) dwa ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt (1) jeden ct.;

c) od dziesięciu owiec (1) jeden ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 12. marca 1887.

Zaleski, w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 10. Kwietnia 1887. Część X.

Nr. 32.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 30. Marca 1887, l. 9728.

Z powodu wydanego reskryptem c. k. Ministerstwa obrony krajowej z dnia 8. Lutego 1887 N. 244 pr./II.a nowego przepisu ewidencyjnego dla c. k. armii i c. k. marynarki wojennej Część I., podaje c. k. Namiestnictwo niniejszem do powszechnej wiadomości owe postanowienia przepisu tego, których wiadomość potrzebną jest w szczególności naczelnikom gmin przy sprawowaniu czynności urzędowych.

§. 1.

Treść pierwszej części przepisów ewidencyjnych.

1. Pierwsza część przepisów ewidencyjnych dotyczy osób należących do stanu szeregowych c. k. armii i marynarki wojennej, oraz rezerwistów zastępczych i osób nieposiadających rangi, a pobierających gażę.

Zawiera ona postanowienia:

o stosunkach służby wojskowej i stosunkach osobistych;

o jurysdykcyi i utrzymywaniu w ewidencyi tych osób pozostających w nieczynnym stanie;

o wstąpieniu tychże do czynnej służby;

o ośmiotygodniowem kształceniu wojskowem stale urlopowanych i rezerwistów zastępczych;

o ćwiczeniach w broni (w służbie wojskowej) rezerwistów, i

o zebraniach kontrolnych.

2. Przepisy niniejsze mają być zastosowywane do rekretów niewcie-

lonych jeszcze w szeregi i do rezerwistów zastępczych w wypadkach w tem rozporządzeniu wyraźnie przewidzianych.

3. Ewidencya osób należących do obrony krajowej i do pospolitego ruszenia jest unormowaną osobnymi przepisami.

§. 2.

Szeregowi w nieczynnym stanie.

1. Rozporządzenie to dotyczy osób pozostających w nieczynnej służbie, a mianowicie:

a) stale urlopowanych;

b) rezerwistów w nieczynnej służbie;

c) rezerwistów zastępczych w nieczynnej służbie.

Wszyscy pomienieni obejmują się nazwą: „szeregowi nieczynni" (Nichtaktive Mannschaft).

2. Czasowo urlopowani, których należy odróżnić od urlopowanych „stale", są wojskowymi czynnymi, a sposób postępowania z nimi zawierają: „Przepisy o czasowem urlopowaniu osób należących do stanu szeregowych c. k. armii".

3. Wszystkie tak w przepisach o czasowem urlopowaniu szeregowych jak i w niniejszych przepisach nieprzewidziane urlopy są czasowymi, jeżeli zostały dozwolone z pozostawieniem poborów, albo bez pozostawienia nadal tychże na czasokres nieprzekraczający 3 miesięcy.

Inne urlopy są stałe.

Wszelkie w tym kierunku zajść mogące wątpliwości, rozstrzygają ostatecznie wojskowe komendy terytoryalne.

§. 8.

Dokumenta legitymacyjne.

1. Szeregowi wstępujący w stosunek nieczynny, otrzymują na czas trwania tegoż w celu wykazania się ze stosunku służbowo-wojskowego, dokument legitymacyjny.

2. Dokumentami legitymacyjnymi są:

1. Paszport wojskowy (Militärpass);

2. Poświadczenie wojskowe (Militärschein);

3. Paszport podróżny (Reisepass).

§. 13.

Przepisy meldunkowe.

1. Stale urlopowany, rezerwista albo rezerwista zastępczy powinien najpóźniej czternastego dnia po wystąpieniu ze służby czynnej, pozostający zaś w stosunku nieczynnym rekrut lub rezerwista zastępczy, najpóźniej 14go dnia po wcieleniu w szeregi, u naczelnika gminy miejsca pobytu się zameldować.

Osoby, które ze stosunku czasowo-urlopowanych bezpośrednio w stosunek nieczynny wstępują, jakoteż te osoby, które po utracie tytułu uwolnienia ponownie do wojska włączone zostaną, powinne powyższy meldunek uczynić w 14 dniach po otrzymaniu paszportu wojskowego.

2. Każdą zmianę miejsca pobytu mają nieczynni szeregowi przed opuszczeniem tegoż zameldować u naczelnika gminy, którą opuszczają, — o przybyciu zaś na nowe miejsce pobytu donieść w przeciągu dni ośmiu naczelnikowi gminy, do której przybyli. Również należy każdą zmianę pomieszkania w miejscu pobytu zameldować u naczelnika gminy najpóźniej w dniach ośmiu po przeprowadzeniu się.

3. Jeżeli nieczynny żołnierz podejmuje podróż wewnątrz kraju lub za granicę, winien o rozpoczęciu podróży, skoro ona wymaga więcej niż 14-dniowej nieobecności, również jak i o powrocie z tejże, zameldować naczelnikowi gminy.

Jeżeli przy podjęciu podróży nie można było przypuścić, że nieobecność potrwa dłużej jak dni 14, to należy w takim razie zrobić dodatkowe doniesienie najpóźniej w 14 dniach po wyjeździe.

Rezerwiści i rezerwiści zastępczy, przyjęci kontraktowo do pełnienia służby na c. k. okrętach wojennych, są obowiązani zameldować naczelnikowi gminy portowej o każdem wstąpieniu na pokład i każdem wylądowaniu.

4. Przy każdym meldunku, dotyczącym w ogólności podróży i pobytu za granicą, ma żołnierz wymienić osobę, przez którą w czasie jego nieobecności mogą być odsyłane dla niego rozkazy. Jest on odpowiedzialnym za pewność osoby pośredniczącej, i poniesie złe skutki przez zawód tej osoby dlań urosłe.

5. Zatrzymuje się nieczynny szeregowy podczas podróży w jednem miejscu przez dni 14 lub dłużej, to winien swoje przybycie i swój odjazd zameldować naczelnikowi gminy tego miejsca.

6. Osoby, dokładnie znane władzy powiatowej, które w swoich interesach podejmywać muszą częstsze lub nagłe podróże, mogą być przez właściwe pod względem ewidencyi władze powiatowe z zastrzeżeniem toku

instancyi, uwolnione od takich meldunków (ustęp 3 i 5), jeżeli postarają się o to, aby wszelkie rozkazy były im akuratnie doręczane.

7. W razie powołania nieczynnego szeregowego do służby czynnej, celem wyćwiczenia albo do rezerwowych ćwiczeń w broni, winien tenże zameldować się przed odejściem u naczelnika gminy miejsca pobytu.

10. Wszystkie meldunki o przybyciu, pobycie albo o odjeździe, winne być czynione ustnie przy przedłożeniu dokumentu legitymacyjnego, w razie zaś niemożebności ustnego zgłoszenia, ma być meldunek uczyniony pisemnie.

11. Na dowód, że meldunek uczyniono, musi być tenże zanotowany przez dotyczącą władzę na dokumencie legitymacyjnym.

W razie niemożności przedłożenia dokumentu legitymacyjnego, meldunek będzie przez władzę w inny odpowiedni sposób potwierdzony.

12. Zaniechanie przepisanego meldunku, karane będzie jako przestępstwo przez polityczne władze powiatowe miejsca pobytu grzywną od 5 do 100 zł. w. a., albo karą aresztu od 1 do 14 dni, przy zastosowaniu postępowania karnego dla władz politycznych przepisanego.

Z powodu przestępstwa przepisów meldunkowych, popełnionego w okręgu Limy albo za granicą, przeprowadza postępowanie karne przynależna pod względem ewidencyjnym polityczna powiatowa władza w kraju.

Gdy ze względu na cel przepisów meldunkowych jedynie chwila, z którą obowiązek meldunku się rozpoczyna jest oznaczoną, obowiązek ten zaś jest ustawicznym, — przeto też nie może zajść co do zaniechanego meldunku przedawnienie tak długo, jak długo w ogóle trwa obowiązek meldunkowy, względnie przestępstwo jest ciągłe.

13. Jeżeli nieczynny żołnierz domaga się koncesyi lub karty przemysłowej, książki domokrążnej, roboczej lub służbowej i t. p., winna władza, która ma prawo decyzyi lub rozdawnictwa, przejrzeć paszport wojskowy, przez proszącego okazać się mający w tym celu, aby się przekonać, czy proszący obowiązkowi zadość uczynił lub nie — w ostatnim wypadku, aby przynaglić go do dopełnienia zaniechanego meldunku, ewentualnie pociągnąć go do odpowiedzialności.

§. 17.

Ewidencya w ogólności. Przynależność pod względem ewidencyi.

1. Ewidencya służy do kontroli szeregowych w stosunku nieczynnym, a prowadzenie jej należy do:

a) powiatowych komend uzupełniających;
b) politycznych władz powiatowych;
c) oddziałów i zakładów wojskowych.

Pod politycznemi władzami powiatowemi rozumieją się w królestwaah i krajach w Radzie Państwa reprezentowanych, c. k. starostwa, tudzież gminy, mające własne statuty i sprawujące czynności politycznych władz powiatowych.

Ze względu na prowadzenie ewidencyi, nazywają się władze wymienione pod *a*) i *b*) w ogólności władzami ewidencyjnemi, a ponieważ utrzymywanie przez nie w ewidencyi nieczynnych szeregowych, uzasadnia tychże przynależność pod względem ewidencyi, przeto zwą się powyżej poszczególnione władze: „przynależna ewidencyjna powiatowa komenda uzupełniająca“ i „przynależna ewidencyjna władza powiatowa“.

2. Władze ewidencyjne mają utrzymywać w ewidencyi z reguły tych nieczynnych szeregowych, którzy są przynależni do jednej z gmin w okręgu urzędowania tych władz położonych, a wyjątkowo także poszczególnione w §. 18. kategorye nieczynnych szeregowych, a to tak jednych jak i drugich z dokładnem uwidocznieniem miejsca ich każdoczesnego pobytu.

3. Do współdziałania w utrzymywaniu ewidencyi nieczynnych szeregowych są powołane: gminy, tudzież c. i k. władze reprezentacyjne za granicą, władze powiatowe w Bośnii i Hercegowinie i wreszcie wojskowe komendy stacyjne w okręgu Limy.

4. Gmina, która jest decydującą co do przynależności pod względem ewidencyi, zwie się „gminą ewidencyjną“.

5. Oddziały i zakłady wojskowe mają obowiązek obok prowadzenia wykazów przynależnych szeregowych, utrzymywać w ewidencyi także swych nieczynnych szeregowych, z uwidocznieniem powiatowej komendy uzupełniającej, w obrębie której są oni ewidencyjnie przynależni.

§. 18.

Ewidencya w poszczególnych wypadkach.

1. Jeżeli przynależność nieczynnego żołnierza jest wątpliwą, utrzymywanie go w ewidencyi ciąży na władzach ewidencyjnych tego powiatu poborowego, na rachunek którego został do kontyngentu wliczony.

2 Tak zwani poddani de facto na Wschodzie, którzy do żadnej gminy w kraju nie są przynależni, tudzież ci, którzy są przynależni w Bośnii, Hercegowinie i za granicą, mają być przez czas pobytu w kraju prowadzeni w ewidencyi przez władze ewidencyjne stałego miejsca ich pobytu.

§. 22.

Współdziałanie gmin w utrzymywaniu ewidencyi.

1. Naczelnicy gmin mają obowiązek utrzymywać spis wszystkich w

gminie przebywających nieczynnych szeregowych, bez względu na ich przynależność ewidencyjną.

Do tego celu służą:

Wzór 14. a) księga meldunkowa wedle wzoru 14 prowadzić się mająca, i gdzie tego wymaga potrzeba, rejestr imienny alfabetyczny wedle
Wzór 15. wzoru 15;

b) wykaz zmian miejsca pobytu.

2. Wpisywanie do księgi meldunkowej, która powinna być prowadzoną wedle porządku meldunków, ma się odbywać w obecności meldującego się, albo bezpośrednio po nadejściu pisemnego meldunku, a dokument legitymacyjny ma być natychmiast meldującemu się zwrócony.

W rubryce 15tej księgi meldunkowej ma być przy każdem zgłoszeniu pobytu zanotowane mieszkanie nieczynnego szeregowego, jakoteż zatrudnienie, nazwisko i mieszkanie tej osoby, która pośredniczy w danych wypadkach w doręczaniu nieobecnemu nadeszłych dlań rozkazów.

3. W gminach sprawujących administracyę polityczną i mających własne statuty, wpisują się do księgi meldunkowej tylko zgłoszenia ewidencyjnie tamże nieprzynależnych, podczas gdy zgłoszenia ewidencyjnie przynależnych, wciągać należy zaraz do prowadzonego po myśli §. 20. protokołu ewidencyjnego.

4. Nadto prowadzą naczelnicy gmin względem nieczynnych szeregowych, którzy są do tej gminy przynależni lub którzy tam przebywają, a w żadnej innej gminie w kraju prawa przynależności nie nabyli (§. 18 : 3) jeżeli tylko są w obrębie przełożonej politycznej władzy powiatowej przy-
Wzór 16. należni pod względem ewidencyi, wedle wzoru 16 wykaz ewidencyjny przez władzę powiatową udzielić im się mający, który to wykaz, o ile sprostowania w nim nie mogą być przez same gminy uskuteczniane, najmniej raz w rok przy sposobności zebrań kontrolnych ma być sprostowany lub w razie potrzeby na nowo sporządzany.

§. 24.

Wykazy zmian miejsca pobytu.

1. Na zgłoszenia nieczynnych szeregowych, poczynione stosownie do przepisów §. 13., prowadzą naczelnicy gmin miesięczne wykazy zmian
Wzór 20. miejsca pobytu wedle wzoru 20.

2. Te wykazy mają być z pierwszym każdego miesiąca na nowo zakładane, i należy w nich wpisywać każde zgłoszenie pobytu, z wyjątkiem zmiany mieszkania w miejscu pobytu, bez względu na przynależność ewidencyjną zgłaszającego.

3. Wpisy do tego wykazu uskutecznia się równocześnie z wpisem do dokumentu legitymacyjnego i księgi meldunkowej.

4. Z ostatnim każdego miesiąca należy wykazy te zamykać i przesłać powiatowej władzy politycznej obrębu.

Pisemne meldunki mają być dołączone do wykazu zmian miejsca pobytu. Wykazy te ma gmina przesłać i w tym razie, jeżeli nie było zgłoszeń.

9. Naczelnicy gmin są odpowiedzialni za prawidłowe prowadzenie księgi meldunkowej i wykazu zmian.

Po bezskutecznem wytknięciu nieprawidłowości, może polityczna władza powiatowa prowadzenie tychże zlecić innym organom. Wynikłe z tąd koszta, poniesie stosownie do postanowień ustawy gminnej dotycząca gmina.

§. 45.

Zebrania kontrolne.

1. Zebrania kontrolne są czynnością urzędową wojskowo-polityczną, celem uzyskania niezawodnej ewidencyi pobytu nieczynnych szeregowych.

Współdziałanie władz powiatowych i gmin, ogranicza się przy tem na pośrednictwie w zwoływaniu i przedstawianiu obowiązanych do kontroli, tudzież w sprostowywaniu własnej ewidencyi.

3. Zebrania kontrolne odbywają się z reguły w siedzibach urzędowych Starostw, mogą być atoli, jeżeli okoliczności tego wymagają, także w siedzibach urzędowych pojedynczych Sądów powiatowych przedsiębrane.

4. Zebrania kontrolne mogą się odbywać także w dniach niedzielnych i świątecznych, nie mogą jednak rozpoczynać się w miastach o więcej kościołach przed godziną 10tą rano, a w innych gminach przed ukończeniem głównego nabożeństwa.

W żadnym razie nie powinno być niepokojone publiczne nabożeństwo.

5. Zebrania kontrolne mają się odbywać corocznie między 1. Października a 15. Listopada.

6. Na każdy dzień zebrania kontrolnego, należy powołać 100 do 150 ludzi w taki sposób, aby nie rozłączać nieczynnych szeregowych, należących do jednej i tej samej gminy.

Jeżeli na jeden powiat więcej takich zebrań przypada, to mają one być bezpośrednio po sobie przedsiębrane.

§. 47.

Powołanie do zebrań kontrolnych.

1. Powołanie do zebrania kontrolnego ma być zarządzone w ogóle w każdej gminie przez publiczne pisemne obwieszczenie, a nadto przez publiczne zawiadomienie w sposób zwykły w każdej miejscowości.

W rozległych gminach ma to zawiadomienie być uskutecznione w odpowiedni, zwyczajem miejscowym przyjęty sposób, w każdej miejscowości i w każdej odrębnej grupie domów i mieszkań z osobna.

2. Obwieszczenia powyższe, które najpóźniej na 14 dni przed zebraniem kontrolnem mają być podane do publicznej wiadomości, wygotowywac będą powiatowe władze polityczne.

Obwieszczenia te zawierać będą następujące główne punkta:

a) Powołanie wszystkich w gminie przebywających nieczynnych szeregowych c. k armii i c. k. marynarki wojennej z wyraźnem wskazaniem przyznanych wyjątków, znanych obowiązanym do zebrań kontrolnych z postanowień punktu 39. pouczenia. zawartego w paszporcie wojskowym, i z poleceniem, aby przynieśli ze sobą paszporta wojskowe;

b) oznaczenie dni kontrolnych dla pojedynczych gmin, zaś w gminach i miastach, gdzie zebrania kontrolne trwają więcej dni, także oznaczenie kategoryi obowiązanych do kontroli, które, każdego z dni wyznaczonych dla tej gminy (miasta) stawić się mają;

c) miejscowość, punkt zborny w których zebranie kontrolne się odbędzie, następnie godzinę rozpoczęcia czynności urzędowych;

d) powołanie wszystkich naczelników gmin lub ich zastępców, którzy mają obowiązanych do kontroli, wedle miejsc ich pobytu zebranych przedstawić, i zarazem przyniesione: wykaz ewidencyjny, księgę meldunkową i wykaz zmian pobytu przedłożyć;

e) wezwanie obowiązanych do kontroli, aby się punktualnie stawili z nadmienieniem, że jeżeli nie stawią lub spóźnią się, będą musieli zgłosić się do dodatkowego zebrania kontrolnego (Nachkontrolle) w miejscu siedziby powiatowej komendy uzupełniającej, a nadto podpadną karze wojskowej, jeżeli nie usprawiedliwią się dostatecznie;

f) oznaczenie dnia i godziny rozpoczęcia dodatkowego zebrania kontrolnego w miejscu siedziby powiatowej komendy uzupełniającej względnie w wyznaczonych w tym celu miejscach garnizonowych.

§. 48.

Przebieg zebrania kontrolnego.

1. Każdy obowiązany do zebrania kontrolnego ma wziąć udział w tem zebraniu, w miejscu wskazanem w obwieszczeniu władzy dla tej gminy, w której pobyt swój zgłosił, względnie zgłosić był powinien.

7. Delegowani władzy powiatowej, mają do zebrań kontrolnych dostarczyć protokół ewidencyjny, zaś naczelnicy gmin wykaz ewidencyjny, księgę meldunkową i wykaz zmian miejsca pobytu.

10. Obowiązani do zebrania kontrolnego mają jawić się na placu kontroli pod przewodnictwem i dozorem naczelnika gminy w przepisanym czasie.

Wzór 14.
do §. 22.

Powiat polityczny: ______________________ Gmina: ______________________

Księga meldunkowa

stale urlopowanych, rezerwistów i rezerwistów zastępczych.

Uwaga: 1. Każda stronnica zawiera 15 poziomych rubryk.
2. Do napisów nagłówków w języku niemieckim, należy gdzie potrzeba, dołączyć tłumaczenie na język krajowy.
3. Daty do wypełnienia rubryk 3—10. mają być wyjęte ze stronnicy 1. i 4. paszportu wojskowego, względnie ze stronicy 1. poświadczenia wojskowego.

Format papieru: Wysokość arkusza 40 cm.
Szerokość „ 50 cm.

Liczba porządkowa	Data zgłoszenia	Oddział (zakład wojskowy)	Rocznik poborowy	Wypis z wojsk. księgi głównej Nr.	Szarża	Imię i nazwisko	Gmina ewidencyjna
1	2	3	4	5	6	7	8

Przynależny pod względem ewidencyi		Zgłoszenie				Uwaga
		do pobytu	do podróży do		na jak długo	
polityczny powiat	powiatu uzupełniającego Nr.		miejsca	politycznego powiatu		
9	10	11	12	13	14	15

Wzór 15.
do §. 22.

Powiat polityczny: ______ Gmina: ______

Rejestr imienny

do księgi meldunkowej dla stale urlopowanych, rezerwistów i rezerwistów zastępczych.

Uwaga: 1. Każda stronica ma 25 rubryk poziomych.
2 Do nagłówków niemieckich dołączyć należy gdzie tego zachodzi potrzeba, tłómaczenie tychże na języki krajowe.

Format papieru: Wysokość arkusza 40 cm.
Szerokość arkusza 50 cm.

Oddział (zakład wojskowy)	Liczba bieżąca	Szarża	Imię i nazwisko	Uwaga

Wzór 16.
do §. 22.

Powiat polityczny: ____________________ Gmina: ____________________

Wykaz ewidencyjny

stale urlopowanych, rezerwistów i rezerwistów zastępczych.

Uwaga: 1. Każda stronica zawiera 15 rubryk poziomych.
2. Obok nagłówków niemieckich, umieścić należy, gdzie tego zachodzi potrzeba, tłumaczenie tychże na języki krajowe.

Format papieru: Wysokość arkusza 40 cm.
Szerokość arkusza 50 cm.

Oddział (zakład wojskowy)	Rocznik poborowy	Wypis z wojsk. księgi głównej Nr.	Szarża	**Imię i nazwisko**	W miejscu stałego pobytu w	**Uwaga**
1	2	3	4	5	6	7

Wzór 20.
do §. 24.

Powiat polityczny: ______ Gmina: ______

Wykaz zmian miejsca pobytu

stale urlopowanych, rezerwistów i rezerwistów zastępczych

za miesiąc 188

Uwaga: 1. Każda stronica zawiera 15. rubryk poziomych.
2. Obok nagłówków niemieckich, umieścić należy, gdzie tego zachodzi potrzeba, tłómaczenie na języki krajowe.
3. Daty do wypełnienia rubryk 3—10. mają być wzięte ze stronicy 1. i 4. paszportu wojskowego, względnie ze stronicy 1. poświadczenia wojskowego.
4. Powiatowe komendy uzupełniające powinne w wyciągach przez nie sporządzać się mających w rubryce 1. wpisać gminę względnie władzę, przed którą meldunek uczyniono.

Format papieru: Wysokość arkusza 40 cm.
Szerokość arkusza 50 cm.

Liczba porządkowa	Data zgłoszenia	Oddział (zakład wojskowy)	Rocznik poborowy	Wypis z wojsk. księgi głównej Nr.	Szarża	**Imię i nazwisko**	Gmina ewidencyjna	Przynależny pod względem ewidencyi		Zgłoszenie				**Uwaga**
								polityczny powiat	powiatu uzupełniającego Nr.	do pobytu	do podróży do		na jak długo	
											miejsca	politycznego powiatu		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 30. Kwietnia 1887. Część XI.

Nr. 33.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 30. Marca 1887, do L. 18.106, względem pokrycia niedoboru funduszu krajowego w roku 1887 przez pobór dodatku krajowego.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 16. Marca 1887 zatwierdzić Najmiłościwiej uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 25. Stycznia 1887, następującej treści:

I. Na pokrycie niedoboru funduszu krajowego ma być w r. 1887 pobieranym dodatek do podatków bezpośrednich po 31 centów od każdego złotego wal. austr. całej należytości tych podatków.

II. Sejm upoważnia Wydział krajowy do przenoszenia w dziale zwyczajnych wydatków oszczędności jednej rubryki na potrzeby rubryk innych.

Co się podaje do wiadomości wskutek reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 19. Marca 1887, L. 4919.

Lwów, dnia 30. Marca 1887.

W zastępstwie

Loebl, w. r.

Nr. 34.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 16. Marca 1887, L. 15.217.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 19. Lutego b. r. Najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1. Gminie Babina od mostu na rzece Strwiążu;
2. obszarowi dworskiemu w Nowej Grobli od mostów na rzece Lubaczówce;
3. gminie wspólnie z obszarem dworskim w Łuhach od mostu na rzece Iłemce;
4. obszarowi dworskiemu w Grębowie od mostu na rzece Łęg;
5. obszarowi dworskiemu w Wołczyńcu od mostu na rzece Bystrzycy;
6. gminie w Niepołomicach od przewozu przez rzekę Wisłę;
7. obszarowi dworskiemu w Potoczyskach wspólnie z obszarem dworskim w Uścieczku od przewozu przez rzekę Dniestr.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do poboru opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem:

1. gminie Babinie powiatu Samborskiego, od mostu na rzece Strwiążu, według następującej taryfy:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 1 (jeden) ct.;

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 1 (jeden) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

2. Obszarowi dworskiemu w Nowej Grobli powiatu Jarosławskiego, od dwóch mostów na rzece Lubaczówce, podług następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.;

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła (dwa) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec (jeden) ct.

Mieszkańcy gminy Nowej Grobli wolni są zupełnie od opłaty myta mostowego, tamtejszemu obszarowi dworskiemu przyzwolonego.

2. Gminie wspólnie z obszarem dworskim w Łuhach powiatu Dolińskiego, od mostu na rzece Iłemce według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) cent.

Konie, krowy, woły, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

4. Obszarowi dworskiemu w Grębowie powiatu Tarnobrzeskiego, od mostu na rzece Łęg.

5. Obszarowi dworskiemu w Wołczyńcu powiatu Stanisławowskiego, od mostu na rzece Bystrzycy.

Od każdego z tych dwóch myt, (pod poz. 4. i 5. poszczególnionych) pobierać należy opłatę podług następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 3 (trzy) ct.;

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 3 (trzy) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

6. Gminie w Niepołomicach powiatu Bocheńskiego, od przewozu przez rzekę Wisłę, według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu $2^1/_2$ (dwa i pół) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów i każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju $2^1/_2$ (dwa i pół) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 1 (jeden) ct.;

d) od każdej osoby pieszej, jadącej powozem, wyjąwszy woźnicę, lub jadącej wierzchem 1 (jeden) ct.

7. Obszarowi dworskiemu w Potoczyskach wspólnie z obszarem dworskim w Uścieczku powiatu Horodeńskiego, od przewozu przez rzekę Dniestr, według następującej taryfy:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego 3 (trzy) ct.;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 1 (jeden) ct.;

d) od jednego woła na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 3 (trzy) ct.;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozy, kozła i małych świń 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta, mają być zachowane przepisy względem uwolnienia od opłaty mytniczej i względem zniżenia tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 16. Marca 1887.

W zastępstwie

Loebl, w. r.

Nr. 35.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 16. Marca 1887, L. 15.217.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z d. 19. Lutego b. r. Najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych:

1. Radzie powiatowej w Czortkowie, na drodze powiatowej Wierzbowiec-Białobożnica;

2. radzie powiatowej w Przemyślu, od mostu powiatowego na rzece Wiarze;

3. radzie powiatowej w Ropczycach od mostu na rzece Wielopolce.

Art. I.

Radom powiatowym w Czortkowie, Przemyślu i Ropczycach, nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania

opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie kosztem właściwych funduszów powiatowych, a mianowicie:

1. Radzie powiatowej w Czortkowie, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Wierzbowiec-Białobożnica;

2. radzie powiatowej w Przemyślu, prawo do pobierania myta od mostu powiatowego na rzece Wiarze;

3. radzie powiatowej w Ropczycach, prawo do pobierania myta od mostu powiatowego na rzece Wielopolce.

Od każdego z tych trzech myt, pod poz. 1. 2. 3. poszczególnionych, pobierać należy opłatę podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu takowej.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 16. Marca 1887.

W zastępstwie

Loebl w. r.

Nr. 36.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 20. Marca 1887, L. 14.975.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 26. Lutego 1887 Najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych;

1. Gminom i obszarom dworskim w Denysowie i Kupczyńcach od mostu na rzece Strypie w Denysowie;

2. obszarowi dworskiemu w Bereźnicy królewskiej od mostu na odnodze rzeki Dniestru w Żurawkowie.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do poboru opłat mytniczych, pod warunkiem utrzymania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem:

1. Gminom i obszarom dworskim w Denysowie i Kupczyńcach powiatu Tarnopolskiego, od mostu na rzece Strypie w Denysowie, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

2. Obszarowi dworskiemu w Bereźnicy królewskiej, powiatu Żydaczowskiego od mostu na odnodze rzeki Dniestru w Żurawkowie, podług następującej taryfy:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.;

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 20. Marca 1887.

Zaleski w. r.

Nr. 37.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 18. Marca 1887 L. 14.081, tyczące się ugody między Rządami królewsko-wirtemberskim i c. k. austro-węgierskim, względem uznania ważności paszportów, wzajemnie wystawionych dla przewozu zwłok.

Wysokie c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych oznajmiło reskryptem z d. 27. Lutego 1887 L. 3435, co następuje:

Ponieważ Rząd królewsko-wirtemberski w drodze dyplomatycznej cesarskiemu Rządowi uczynił wniosek do zawarcia umowy względem wzajemnego uznania ważności paszportów do przewozu zwłok, jaka umowa z Rządami: bawarskim, saskim, pruskim, hanowerskim, brunswickim, tudzież anhalcko dessawskim i anhalcko-bernburskim i cesarsko-austryackim Rządem już istnieje — przeto Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z c. i k. Ministerstwem spraw zagranicznych i skarbu, tudzież z Ministerstwem spraw wewnętrznych drugiej połowy Państwa, nie wahało się przyjąć wspomniony wniosek i w przypuszczeniu wzajemności zawrzeć umowę następującej treści:

I. Z zachowaniem niżej podanych warunków i środków ostrożności, dozwolone są transporty zwłok z jednego okręgu do drugiego, lub przez drugi okręg:

1. Zwłoki muszą być transportowane w podwójnej trumnie, wewnątrz wylanej smołą i szczelnie zamkniętej; wewnętrzna trumna ma być albo z twardego drzewa albo metalowa, dobrze zalutowana.

2. Jeżeli śmierć nastąpiła wskutek epidemii lub choroby zaraźliwej, transport zwłok wtedy tylko zostanie dozwolony, jeżeli Państwo, w którego lub przez którego obszar zwłoki transportowane być mają, udzieli do tego pozwolenia. Z miejsc, w których cholera lub ospa epidemicznie panują, są transporty zwłok w czasie trwania epidemii, i przez przeciąg jednego miesiąca po wygaśnięciu tychże, bez względu na przyczynę śmierci, bezwarunkowo wykluczone.

3. Dla dozorowania transportu, musi być przydany zwłokom zaufany towarzysz, który oprócz paszportu dla zwłok, posiada według przepisu wystawiony paszport dla swej osoby.

II. Paszporty dla zwłok mają być wystawione według przepisów, istniejących w Państwach umowę zawierających.

Formularz wirtemberskiego paszportu dla zwłok opiewa:

Paszport dla zwłok.

Zwłoki złożone w podwójnej trumnie zmarłego (zmarłej) w . . . . dnia . . . . na . . . . mają być pod konwojem zaopatrzonego w przepisaną legitymacyę podróży N. N. . . . . . . z . . . . przez . . . . . . do . . . . celem pochowania ich tamże przewiezione.

Ponieważ na to z zachowaniem wymaganych sanitarno-policyjnych środków ostrożności, zezwolenie udzielone zostało, przeto wzywa się niniejszem z zapewnieniem równych świadczeń, wszystkie władze tak cywilne jak wojskowe, których okręgi transport ten dotknie, aby takowy, za okazaniem tego, na przeciąg jednego miesiąca ważnego paszportu dla zwłok, bez przeszkody przepuściły.

(Miejsce i data wystawienia) (Władza urzędowa)
(L. S.) (podpis)

III. Paszporta dla zwłok wydają w Wirtembergii: król. Dyrekcya miasta Stuttgard i król. wyższe urzędy; w królestwach i krajach w austryackiej Radzie Państwa reprezentowanych: polityczne władze krajowe, polityczne władze powiatowe i magistraty miast własny statut posiadających; w Węgrzech: król. Ministerstwo spraw wewnętrznych; w królestwie Kroacyi i Slawonii: król. Rząd krajowy, sekcya dla spraw wewnętrznych.

IV. Umowa wchodzi w moc obowiązującą z dniem pierwszego Marca 1887 r., każdej stronie wolno odstąpić od takowej po trzymiesięcznem wypowiedzeniu.

Umowa ta stała się obecnie według oznajmienia c. i k. Ministerstwa spraw zewnętrznych z 23. Lutego 1887 L. 955, przez wymianę wzajemnego oświadczenia w formie noty dokonaną i wchodzi zatem z 1. Marca b. r. w moc prawa.

O tem zawiadamia się c. k. Starostwa i Magistraty, przy udzieleniu regulującego transporty zwłok rozporządzenia król. wirtemberskiego Ministerstwa spraw wewnętrznych z 13. Lipca 1877 r. w ślad rozporządzeń tutejszych z 25. Maja, 12. Czerwca i 15. Września 1856 LL. 18.771, 22.881 i 32.846 (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 17., 18. i 25) i z 4. Marca 1858 L. 7.300 (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 12) do wiadomości i zastosowania się z uwagą, że od powyższego czasu począwszy, paszporty dla zwłok, wystawione przez król. wirtemberskie kompetentne Władze, wszędzie w kraju za ważne uważane być mają.

Co do austryackich paszportów dla zwłok w obec Królestwa wirtemberskiego, należy się zastosować do postanowień powołanego rozporządzenia tut. z dnia 25. Maja 1856 L. 18.771 (Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 17). W końcu oznajmiło wysokie c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych, że z chwilą obwieszczenia umowy w Królestwie wirtemberskiem, władze tam-

tejsze, powołane do wystawienia paszportów dla zwłok, otrzymują polecenie, aby w razie transportu zwłok z Wirtembergii do pewnej gminy w królestwach i krajach, reprezentowanych w austryackiej Radzie Państwa, równocześnie z wystawieniem paszportu dla zwłok, zawiadamiały o tem c. k. władzę polityczną I. instancyi, w której powiecie gmina leży, jakoteż gminę, w której pochowanie zwłok ma nastąpić, w razie zaś transportu zwłok do miejsc węgierskiej połowy państwa, król. Ministerstwo spraw wewnętrznych, względnie, jeżeli transport przeznaczony jest do Kroacyi - Slawonii, mają uwiadomić o tem kroacko-slawoński Rząd krajowy.

Lwów, dnia 18. Marca 1887.

Zaleski, w. r.

Nr. 38.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 24. Kwietnia 1887, l. 23.735, o dodatku do podatków dla funduszu indemnizacyjnego na rok 1887.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył najwyższem postanowieniem z dnia 10. Kwietnia 1887 najłaskawiej zatwierdzić uchwalony przez Sejm krajowy rozkład dodatków dla galicyjskich funduszów indemnizacyjnych na rok 1887, a mianowicie: dla funduszu indemnizacyjnego Galicyi wschodniej i zachodniej po 28 centów, a dla funduszu indemnizacyjnego Wielkiego Księstwa Krakowskiego po 19 centów od jednego złotego reńskiego wal. aust. całej należytości podatków bezpośrednich.

Co w skutek reskryptu Wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 13go Kwietnia 1887 l. 6458 podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości z oznajmieniem, że równocześnie zarządza się pobór tych dodatków na rzecz funduszu indemnizacyjnego.

Lwów, dnia 24. Kwietnia 1887.

Zaleski w. r.

Nr. 39.

Obwieszczenie

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 9. Kwietnia 1887, l. 9886 co do ustanowienia jezdnego za czas od 1. Kwietnia 1887 do końca Września 1887.

Jezdne do konia i miriametra ustanawia się za czas od 1. Kwietnia 1887 do końca Września 1887, jak następuje:

w dawniejszym obwodzie	za jazdy			
	ekstra pocztą		pocztą zwyczajną	
	zł	ct.	zł.	ct.
Kraków, Rzeszów, Sącz, Sanok, Wadowice	1	2	—	85
Tarnów, Zółkiew	—	98	—	82
Czortków, Kołomyja, Sambor, Stryj	—	95	—	79
Brzeżany, Lwów, Stanisławów, Tarnopol	—	94	—	78
Przemyśl, Złoczów	—	90	—	75

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego za jednego konia i miriameter.

Czestne dla pocztyljona i należytość za smarowanie wozu pocztowego niezmienione.

Lwów dnia 9. Kwietnia 1887.

Schiffner w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 15. Lipca 1887. Część XII.

Nr. 40.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 5. Czerwca 1887, L. 4573, którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości o rozpoczęciu działalności nowo utworzonego Sądu powiatowego w Dynowie.

C. k. Namiestnik

Filip Zaleski w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 19. Kwietnia 1887, o rozpoczęciu działalności Sądu powiatowego w Dynowie w Galicyi.

Ustanowiony rozporządzeniem c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z 2. Kwietnia 1886 (Dz. p p. Nr. 51) Sąd powiatowy w Dynowie, rozpocząć ma swą działalność urzędową z dniem 1. Września 1887.

Prażak w. r.

Nr. 41.

Rozporządzenie

galic. c. k. Namiestnictwa z dnia 11. Czerwca 1887, L. 26.947, normujące postępowanie przy pozaurzędowych obdukcyach.

W skutek upoważnienia Wysokiego Ministerstwa z dnia 1. Maja 1887 L. 6293, zarządza się w sprawie postępowania i zachowania ostrożności przy pozaurzędowych obdukcyach, co następuje:

1. Obdukcye mogą być przedsiębrane dopiero po oględzinach zwłok i po niewątpliwie stwierdzonej śmierci.

2. Jeżeli lekarz uważa zrobienie obdukcyi na zwłokach osoby zmarłej po za zakładem leczniczym za wskazane, to powinien zapewnić się o przyzwoleniu najbliższych krewnych, a o zamierzonym rozbiorze zwłok — jak również o czasie jego — zawiadomić wcześnie oglądacza zwłok.

3. Co do osób zmarłych w zakładach leczniczych i dobroczynnych odpada potrzeba uzyskania zezwolenia rodziny i zawiadomienia oglądacza zwłok, o ile lekarzom zakładowym lub prosektorom powierzonem jest oglądanie zwłok.

4. W lokalnościach pod względem sanitarnym nieodpowiednich, małych, ciasnych, źle lub wcale nie dających się przewietrzyć, nie należy przedsiębrać obdukcyi, lecz zarządzić przeniesienie zwłok do przynależnej trupiarni.

To samo odnosi się do zwłok osób zmarłych na choroby zakaźne lub w czasie panowania epidemii.

5. Przy sekcyi mają być obecnymi jedynie znawcy i potrzebna służba. O ile wyjątkowo inne osoby n. p. krewni zmarłego mogłyby być obecne, rozstrzyga lekarz obdukujący.

Jeżeli obdukcya ma się odbywać w jakiem mieszkaniu, to należy w odpowiedni sposób zapobiedz w pobliżu tegoż mieszkania zbiegowisku ludzi i postarać się o utrzymanie porządku.

6. Co do każdej obdukcyi winien być spisanym protokół, w którym umieścić należy wszelkie szczególne objawy patologiczne i przyczynę śmierci. Protokół podpisany przez obecnych lekarzy ma być przechowany w odpowiednich zakładach leczniczych lub dobroczynnych; a przy obdukcyach po za zakładami należy ten protokół w oryginale lub odpisie udzielić urzędowemu oglądaczowi zwłok, celem przesłania władzy kompetentnej i zanotowania w protokole oględzin pośmiertnych.

7. Gdyby przy sekcyi wykryto objawy, wymagające sekcyi sądowo-lekarskiej lub policyjnej, to należy ją bezzwłocznie przerwać i odnośną władzę jeżeli można — telegraficznie lub przez osobnego posłańca o tem zawiadomić.

8. Po ukończonej obdukcyi należy zwłoki porządnie oczyścić, zaszyć, jeżeli potrzeba desinfekcyonować i do trumny złożyć; lokal sekcyi ma być starannie oczyszczony, przewietrzony, a jeżeli potrzeba desinfekcyonowany, co w mieszkaniach prywatnych po wyniesieniu zwłok powtórzyć należy. Co do wykonania tych zarządzeń w zakładach leczniczych i dobroczynnych odpowiedzialnymi są lekarze zakładowi; przy obdukcyach w domach prywatnych lub w trupiarniach dokonanych — obducenci, a także i oglądacz zwłok — jeżeli przy obdukcyi interweniował.

9. Powyższe postanowienia odnoszą się także do tych przypadków, w których na życzenie krewnych lub w skutek ostatniej woli zmarłego, lub w skutek szczegółowego wskazania nie wykonuje się całkowitej obdukcyi, lecz otwiera się jedynie niektóre jamy ciała albo wykonywa się zabiegi operacyjne jak n. p. nakłucie serca, otwarcie tętnic i t. p. lub też tak zw. zabalsamowanie.

10. Polityczne władze powiatowe mają czuwać nad ścisłem wykonaniem tych zarządzeń.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów dnia 11. Czerwca 1887.

Zaleski w. r.

Nr. 42.

U s t a w a

z dnia 29. Maja 1887, o zewnętrznych odznakach organów straży, dla ochrony kultury krajowej ustanowionej i zaprzysiężonej.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

§. 1.

Strażnicy, ustanowieni dla ochrony rozmaitych gałęzi kultury krajowej, jak: gospodarstwa rolnego i leśnego, górnictwa, łowiectwa, rybołowstwa lub innych praw wodnych i przez polityczną władzę powiatową zaprzysiężeni, używać mają dla uwydatnienia tego charakteru swojego takiej odznaki, jaka dodatkowo do ustawy niniejszej przez polityczną władzę krajową w drodze rozporządzenia zostanie oznaczona i opisana.

Na samej odznace służbowej nie mogą być umieszczone inne emblemata niż podane w opisie.

Oprócz tych odznak służbowych noszone być mogą także inne emblemata, służące do odznaczenia służby lub gałęzi kultury.

§. 2.

Zaprzysiężeni strażnicy, (§. 1.) są obowiązani przy pełnieniu swej służby, nosić odznakę służbową w sposób jaki przy jej ustanowieniu (§. 1.) zostanie przepisany.

Zaniedbanie tego obowiązku ma być karane przez władzę polityczną według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. Września 1857 D. u. p. N. 198, a ukaranie strażnika podane zostanie do wiadomości jego służbodawcy.

§. 3.

Osoby nie zostające w służbie jako zaprzysiężone organa straży, w żadnym razie używać nie mogą odznaki służbowej dla tych organów przepisanej.

Przekroczenia tego zakazu karane będą, jeżeli nie podlegają powszechnej ustawie karnej, przez władzę polityczną według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. Września 1857 D. u. p. Nr. 198.

§. 4.

Przepisy, któremi dotąd uregulowane były odznaki organów straży w §. 1. wskazanej, tracą moc obowiązującą.

§. 5.

Ustawa ta wchodzi w wykonanie w sześć miesięcy po jej ogłoszeniu.

W przeciągu tych sześciu miesięcy w każdym powiecie politycznym ma być ogłoszony opis odznaki służbowej (§. 1.).

§. 6.

Wykonanie tej ustawy polecam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Lainz, dnia 29. Maja 1887.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r. **Falkenhayn** w. r.

Nr. 43.

Ustawa

z dnia 11. Czerwca 1887, o regulacyi rzeki Trześniówki.

Za zgodą Sejmu krajowego Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

§. 1.

Regulacya rzeki Trześniówki na przestrzeni od ujścia jej do Wisły aż do ujścia potoku Dąbrowa wraz z potrzebnem uregulowaniem potoków Dąbrowy i Zupawy w powiecie Tarnobrzeskim, ma być wykonaną w ciągu lat czterech po wejściu w życie tej ustawy jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt przez Wydział krajowy w r. 1885 wypracowany, w których koszta preliminowane są w okrągłej sumie 177.000 zł. w. a. Wydział krajowy jest jednak upoważnionym poczynić zmiany w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą Państwa w obrębie granic powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta regulacyi włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu, pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości 40% preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ustępu 1. i §. 4. ustępu 1. ustawy z dnia 30. Czerwca 1884, D. u. p. Nr. 116 bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości 30% kosztów;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym, przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl §. 66. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875 według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte, albo też, o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§. 4.

Dla rozłożenia i ściągnięcia datków prywatnych stron interesowanych, w §. 3. *c*) wymienionych, zawiązaną będzie przez Administracyę Państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym spółka wodna.

Bliższe szczegóły co do wyboru i liczby członków Wydziału tej spółki, określi statut, przez Władzę polityczną ułożyć się mający.

§. 5.

Zasiłki krajowe i państwowe, oraz prestacye konkurencyjne, mają być uiszczone w czasie budowy w czterech równych ratach rocznych z góry.

§. 6.

Dla utrzymania wykonanych robót regulacyjnych po skończeniu budowy, ma być utworzony osobny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z kwoty, osiągniętej ze sprzedaży uzyskanych przy regulacyi gruntów, jako kapitału zakładowego,

2. z odsetek tej kwoty, jakie narosną w czasie budowy,
3. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia wałów ochronnych.

Dalsze postanowienia co do rozkładu reszty kosztów utrzymania na kraj i strony interesowane, ewentualnie utworzenie w tym celu jednej lub więcej spółek wodnych i innych zarządzeń, potrzebnych dla konserwacyi budowli, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§. 7.

Wykonanie robót regulacyjnych i konserwacyjnych, zarówno jak i zarząd funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego, obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu podobnie jak i stronom interesowanym przyznanym będzie odpowiedni wpływ na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania rządowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa, ułoży Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez właściwe Ministerstwa.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 11. Czerwca 1887.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r. **Dunajewski** w. r. **Falkenhayn** w. r.

Nr. 44.

U s t a w a

z dnia 19. Czerwca 1887, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o obejmowaniu gminnych kas pożyczkowych przez Reprezentacye powiatowe w tymczasowy zarząd.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Kasy pożyczkowe gminne, których wadliwa administracya zagraża utratą części zakładowego majątku tych kas, lub też już ją spowodowała, również kasy pożyczkowe gminne tak zarządzane, iż nie można spodziewać się od nich statutem wskazanej pożytecznej działalności dla ogółu członków gminy, mogą być na wniosek Wydziału powiatowego a za uchwałą Rady powiatowej przyjęte w tymczasowy zarząd Wydziału powiatowego, z pozostawieniem im jednak charakteru samoistnych kas pożyczkowych gminnych.

Od uchwały Rady powiatowej przysługuje rekurs do Wydziału krajowego w terminie dni czternastu.

Art. II.

Z chwilą objęcia przez Wydział powiatowy tymczasowego zarządu kasy pożyczkowej gminnej (Art. I.) przechodzą na niego wszelkie prawa i obowiązki, wypływające z statutem ustanowionego zarządu tegoż zakładu.

Wydział powiatowy ma prawo tymczasowy Zarząd gminnej kasy pożyczkowej sprawować bądź bezpośrednio, bądź przez osoby w tym celu przez siebie umocowane.

Dla kasy pożyczkowej gminnej w tymczasowy Zarząd objętej, Wydział powiatowy mianuje prawnego zastępcę wobec c. k. Sądów i Władz.

Koszta tymczasowego Zarządu ponosi fundusz powiatowy z regresem do odnośnej gminy.

Art. III.

Po dokonanem uporządkowaniu kasy pożyczkowej gminnej, odda Wydział powiatowy bądź z własnej inicyatywy, bądź też na żądanie odnośnej Rady gminnej, Zarząd kasy pożyczkowej gminie.

Art. IV.

Bliższe postanowienia co do sposobu sprawowania tymczasowego Zarządu określi instrukcya, którą wyda Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Art. V.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, 19. Czerwca 1887.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 45.

Regulamin,

wydany w porozumieniu z Wydziałem krajowym i zatwierdzony reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 5. Maja 1887, L. 3741, normujący zakres i sposób wywierania wpływu przez administracyę Państwa i Wydział krajowy na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa regulacyi potoku Starego Brnia z dopływami, w myśl postanowień §. 6. ustawy z 1. Lipca 1886, D. u. k. Nr. 67.

§. 1.

Regulacya potoku Starego Brnia z dopływami w powiecie Mieleckim, ma być wykonaną w myśl postanowień ustawy z 1. Lipca 1886, Dz. u. k.

Nr. 67 przez wydział spółki wodnej z zastrzeżeniem wpływu c. k. Namiestnictwa i Wydziału krajowego, w następujących postanowieniach oznaczonego.

§. 2.

Tak c. k. Namiestnictwu jakoteż Wydziałowi krajowemu przysłuża prawo wysłania swego delegata do wydziału spółki z głosem stanowczym.

Uchwały wydziału spółki, przeciw którym jeden albo obydwa delegaci głosowali, muszą byc przed wykonaniem przedłożone c. k. Namiestnictwu do zatwierdzenia, jeżeli który z delegatów ze względu na ważność powziętej uchwały tego zażąda, a wydział spółki obowiązany będzie trzymać się wydanej w tej mierze decyzyi c. k. Namiestnictwa.

§. 3.

Przewodniczący wydziału spółki winien na żądanie jednego albo obydwóch delegatów zwołać posiedzenie wydziału spółki.

W razie sprzeciwienia się przewodniczącego, zwoła to posiedzenie c.k. Starosta powiatu Mieleckiego.

§. 4.

Do kontroli na miejscu wykonywanych robót regulacyjnych przeznaczony będzie technik rządowy, który będzie uprawniony do brania udziału w posiedzeniach wydziału spółki z głosem doradczym.

§. 5.

Z ukończeniem każdorocznego peryodu budowy, obowiązany jest wydział spółki wodnej przedłożyć Wydziałowi krajowemu podpisane także przez obydwóch delegatów sprawozdanie roczne o postępie i wyniku robót regulacyjnych i o ważniejszych spostrzeżeniach.

Do tego sprawozdania mają być dołączone udokumentowane rachunki z wydatków ubiegłego peryodu budowy jakoteż program robót i preliminarz kosztów na rok następny.

§. 6.

Sprawozdania roczne wraz z załącznikami przedłożone Wydziałowi krajowemu mają być z ewentualnemi uwagami przez Wydział krajowy udzielone c. k. Namiestnictwu, które takowe c. k. Ministerstwu rolnictwa przedłoży.

§. 7.

Postanowienia §. 2., 3., 4. i 5. niniejszego regulaminu, mają być dodatkowo wciągnięte do statutów spółki wodnej

Lwów, dnia 25. Czerwca 1887.

Zaleski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 1. Sierpnia 1887. Część XIII.

Nr. 46.

U s t a w a

z dnia 26. Czerwca 1887 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zmieniająca §. 14. sejmowej ordynacyi wyborczej z dnia 26. Lutego 1861 r., Dz. u. p. Nr. 20 pod względem udziału w wyborze posłów z kuryi gmin wiejskich posiadaczy posiadłości tabularnej, nie należącej do związku gminy, a opłacającej mniej niż 100 zł.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Postanowienia §. 14. sejmowej ordynacyi wyborczej z dnia 26. Lutego 1861, Dz. u. p. Nr. 20 zostają uchylone w dotychczasowej osnowie i mają odtąd opiewać następująco:

§. 14.

Pełnoletni, do związku państwa austryackiego należący posiadacze, nie znajdującej się w związku gminy posiadłości tabularnej, od której należytość roczna w podatkach realnych rządowych wynosi najmniej dwadzieścia pięć złotych w. a., a nie dosięga pełnej kwoty stu złotych w. a., mają z uwzględnieniem postanowień ustawy z dnia 20. Września 1866, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 23, jako wyborcy mieć udział w wyborze posła z gmin wiejskich tego okręgu wyborczego, w którym posiadłość jest położona.

Z pomiędzy kilku współposiadaczy takiej posiadłości ten tylko jako wyborca wystąpić może, którego wszyscy do tego upoważnią.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 26. Czerwca 1887.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 47.

U s t a w a

z dnia 26. Czerwca 1887 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zmieniająca §. 8. ordynacyi wyborczej powiatowej z dnia 12. Sierpnia 1866, Dz. u. kr. Nr. 21, o prawie wybierania członków Rady powiatowej w grupie gmin wiejskich, służącem posiadaczom dóbr tabularnych, opłacającym rocznie mniej niż 100 zł. w. a. podatków bezpośrednich.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Postanowienia §. 8. ordynacyi wyborczej z dnia 12. sierpnia 1866, Dz. u. kr. Nr. 21, zostają uchylone w dotychczasowej osnowie i mają odtąd opiewać następująco:

§. 8.

Prawo wybierania członków Rady powiatowej w grupie gmin wiejskich mają także obywatele państwa austryackiego, którzy posiadają w powiecie dobra ziemskie tabularne i opłacają rocznie kwotę nie mniejszą,

aniżeli dwadzieścia pięć zł. w. a., a niedosięgającą pełnych sto zł. w. a. podatków bezpośrednich.

Co do wykonywania tego prawa mają być zastosowane postanowienia §. 2.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 26. Czerwca 1887.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 48.

Ustawa

z dnia 26. Czerwca 1887, zmieniająca §. 1. ustęp 3. krajowej ordynacyi wyborczej z dnia 26. Lutego 1861 r.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

Art. I.

Ustęp trzeci §. 1. krajowej ordynacyi wyborczej o okręgach wyborczych i miejscach wyboru uzupełnia się w ten sposób, że opiewać ma jak następuje:

Miejscem wyboru w każdym obwodzie jest miasto obwodowe, mianowicie zaś co do obwodu Czortkowskiego, miasto Czortków.

Art. II.

Ustawa niniejsza obowiązuje z dniem rozpisania pierwszych po jej ogłoszeniu następujących ogólnych wyborów na Sejm krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 26. Czerwca 1887.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 49.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 16. Lipca 1887, l. 37.782, którem w skutek reskryptu Ministerstwa spraw wewn. z 17. Marca 1887 L. 4650 ogłasza się wezwanie administracyi powszechnego zakładu zaopatrzenia w Wiedniu z d. 26. Lutego 1887 l. 1885/1887 do posiadaczy dowodów tymczasowych (Interimsscheinbesitzer) tegoż zakładu.

C. k. Namiestnik

Filip Zaleski w. r.

Wezwanie

do posiadaczy dowodów tymczasowych.

Na podstawie ustawy z dnia 7. Sierpnia 1886, Dz. p. p. Nr. 137 zamieszczono w postanowieniach dodatkowych do statutu powszechnego zakładu zaopatrzenia z 4. Października 1824 jako §. 56. następujące postanowienia z napisem na marginesie: „Wzywanie posiadaczy dowodów tymczasowych, ewentualnie uznanie ich za zmarłych“.

„Każdy posiadacz dowodu tymczasowego obowiązany jest zawiadamiać od czasu do czasu administracyę powszechnego zakładu zaopatrzenia o

swojem życiu. Pomieniona zaś administracya ma prawo wzywać publicznie posiadaczy dowodów tymczasowych, aby się do niej zgłosili w przeciągu 2 lat od dnia ogłoszenia wezwania, w przeciwnym bowiem razie byliby uznani za zmarłych, a z ich wkładkami postąpionoby wedle postanowień §. 27.

Kwota odprawy *), obliczona następnie z odpowiedniem zastosowaniem §. §. 27. i 31., dla posiadacza dowodu tymczasowego, który uznany został za zmarłego wypłacaną być ma w przeciągu ustawowego okresu przedawnienia, jeżeli śmierć owego posiadacza zostanie udowodnioną jego dziedzicom, gdyby zaś uznany za zmarłego był jeszcze przy życiu, jemu samemu.

Jeżeli zaś posiadacz dowodu tymczasowego uznany za zmarłego udowodni, że nie z własnej winy zaniedbał nadesłać w czasie właściwym uwiadomienia o swojem życiu, administracya zezwolić ma na przywrócenie do dawnego stanu".

W przeprowadzeniu tej ustawy wzywa więc administracya powszechnego zakładu zaopatrzenia pozostających przy życiu posiadaczy dowodów tymczasowych opiewających n a i c h o s o b ę, a b y w e w ł a s n y m i n t e r e s i e, w przeciągu dwóch lat, licząc od 15. Marca 1887, jako dnia zamieszczenia niniejszego wezwania w urzędowych dziennikach w Wiedniu w Peszcie, a w i ę c n a j p ó ź n i e j w ł ą c z n i e d o 15. M a r c a 1889, donieśli o swem życiu pomienionej administracyi, a to bez względu na to, czy podobne doniesienie już dawniej uczynili lub nie; w przeciwnym bowiem razie byliby uważani za zmarłych.

W y j ę t y m i o d p o w y ż s z e g o o b o w i ą z k u d o n i e s i e n i a o ż y c i u, są j e d y n i e c i p o s i a d a c z e d o w o d ó w t y m c z a s o w y c h, którzy także posiadają jedno lub więcej poświadczeń renty (Rentenschein) w e d l e d a w n y c h s t a t u t ó w i podnoszą corocznie należące się im dywidendy — gdyż zakład ma ciągłą wiadomość o życiu tych posiadaczy poświadczeń rentowych. Doniesienia o życiu mogą być czynione przez samych posiadaczy dowodów tymczasowych, przez ich prawnych zastępców albo przez inną do tego upoważnioną osobę.

Wymogi doniesienia o życiu ograniczają się na przytoczeniu i m i e n i a i n a z w i s k a, na które opiewa dowód tymczasowy, a przy ewentualnie nastąpionych zmianach, na przytoczeniu także nowego nazwiska; dalej na podaniu obecnego m i e j s c a z a m i e s z k a n i a posiadacza dowodu tymczasowego; tudzież uwidocznionej w każdym dowodzie tymczasowym l i c z b y t o w a r z y s t w a r o c z n e g o (J a h r e s g e s e l l s c h a f t) i k l a s y.

Doniesienia można uskuteczniać p i s e m n i e lub u s t n i e.

---

*) t. j. tylko ta kwota, którą pierwotnie złożył gotówką wraz z dopłatami w gotówce złożonemi.

Pisemne należy nadsyłać wyłącznie bezpośrednio do administracyi powsz. zakładu zaopatrzenia (Wiedeń I. Petersplatz 10) i dla pewności rekomendować.

Ustne mogą być uskutecznione, bądź w samym zakładzie, bądź w istniejących komandytach. Przy ustnych doniesieniach należy dla udowodnienia odnośnych dat, okazać dotyczące dowody tymczasowe.

Dla ułatwienia będą na żądanie interesowanych drukowane formularze na doniesienia o życiu, tak w administracyi zakładu, jakoteż we wszystkich komandytach bezpłatnie wydawane.

Wiedeń, 28. Lutego 1887.

Administracya powsz. zakładu zaopatrzenia.

Nr. 50.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 10. Lipca 1887 L. 2850/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości o rozpoczęciu urzędowania nowo utworzonego sądu obwodowego i miejsko-delegowanego sądu powiatowego w Sanoku.

C. k. Namiestnik

Zaleski w. r.

Rozporządzenie

Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 3. Marca 1887, tyczące się rozpoczęcia urzędowania w sądzie obwodowym sanockim w Galicyi.

Sąd obwodowy, tudzież delegowany miejsko powiatowy w Sanoku, zaprowadzony rozporządzeniem Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 9. Lipca 1886 (D. u. p. Nr. 114), rozpocząć mają urzędowanie dnia 1. Września 1887.

Prażak w. r.

Nr. 51.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 26. Lipca 1887, L. 6697/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości względem pozostawienia powiatu sądowego Dubiecko nadal w okręgu Sądu obwodowego w Przemyślu.

C. k. Namiestnik

Zaleski w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z 18. Czerwca 1887, L. 10.989, względem pozostawienia powiatu sądowego Dubiecko w okręgu Sądu obwodowego w Przemyślu.

Na podstawie Najwyższego upoważnienia z 16. b. m. rozporządza się, zmieniając częściowo rozporządzenie ministeryalne z 9. Lipca 1886 Nr. 114. dz. p. p. i z 3. Marca 1887 Nr. 18. dz. p. p., że powiat sądowy Dubiecko i po utworzeniu Sądu obwodowego w Sanoku w okręgu Sądu obwodowego w Przemyślu pozostawionym być ma.

Prażak w. r.

Nr. 93.

Obwieszczenie

[illegible] Ministra [illegible] z dnia 27. Lipca 1887, L. [illegible], którem się [illegible] w Wadowicach [illegible] [illegible] [illegible] w Tarnowie.

[illegible]

Widmann w. r.

Rozporządzenie

Ministerstwa [illegible] z 18. Sierpnia 1887, L. [illegible] [illegible] [illegible] w Tarnowie.

[illegible]

Pražák w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 15. Września 1887. **Część XIV.**

Nr. 52.

Obwieszczenie

c.k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 21. Sierpnia 1887, L. 8415/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości, względem przydzielenia gminy Hołyń do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Kałuszu.

C. k. Namiestnik

Zaleski w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z 29. Lipca 1887, dotyczące przydzielenia gminy Hołyń do okręgu Sądu powiatowego w Kałuszu w Galicyi.

Na podstawie ustawy z 11. Czerwca 1868, Nr. 59 dz. pr. P. i 26. Kwietnia 1873 Nr. 62 dz. pr. P., zostaje gmina i obszar dworski Hołyń, z okręgu Sądu powiatowego w Rożniatowie i Sądu obwodowego w Samborze wydzieloną i do okręgu Sądu powiatowego w Kałuszu, względnie Sądu obwodowego w Stanisławowie przydzieloną.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z 1szym Stycznia 1888.

Prażak w. r.

Nr. 53.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 21. Sierpnia 1887, L. 8415/pr., względem wyłączenia gminy Hołyń z okręgu c. k. Starostwa w Dolinie i wcielenia jej do okręgu c. k. Starostwa w Kałuszu.

Na mocy rozporządzenia wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych, z dnia 23. Lipca 1887, L. 2853/M.I. zostają gmina i obszar dworski Hołyń wyłączone z okręgu c. k. Starostwa w Dolinie i przyłączone do okręgu c. k. Starostwa w Kałuszu.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia 1888.

Co się niniejszem podaje do publicznej wiadomości.

C. k. Namiestnik

Zaleski w. r.

Nr. 54.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 23. Sierpnia 1887 do L. 51.545, w przedmiocie przysługującego przedsiębiorstwu dla regulacyi Trześniówki uwolnienia od stempli i należytości prawnych.

Reskryptem z 16. Sierpnia 1887 do L. 27.178 orzekło wys. c. k. Ministerstwo Skarbu, iż przedsiębiorstwu dla regulacyi Trześniówki wykonać się mającej wedle ustawy krajowej z 11. Czerwca 1887 Dz. u. kr. Nr. 43 przysługuje w myśl §. 11. ustawy z 30. Czerwca 1884 D. p. p. Nr. 116 uwolnienie od stempli i należytości prawnych.

Co się w skutek powołanego reskryptu podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, 23. Sierpnia 1887.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

d l a

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 15. Października 1887. **Część XV.**

Nr. 55.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 17. Września 1887, L. 7499/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości względem przydzielenia gminy Kijowiec do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Żydaczowie.

Za c. k. Namiestnika

Loebl w. r.

R o z p o r z ą d z e n i e

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z 11. Lipca 1887, L. 9802, dotyczące przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Kijowiec do okręgu Sądu powiatowego w Żydaczowie w Galicyi.

Na podstawie ustawy z 11. Czerwca 1868 Nr. 59. dz. p. p., zostaje gmina i obszar dworski Kijowiec z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Mikołajowie wydzieloną i do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Żydaczowie przydzieloną.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z 1. Stycznia 1888.

Prażak w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 15. Października 1887. Część XVI.

Nr. 56.

Wskazówki

do przeprowadzenia odrażania (desinfekcyi) w chorobach zakaźnych według wniosków najwyższej rady sanitarnej, wydane dla zastosowania się władzom politycznym rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewn. z 16. Sierpnia 1887 L. 20.662 ex 1886. (Rozporządzenie c. k. Namiestnictwa z 24. Września 1887, L. 53.781).

I. Uwagi wstępne.

1. Aby skutecznie zapobiedz rozszerzaniu się chorób zakaźnych, wskazanem jest, obok starań o dostarczanie świeżego powietrza, czystej wody i czystego gruntu, obok utrzymywania w największej czystości izby chorego, samego chorego i jego otoczenia — nadto jeszcze używanie środków takich, któreby zarazki chorobowe, pochodzące od chorego i mogące przez przeniesienie na zdrowych ludzi taką samą chorobę wywołać, mogły zniszczyć lub zmienić w stan nieszkodliwy, a gdyby to nie było możebnem, przynajmniej czasowo uczynić je nieszkodliwemi aż do czasu, gdy dostaną się na takie miejsce, gdzie już szkodzić nie mogą.

Istota środków odrażających.

2. Badania najnowszych czasów stwierdziły, iż przeważna ilość dotychczas znanych zarazków są roślinnymi organizmami, należącemi do dwoinek. Czy także tak zw. nieukształtowane zaczyny (ungeformte Fer-

mente) działają jako zarazki, dotychczas nie można uznać za stwierdzone; w każdym jednakże razie należy na podstawie doświadczeń przypuścić, że te środki, które niszczą lub czynią nieszkodliwemi roślinne zarazki, wystarczają także, aby nieukształtowanym zaczynom odebrać zdolność zakażania.

Przenośniki zarazy.

3. Zarazki (koki, bakterye i bakcyle), które dostawszy się do ludzkiego ustroju w ciągu choroby rozmnażają się, opuszczają ciało chorego z rozmaitemi wydzielinami i odchodami. Stosownie do narządów, w których się usadowiły, napotykamy je już to w odchodach stolcowych (w cholerze, tyfusie i czerwonce) już to w wydzielinach gruczołów i błon śluzowych (w dyfteryi, w zakaźnem zapaleniu spojówek oka, w gorączce połogowej, kokluszu i gruźlicy) już to w treści wysypek skórnych lub na łuskach przyskórka (w ospie, odrze, szkarlatynie, a w tej ostatniej także w moczu) już to na płaszczyznach ran i wrzodów (w róży, wągliku i nosaciznie).

Zachowanie się zarazków.

4. Zarazki, które dostały się na zewnątrz ustroju, trzymają się chorego i wszystkich tych przedmiotów, z którymi on lub jego odchody były w styczności. Grzybki zakaźne mogą przy sprzyjających zewnętrznych warunkach dłuższy czas utrzymać się przy życiu i zatrzymać zdolność rozwijania się i rozmnażania.

To ostatnie dotyczy zwłaszcza tych grzybków dwoinkowych, które już wewnątrz ludzkiego ustroju, co wprawdzie rzadko się zdarza, lub też po wyjściu z niego wytwarzają tak zwane zarodki (Sporae) jako postacie trwałe, posiadające większą odporność przeciw zewnętrznym wpływom jak postacie przejściowe (bakterye, bakcyle i t. d.), z których pochodzą, i które z nich znowu wytworzyć się mogą.

Należy przeto starać się o ile możności jak najwcześniej uczynić zarazki nieszkodliwemi lub je zniszczyć, aby zabić mniej odporne postacie przejściowe dwoinek, zanim po dłuższem wyczekiwaniu przy warunkach sprzyjających wytworzą się postacie trwałe czyli zarodki, wymagające do zniszczenia nie tylko dłużej trwającego i energiczniejszego postępowania desinfekcyjnego, lecz mogące także po wysuszeniu ich przenośników, jako pył z powietrzem być rozwiane, przez co się stają trudniej dostępnemi na działanie środków desinfekcyjnych.

Choroby zakaźne.

5. Choroby, przeciw których rozwleczeniu należy wykonać desinfekcyę, są następujące:

1. azyatycka cholera,
2. ospa,
3. dyfterya (błonica),
4. tyfus plamisty i powrotny,
5. tyfus jelitowy (brzuszny),
6. czerwonka (dysenterya),
7. szkarlatyna (płonica),
8. odra i różyczka,
9. róża i choroby przyranne,
10. wąglik i nosacizna,
11. gorączka połogowa,
12. zakaźne zapalenie spojówek oka,
13. suchoty płuc i koklusz.

Sposób postępowania.

6. Środki odrażające i sposób postępowania z niemi powinny się mniej stosować do rodzaju choroby zakaźnej lecz do przedmiotu mającego być desinfekcyowanym. Sposób postępowania przy tych samych przedmiotach w rozmaitych chorobach zakaźnych jest przeto jednakim.

Natomiast rozmiary desinfekcyi i rozciągnięcie tejże na rozmaite przedmioty, należy oznaczyć w każdym szczegółowym przypadku, zarówno według rodzaju choroby, jakoteż i według zewnętrznych warunków i stosunków, w jakich chory pozostawał, a zatem ma być oznaczoną przez władzę sanitarną, względnie przez urzędowego lekarza, który winien potrzebnych informacyj zasięgnąć od lekarza ordynującego.

W ogóle należy w chorobach pod 1 do 7 wyliczonych desinfekcyę w większych rozmiarach, a w chorobach pod 1 do 4 także i powtórnie, wykonać — podczas gdy w innych chorobach wystarczy mniej rozległa desinfekcya, ograniczająca się do przedmiotów w bezpośredniej styczności z chorym będących, a zwłaszcza, gdy w lokalu mającym być odrażanym, tylko jeden chory się znajdował, i gdy miano staranie o szybkie wydalenie i zniszczenie wszelkich zarazków, o obfite i częste odświeżenie powietrza w izbie chorego, gdy w końcu starano się o czystość izby samej.

Najdokładniejszej desinfekcyi należy poddać wszelkie wydzieliny i odchody chorego, uznane jako przenośniki zarazków.

II. Środki odrażające (desinfekcyjne).

7. Jako środków odrażających należy używać:

a) Spalenie: można je stosować tylko przy przedmiotach bez wartości, przy środkach opatrunkowych i ściereczkach zanieczyszczonych odchodami stolcowemi lub wymiecinami; tożsamo można spalić śmiecie, słomę z pościeli lub nawet przedmioty mające jeszcze jaką wartość lecz znacznie zanieczyszczone, jeżeli tylko strony na to zezwolą.

b) krążąca przegrzaną parę wodną w umyślnie ku temu celowi zbudowanych aparatach i zakładach desinfekcyjnych.

Krążąca para wodna jest najdzielniejszym środkiem odrażającym, dającym się użyć bez uszkodzenia materyału przy wielu przedmiotach, za pomocą których najczęściej zarazek bywa przeniesionym lub zawleczonym jak np. odzież, pościel, bielizna, wełniane i watowane kołdry, materace, nawet papier i książki. Należy przeto dołożyć starań, aby w każdem większem mieście, także w zakładach szpitalnych, więzieniach, w domach pracy itp., stosownie do potrzeby, stałe przyrządy desinfekcyjne urządzono. Do wspólnego użytkowania dla mniejszych gmin zaleca się sprawienie ruchomego aparatu.

Zanim takie aparaty mogą być użyte, należy z konieczności użyć tych sposobów, które podano w rozporządzeniu ministeryalnem z 5. Sierpnia 1886 L. 14.067 (Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi l. 81.) w wydanej „instrukcyi cholerycznej, III. sposoby odrażania“.

I tak można z potrzeby używać zamkniętej skrzyni, w którejby przedmioty pozawieszać lub na kracie poukładać można; dno od dołu zaopatrzone ma być rurą, przez którą wchodzi para wodna z kotła parowego. Górną część skrzyni należy zaopatrzyć w szczelnie przystającą przykrywę, opatrzoną rurą do odprowadzania pary wodnej. Potrzeba jednak uważać, by rura odprowadzająca parę nie była szerszą jak rura doprowadzająca.

Przez jak długi czas mają być przedmioty poddane działaniu krążącej pary wodnej, zależy od tego, czy przez nie łatwiej lub trudniej para przenika. Odzież należy najmniej przez godzinę wystawić na działanie pary, zbitsze przedmioty jak poduszki, materace, najmniej przez 2 do 3 godzin Przedmioty wyjęte z skrzyni parowej należy przewietrzyć i po wysuszeniu wydać.

Gdzie nie ma kotła parowego, tam można użyć większego kotła do prania lub aparatu destylacyjnego po zdjęciu hełmu,

nad którym ustawia się beczkę drewnianą, szczelnie do kotła przystającą, jako naczynie do desinfekcyi. Zamiast dna ustawia się w tej beczce kratę. W górnem dnie należy wywiercić otwór dla uchodzenia pary i dla zawieszenia ciepłomierza, aby się przekonać według ciepłoty uchodzącej pary, która około 100 stopni Celsiusza mieć winna, iż zarazek rzeczywiście został zniszczonym.

Wyraźnie się zauważa, że futra, skóry i klejone przedmioty nie znoszą bez szkody działania krążącej pary wodnej. Używanie gorącego suchego powietrza (suchego gorąca) nie daje dostatecznej pewności co do wyniku desinfekcyi i uszkadza przedmioty szczególnie z zwierzęcych produktów sporządzone.

c) Pięcioprocentowy rozczyn kwasu karbolowego, sporządzony z jednej części krystalicznego lub płynnego, lecz jeszcze kryształki zawierającego kwasu karbolowego przez staranne zmięszanie z ośmnastu częściami ciepłej wody.

Taki rozczyn kwasu karbolowego bywa bardzo często używanym, bo wstrzymuje rozwój roślinnych zarazków lub też je nawet zupełnie niszczy. Rozczyn ten nadaje się szczególnie do desinfekcyi wszystkich przedmiotów dających się prać, przedmiotów skórzanych, sprzętów drewnianych, wszystkich odchodów chorego, klozetów i t. d. Może być użytym do wytwarzania mgły karbolowej (spray) w izbie chorych, używając ku temu większego rozpylacza.

Kwas karbolowy jest trującym, w zgęszczonym stanie żrącym, wymaga przeto ostrożnego obchodzenia się.

W handlu znajdujący się brunatny surowy kwas karbolowy, ma bardzo zmienną, czasem bardzo małą ilość czystego kwasu karbolowego i z tej przyczyny jego działanie odrażające jest wątpliwem. Używać go można jedynie do zlewania wychodków i t d.

d) Rozczyn sublimatu (chlorek rtęci) otrzymywany przez rozpuszczenie jednego gramu chlorku rtęciowego w jednym litrze wody przekroplonej. Wody źródlanej lub studziennej dlatego nie można używać do rozpuszczenia, gdyż w razie tylko nieco znaczniejszej ilości węglanu wapna następuje częściowy lub całkowity rozkład chlorku rtęci, przezco działanie odrażające tegoż bywa osłabionem. Mimo bardzo energicznego działania sublimatu na kultury bakteryj, na koki i zarodki, stoi powszechnemu użyciu tegoż środka na przeszkodzie ta okoliczność, że bardzo wiele połączeń mineralnych i organicznych rozkłada go i czyni bezskutecznym, a nadto, że z sublimatu pochodzące produkta rozkładowe, na ludzki ustrój trująco działają, i że z tej przyczyny sublimatem odrażone przedmioty tylko wówczas można bez obawy oddać do ponownego

użytku, jeżeli po odrażeniu rozczynem sublimatu przedmioty te zostały tak dokładnie oczyszczone, iż usunięto z nich wszelkie połączenia rtęciowe. Żądaniu temu w wielu razach nie można zadość uczynić; tak np. jest wprost niemożebną rzeczą, z podłóg, z dziurkowatych ścian odrażonych rozczynem sublimatu, później usunąć zupełnie połączenia rtęciowe, tak, iż w takich razach mogą nawet powstać zatrucia rtęciowe.

Z tych powodów nie należy używać sublimatu jako środka odrażającego, lecz zastąpić go kwasem karbolowym w wszystkich tych razach, gdy niema zupełnej pewności, że manipulacye z tak dzielną trucizną z zachowaniem wszelkich ostrożności przez osoby znające się na rzeczy będą wykonane. Z tej też przyczyny używać go można tylko na szczegółowe zarządzenia lekarza i pod osobistym jego kierunkiem.

e) Obok tych przez badania i doświadczenie powszechnie stwierdzonych i używanych środków odrażających, należy jeszcze wspomnieć o tak zw. nakadzaniach za pomocą chloru, dymów bromu, kwasu siarkawego, które dawniej, gdy przyroda zarazków chorobowych nie była jeszcze dokładniej znaną i zachowanie się tychże do tych ciał chemicznych na drodze badań doświadczalnych nie było zbadanem — jako bardzo energiczne środki odrażające ceniono Zadawalniano się wówczas tem, iż poddawano przestrzeń lub przedmioty mające być desinfekcyonowane, działaniu wspomnianych gazów, nie badając bliżej, czy stosunki ilościowe i inne warunki, pod jakiemi gazy te niszczyć mogą zarazki chorobowe, są wypełnione i czy one mogą być wypełnione.

Dopiero najnowsze doświadczenia wyjaśniły sprawę. Według tych doświadczeń, chlor i brom są rzeczywiście w stanie, — w skutek swego energicznego działania na istoty organiczne przy obecności wilgoci — zniszczyć także zarazki chorobowe, jeżeli tylko w dostatecznem zgęszczeniu będą użyte.

Do odrażenia pokoju i w niem znajdujących się sprzętów musiałoby powietrze zawierać dymów chloru lub bromu najmniej jeden procent przestrzeni, aby znajdujące się w powietrzu zarazki zniszczyć. W ten sposób potrzebaby do odrażenia izby średniej wielkości o 100 kub. metr. przestrzeni: jednego metra kub. gazu chloru; aby zaś taką ilość gazu chlorowego otrzymać, potrzebaby 15 kilogramów 20-procentowego bleikalku i 36 kilogramów zwyczajnego kwasu solnego. Pominąwszy już to, że dłuższe działanie chloru niszczy bardzo wiele przedmiotów, to taką ilością materyałów potrzebnych do wytwarzania gazu chloru, trudno bez osobnych przyrządów i bez znajomości sprawy manipulować. Uży

wając mniejszych ilości, to wprawdzie w powietrzu izby będzie czuć woń chloru, lecz sama woń nie daje pewności o dokonanej desinfekcyi.

Sproszkowany chlorkalk lub w roztworze wodnym działa wprawdzie w zetknięciu z zarazkami chorobowemi na nie trująco, lecz powszechnemu jego użyciu stoi na przeszkodzie, iż w stanie zgęszczonym — a tylko w takim stanie działa na pewno — uszkadza bardzo wiele przedmiotów, potrzebujących odrażenia, a nadto, iż sam się rozkłada i wówczas staje się bezskutecznym.

Co do bromu, rzecz się ma zupełnie podobnie.

Kwas siarkawy jest według najnowszych doświadczeń mało skutecznym i niepewnym środkiem odrażającym.

Z wyłuszczonych powodów nie należy zazwyczaj używać chloru bromu lub kwasu siarkawego, a tylko w tym wyjątkowym razie można się do nich uciec, gdy przeprowadzenie pewniejszego sposobu odrażania natrafia na niepokonane trudności.

f) Rozcieńczone roztwory alkaliów żrących lub węglanów alkaliów, a zwłaszcza szarego mydła, (sapo kalinus w stosunku 1:1000) znoszą zdolność rozradzania się zarodków, posiadają zatem działania odrażające. Przeciw użyciu tychże jako środków desinfekcyjnych można tem mniej coś zarzucić, gdy zarazem dadzą się użyć często jako środki do oczyszczenia i z tej też przyczyny na uwagę zasługują

g) Wapno żrące sproszkowane, lub też jako mleko wapienne lub wreszcie jako woda wapienna (lecz już słabiej) według przedsiębranych badań niszczy bakcyle tyfusowe i choleryczne, jakoteż i sztucznie utworzone wymiociny choleryczne w ciągu kilku godzin, i możnaby go zatem używać do odrażania, zwłaszcza w tych razach, gdy w skutek utrudnionych stosunków komunikacyjnych lub lokalnych, rychłe sprowadzenie i użycie na wstępie podanych dzielniejszych środków odrażających byłoby niemożebnem.

III. Wykonanie odrażania.

Przedmioty odrażania.

8. Odrażanie należy natychmiast rozpocząć, skoro zostanie niewątpliwie stwierdzonem istnienie jednej z wymienionych chorób zakaźnych i należy ją aż do końca choroby wykonywać. Odrażać potrzeba osoby i przedmioty, które były w styczności z chorym i w skutek tego mogły być zarazkiem, odchodami itp. obryzgane lub zanieczyszczone.

Odosobnienie chorych.

9. Dla uproszczenia postępywania desinfekcyi należy przedewszystkiem chorego w należyty sposób odosobnić i z jego otoczenia wydalić wszystko to, co nie jest do jego pielęgnacyi potrzebnem. Przedewszystkiem należy z izby chorego wydalić wszystkie zbyteczne sprzęty i przedmioty, któreby utrudniały lub przewlekały desinfekcyę. Zwłaszcza należy tego przestrzegać w izbach chorych, w których pomieszczone są osoby dotknięte cholerą, ospą, tyfusem wysypkowym i powrotnym, dyfteryą, szkarlatyną i czerwonką. Nie można wynosić sprzętów i przedmiotów z izby chorego w czasie trwania choroby, a gdyby zachodziła tego konieczna potrzeba, należy je poprzód w podany sposób odrażać.

a) Odrażanie sukień i bielizny.

10. Suknie, które chory bezpośrednio przed zachorowaniem nosił, tudzież używaną bieliznę i inne sprzęty nie powinny być przez inne osoby użyte, zanim poprzód nie będą należycie odrażone.

Przed chorobą noszoną odzież, dającą się prać, używaną bieliznę i pościel, jakoteż w czasie choroby użytą bieliznę i poszewki należy u chorych na cholerę, ospę, dyfteryę, tyfus wysypkowy i powrotny, czerwonkę, wąglik i nosaciznę włożyć do kubła na pogotowiu w izbie chorego stojącego i zawierającego rozczyn 5% kwasu karbolowego. Po wyniesieniu kubła z izby należy przedmioty te przynajmniej przez dwanaście godzin pozostawić w kwasie karbolowym, bacząc na to, by wszystko dostatecznie rozczynem karbolowym przesiąkło, dopiero potem można wydać do prania.

Odzież nie dająca się prać, jakoteż i inne przedmioty pochodzące od chorego, a nie znoszące powyższego namoczenia w karbolu, trzeba odrażać za pomocą pary wodnej (punkt 7. 6.).

W innych chorobach wymienionych w punkcie 5. wystarczy odzież, bieliznę, prześcieradła i poszwy z pościeli chorego namoczyć w rozczynie mydła potasowego (mydła szarego) co prędzej wygotować, a potem w zwykły sposób wyprać.

b) Rozmaite przedmioty używane.

W czasie choroby używane ścierki do wycierania sprzętów pokojowych należy stosownie do rodzaju choroby albo w rozczynie karbolu albo w rozczynie mydła namoczyć.

Śmiecie z izby chorego, jakoteż szmaty używane do wytarcia odchodów, oraz zanieczyszczone opatrunki należy spalić, jeżeli są bez wartości, tożsamo słomę z pościeli.

c) Instrumenta.

Wszystkie używane instrumenta i przyrządy należy o ile możności — o czem lekarz rozstrzyga, do kwasu karbolowego włożyć, a potem wyczyścić.

d) Odchody.

Stosownie do rodzaju choroby należy zwracać uwagę na wydzieliny chorego.

W cholerze należy wymiociny, odchody stolcowe i mocz, w wszystkich chorobach tyfusowych i w czerwonce odchody stolcowe, w szkarlatynie i dyfteryi także i w nosaciznie plwociny, słuz z nosa i mocz zbierać w naczynia wypełnione do czwartej części kwasem karbolowym, a potem do wychodka wylać. Wypróżnione naczynia po oczyszczeniu, należy do dalszego użycia znowu rozczynem karbolu do $1/4$ części napełnić.

c) Wychodki.

Chorzy dotknięci powyżej nazwanemi chorobami, nie powinni uczęszczać do wychodków. Gdy się to stało przed stwierdzeniem choroby lub też już później, to przed użyciem takiego wychodka przez zdrowych, należy deskę siedzeniową i lejek odchodowy silnie zlać 5% karbolem, a nadto siedzenie wytrzeć ścierką umaczaną rozczynem karbolu.

Osobliwe ostrożności w poszczególnych rodzajach chorób.

11. W ospie, szkarlatynie, odrze i różyczce należy szczególnie na odpadki skórne jako na przenośniki choroby zważać. W wągliku i w chorobach przyrannych zwracać trzeba szczególną baczność na opatrunki i użyte instrumenta, w zakaźnem zapaleniu ócz na ręczniki i chustki do nosa, które wydzielinami z ócz mogą być zanieczyszczone, na opatrunki, gąbki i miedniczki użyte przy obmywaniu powiek. W kokluszu i w suchotach płuc należy te przedmioty w miarę potrzeby poddać odrażaniu rozczynem karbolowym, które plwocinami z narządu oddechowego mogły być powalane lub też do których te plwociny zbierano. Co się tyczy gorączki połogowej, to należy ściśle przestrzegać wskazówek podanych w rozporządzeniu ministeryalnem z 4. Czerwca 1881 (Dz. u. p. Nr. 54).

Odnośnie do cholery pozostają w mocy przepisy o desinfekcyi, wydane instrukcyą o cholerze z dnia 5. Sierpnia 1856 L. 14.067 (Dz. u. i rozp. kraj. dla Galicyi Nr. 81.).

Desinfekcya a) ozdrowieńców.

12. Po ukończonej chorobie należy starannie oczyścić ozdrowieńców — zanim wejdą w styczność z zdrowymi, w kąpieli mydlanej, a gdyby z powodu ubóstwa tejże nie można dostać, przez obmycie całego ciała ciepłym roztworem mydła, poczem dać im czystą bieliznę i odzież odrażoną lub w chorobie nie używaną.

Wodę po kąpieli lub po obmyciu trzeba wylać do wychodka, wannę lub miednicę wymyć roztworem karbolowym; takimże roztworem zlać rurę spustową w wychodku.

b) Odrażanie zwłok.

Zwłoki zmarłych na cholerę, ospę, dyfteryę, tyfus plamisty i powrotny, na czerwonkę, wąglik i nosaciznę, należy natychmiast po stwierdzeniu śmierci bez obmywania zawinąć w płótno napojone 5% roztworem karbolu, włożyć do trumny i o ile możności najrychlej z mieszkania wynieść.

Również należy się starać o jak najrychlejsze wydalenie z mieszkania zmarłych na inne choroby zakaźne. Zwłoki osób zmarłych na odrę, szkarlatynę i tyfus brzuszny, należy owinięte w płótna namoczone w roztworze mydła szarego lub chlorkalku do trumny wkładać. Wystawianie takich zwłok na widok należy wzbronić. Sprzęty oraz paramenta użyte powinny być w ten sam sposób odrażone jak sprzęty z izby chorego.

c) Odrażanie efektów.

W ciągu choroby używane łóżka, materace, poduszki, kołdry, dywany należy zarówno jak nie dającą się prać odzież w cholerze, ospie, dyfteryi, tyfusie plamistym i powrotnym, czerwonce, wągliku i nosaciznie poddać desinfekcyi za pomocą krążącej pary wodnej przez 2 do 3 godzin (jak punkt 7 lit. *b*).

W innych chorobach zakaźnych można zamiast pary wodnej dozwolić odrażanie w suchem gorącu.

Do przenoszenia tych przedmiotów do zakładu desinfekcyjnego, najodpowiedniejsze są skrzynie przenośne, dające się zamknąć szczelnie przystającemi przykrywami. W braku tychże należy przedmioty przeznaczone do desinfekcyi owinięte w płótna napojone 5% roztworem kwasu karbolowego, do desinfekcyi przesyłać.

Skrzynie lub inne użyte środki przewozowe potrzeba natychmiast po wypróżnieniu wyczyścić naprzód 5% roztworem karbolu a potem wodą.

Odrażanie izby chorego.

13. Po ukończonej chorobie potrzeba desinfekcyę rozciągnąć także na izbę chorego i jej urządzenie.

Gdy w izbie leżał chory dotknięty cholerą, ospą, dyfteryą, tyfusem wysypkowym lub powrotnym, szkarlatyną, w takim razie potrzeba wszystkie w izbie znajdujące się przedmioty poddać desinfekcyi, chociażby nawet chory nie wchodził z niemi w bezpośrednie zetknięcie.

W razie innych w punkcie 5 wymienionych chorób, można w uwzględnieniu wszystkich okoliczności ograniczyć się do odrażania tych przedmiotów, które stykały się bezpośrednio z chorym lub z jego wydzielinami.

Przedmioty dekoracyjne.

W tych razach gdy wskazaną jest energiczna desinfekcya, potrzeba wszystkie przedmioty dekoracyjne, dające się prać: firanki, zasłony itp. w rozczynie karbolu lub mydła szarego rozmiękczyć, potem do wrzącej wody przenieść i dopiero wówczas oczyścić. Przedmioty nie dające się prać, a wytrzymujące gorącą parę wodną, należy poddać działaniu tejże. (Porównaj punkt 7 lit. b).

Meble.

Sprzęty pokryte skórą, ceratą i t. p. szezlongi, karła, fotele do spania i t. p. nie znoszące działania pary wodnej, trzeba wytrzeć płatami lub gąbką umaczaną w rozczynie karbolowym, potem dopiero płatami zmaczanemi w wodzie, w końcu zaś suchemi.

Meble pokryte aksamitem, jedwabiem lub inną kosztowną materyą, jakteż i inne sprzęty nie dozwalające wytarcia rozczynem karbolowym lub mydła szarego, należy, o ile możności w zamkniętej przestrzeni wystawić na działanie mgły karbolowej, w każdym razie suchemi wełnianemi płatami wytrzeć, a potem w miejscu odosobnionem, przewiewnem, np. na strychu, przez kilka dni wywietrzyć.

Zwykłe sprzęty drewniane lub metalowe naczynia, oczyszcza się rozczynem kwasu karbolowego lub mydła szarego.

Drzwi, okna, podłogi etc.

Po wypróżnieniu izby, trzeba drzwi, okna, futryny, podłogę rozczynem kwasu karbolowego wytrzeć, nalać go nadto w znajdujące się szpary, a potem wodą, w miarę potrzeby z domieszką ługu, gruntownie oczyścić.

Wydzielinami obryzgane ściany, trzeba po przesiąknięciu rozczynem kwasu karbolowego w odpowiedniej rozległości oskrobać, a to co odskrobano spalić.

Płaty i gąbki użyte do zmywania i wytarcia potrzeba spalić.

Gdzie tylko można, potrzeba ściany i sufit izby chorego wybielić wapnem.

W wszystkich swych częściach odrażoną izbę, należy jeszcze przez dłuższy czas przewietrzyć, a jeżeli przebieg choroby był groźniejszym, w takim razie należy odwietrzanie do kilku dni rozciągnąć.

Prawidła zachowania się dla służby przy chorych.

14. Służba przy chorych powinna w czasie swej obecności w izbie chorego wstrzymać się od jedzenia, napoju i palenia tytoniu, tożsamo osoby zatrudnione przy desinfekcyi, przez czas trwania tej czynności.

W ogóle można tylko do każdorazowego użycia potrzebne potrawy i napoje wnosić do izby chorego, nie wolno zaś trzymać tamże zapasów wiktuałów i napojów.

Osoby pielęgnujące chorych lub zatrudnione przy odrażaniu, powinny w czasie swej czynności mieć osobne ubranie lub przynajmniej ściśle przylegające wierzchnie suknie, któreby po wyjściu z izby chorych lub po ukończonej pracy zdjąć mogli. Prócz tego powinni oni zmyć sobie ręce, a nadto twarz, głowę i zarost na twarzy zmyć starannie wodą z mydłem.

Posługaczy chorych trzeba także przypilnować, aby umyli sobie ręce rozczynem karbolu i mydła każdym razem, skoro przy pielęgnowaniu chorych zostaną obryzgani.

Przewóz chorych.

15. Nie wolno używać publicznych dorożek do przewożenia chorych dotkniętych chorobą zakaźną. Ku temu celowi muszą się znajdować osobne wozy do przewożenia chorych lub też nosze. Muszą one być tak urządzone, by ich bez wielkiego zachodu łatwo i gruntownie można oczyścić i desinfekcyonować.

Insekty jako przenośniki zarazy.

16. Ważnym czynnikiem w przewlekaniu zarazku chorobowego są insekty a zwłaszcza muchy. Należy je o ile możności usuwać od chorego i od jego izby i starać się je niszczyć.

Nie należy dozwalać, by zwierzęta domowe przebywały w izbie chorego.

Powyższe wskazówki nie są w tem przypuszczeniu wydane, jakoby one wszędzie i w każdych warunkach miały być wykonane. Należy się do nich zastosować we wszystkich tych razach, gdzie istnieją warunki do ich wykonania, gdzie jednak brak tych warunków z powodu nędzy socyalnej i higienicznej osób nawiedzonych chorobą, tam posłużą one jako pouczenie, gdzie należy zwrócić się celem skutecznego zapobiegania choroby. Będzie zaś obowiązkiem lekarza epidemicznego z całą przezornością w myśl powyższych wskazówek zarządzić wszystko to, co w danych warunkach jest wskazanem i dającem się wykonać. Z odwołaniem się na postanowienia ustawy z 30. Kwietnia 1870 (Dz. p. p. Nr. 68. §. 4. lit. *a*) winni lekarze zawezwać odnośne gminy do współdziałania.

Zdarzyły się przypadki choroby w szkołach, noclegach, przytuliskach, zakładach karnych i więzieniach i okaże się według powyższych wskazówek potrzebną desinfekcya, wówczas należy w myśl tychże i z uwzględnieniem stosunków danych zarządzić co okaże się odpowiedniem, żądając przedewszystkiem jak najdłuzszego przewietrzania i najdokładniejszego oczyszczenia tego lokalu, w którym chory pozostawał. Szczególną uwagę trzeba także zwrócić na stan zdrowia towarzyszy, którzy z chorym zetknęli się.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 31. Października 1887. **Część XVII.**

Nr. 57.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 12. Października 1887, l. 10605, dotyczące ponownej publikacyi niemieckiego tekstu ustawy krajowej z dnia 2. Lutego 1885 (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 27).

Obwieszczenie to wydane i rozesłane zostało tylko w języku niemieckim.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 31. Października 1887. **Część XVIII.**

Nr. 58.

Obwieszczenie

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 10. Października 1887, L. 29.811, co do ustanowienia jezdnego na czas od 1. Października 1887 do końca marca 1888.

Jezdne od konia i miriametra ustanawia się na czas od 1. Października 1887, do końca Marca 1888 jak następuje:

w dawniejszym obwodzie	za jazdy			
	extra pocztą		pocztą zwyczajną	
	złr.	ct.	złr.	ct.
Sącz, Sanok	1	2	—	85
Kraków, Rzeszów, Tarnów, Wadowice	1	1	—	84
Czortków, Lwów, Żółkiew	—	96	—	80
Brzeżany, Sambor, Stryj, Tarnopol,	—	92	—	77
Kołomyja, Przemyśl, Stanisławów, Złoczów	—	91	—	76

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego za jednego konia i miriametra.

Czestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie wozu pocztowego, pozostają niezmienione.

Lwów, 10. Października 1887.

Schiffner w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 15. Listopada 1887. **Część XIX.**

Nr. 59.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 29. Października 1887, l. 1529/pr., dotyczące utworzenia c. k. urzędów podatkowych oraz i depozytów sądowych w miejscowościach: Halicz, Leżajsk, Mikulińce, Niżankowice, Peczeniżyn, Skole, Strzyżów, Zborów, Podgórze i Ustrzyki dolne.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 17. Czerwca 1887, zostały utworzone nowe c. k. urzędy podatkowe, oraz i depozytów sądowych w miejscowościach: Halicz, Leżajsk, Mikulińce, Niżankowice, Peczeniżyn, Skole, Strzyżów i Zborów, dla gmin należących do równoimiennych powiatów sądowych, w Podgórzu dla gmin należących do powiatów sądowych Podgórze i Skawina — i w Ustrzykach dolnych, dla gmin należących do powiatów sądowych Ustrzyki dolne i Lutowiska.

Nowe urzędy podatkowe mają rozpocząć swoją czynność urzędową z dniem 1. Listopada 1887 r.

Każdy z nowych urzędów podatkowych ma oprócz spraw, należących do niego jako urzędu podatkowego, spełniać czynności wspólnych kas sierocych w całym swoim okręgu urzędowym, oraz będzie zawiadował depozytami sądowymi sądu powiatowego, znajdującego się w jego siedzibie, podczas gdy sądy powiatowe, znajdujące się w okręgu nowych urzędów podatkowych w Podgórzu i Ustrzykach dolnych, jednak po za siedzibą tychże, mianowicie sądy powiatowe w Skawinie i Lutowiskach będą spełniać i nadal same czynność zawiadowania depozytami sądowymi.

Z powodu utworzenia wyżej wymienionych nowych urzędów podatkowych, wyłącza się z dniem 1. Listopada 1887:

1. Gminy, położone w powiecie sądowym Halickim, mianowicie: Błudniki, Chorostków, Delejów, Dorohów, Dubowce z miejscowością Dehowa, Halicz miasto, Jeziorko, Jezupol miasteczko, Kołodziejów, Komarów, Konczaki, Kozina, Kryłoś z miejscowością Podgrodzie, Krymidów, Łany, Maryampol miasteczko z miejscowością Wołczków, Meducha, Międzyhorce, Ostrów, Perłowce, Pitrycz, Pukasowce z miejscowością Kurypów, Sapahów, Siedliska, Sielec, Siemikowce, Sobotów, Sokół, Temerowce, Tumisz, Tustań, Wiktorów, Wodniki, Załukiew, Metropolia i Nielepiec z miejscowością św. Stanisław, z okręgu Stanisławowskiego głównego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Haliczu;

2. gminy, położone w powiecie sądowym Leżajskim, mianowicie: Bidaczów, Brzoza królewska, Brzyska Wola, Chodaczów, Dębno, Dornbach, Gedlarowa, Gillershof, Grodzisko dolne, Grodzisko górne, Gwizdów, Hucisko, Jastrzębiec, Jelna, Königsberg, Kuryłówka, Laszczyny, Leżajsk, Łukowa, Maleniska, Opaleniska, Ozanna, Ruda, Rzuchów, Siedlanka, Sarzyna, Staremiasto, Wierzawice, Wola Zarzycka, Wulka grodzicka, Wulka niedźwiecka, z okręgu Łańcuckiego urzędu podatkowego i przydziela się do urzędu podatkowego w Leżajsku;

3. gminy, położone w powiecie sądowym Mikulinieckim, mianowicie: Bawórów, Białoskórka, Czartorya, Grabowiec, Kozówka, Krzywki, Ludwikówka, Ładyczyn, Łuczka, Łuka wielka, Magdałówka z Tekłówką, Mikulińce z miejscowościami Konopkówka i Wola mazowiecka, Myszkowice, Nastasów, Ostalce z Teofilówką, Proszowa, Smolanka, Skomorochy, Suszczyn, Zasławie, z okręgu głównego urzędu podatkowego Tarnopolskiego i przydziela się do urzędu podatkowego w Mikulińcach;

4. gminy, położone w powiecie sądowym Niżankowickim, mianowicie: Aksmanice, Berendowice, Boratycze, Borszowice, Brylińce, Bybło, Cyków, Darowice, Drozdowice, Fredropol, Gdeszyce, Grochowce, Hermanowice, Hruszatycze, Kłokowice, Kniażyce, Koniuchy, Koniusza, Kormanice Kupiatycze, Malchowice, Młodowice, Niżyniec, Packowice, Podmojsce, Rozubowice, Sanoczany, Sierakośce, Solca, Stanisławczyk, Stroniowice, Wielunice, Witoszyńce, Zabłotce, Zrotowice, Niżankowice, z okręgu głównego urzędu podatkowego Przemyskiego i przydziela się do urzędu podatkowego w Niżankowicach;

5. gminy, położone w powiecie sądowym Peczeniżyńskim, mianowicie: Akreszory, Bania berezowska, Berezów niżny, Berezów wyżny, Jabłonów miasteczko, Kluczów mały, Kluczów wielki, Kowalówka, Kniaźdwór, Łucza, Łuczki, Markówka, Mołodiatyn, Myszyn, Peczeniżyn miasteczko, Rungury, Słoboda rungurska, Słopczatów, Tekucza z miejscowością Swirska Bania, z okręgu głównego urzędu podatkowego Kołomyjskiego i przydziela się do urzędu podatkowego w Peczeniżynie;

6. gminy, położone w powiecie sądowym Skolskim, mianowicie: Chaszczowanie, Grabowiec, Hołowiecko, Hrebenów, Hutar, Jamielnica, Jelenkowate, Kalne, Klimiec z miejscowością Karlsdorf, Korczyn, Korostów, Koziowa, Kruszelnica, Libochowa, Ławoczne, Oporzec, Orawa, Orawczyk, Pławie, Pobok, Podhorodce, Pohar, Rożanka niżna, Rożanka wyżna, Ryków, Skole, Sławsko, Smorze z miejscowościami Annaberg i Felizienthal, Sopot, Stynawa niżna, Stynawa wyżna, Synowódzko niżne z miejscowościami: Międzybrody i Tyszownica, Synowódzko wyżne, Tarnawka, Truchanów, Tuchla, Tucholka, Tysowiec, Urycz, Wołosianka, Wyżłów, Żupanie, z okręgu urzędu podatkowego Stryjskiego i przydziela się do urzędu podatkowego w Skolem;

7. gminy, położone w powiecie sądowym Strzyżowskim, mianowicie: Baryczka, Blizianka, Brzeżanka, Czudec z przedmieściem Czudec, Dobrzechów, Gbiska, Godowa, Grodzisko, Gwoździanka, Gwoźnica górna, Gwoźnica dolna, Jawornik niebylecki, Konieczkowa, Łutcza, Małówka, Markuszowa, Niebylec, Nowa wieś czudecka, Połomyja, Strzyżów z przedmieściem Tropie z Łętownią, Wyżne z Piekarówką, Zaborów z Glinikiem, Żarnowa, Żyznów, z okręgu urzędu podatkowego Rzeszowskiego i przydziela się do urzędu podatkowego w Strzyżowie;

8. gminy, położone w powiecie sądowym Zborowskim, mianowicie: Białkowce, Białogłowy, Białokiernica, Berymowce, Bogdanówka, Bohutyn, Bzowica, Bubszczany, Chrabużna, Cecawa, Daniłowce, Młynowce z miejscowościami Grabkowce i Harbuzów, Hodów z miejscowością Józefówka, Hukałowce, Iwaczów, Jarosławice, Jarczowce, Jackowce z miejscowością Serwery, Jezierna, Jezierzanka z miejscowościami Zarudzie i Zarudka, Kabarowce, Kalne, Korszyłów z miejscowością Pohrebie, Kudobińce, Kudynowce, Trawotłoki z miejscowością Ławrykowce, Łopuszany, Machnowce, Manajów, Mszanna z miejscowością Żukowce, Meteniów, Moniłówka, Nastorowce, Neterpince, Nuszcze, Olejów, Ostaszowce, Perepelniki, Pleśniany, Podhajczyki, Pomorzany, Prysowce, Rozhadów, Sławna, Torhów, Toustogłowy,, Urłów, Wołosówka, Wołczkowce, Żabin, Zborów, z okręgu urzędu podatkowego Złoczowskiego i przydziela się do urzędu podatkowego w Zborowie;

9. gminy, położone w powiecie sądowym Podgórskim, mianowicie: Dębniki, Gołkowice, Kosocice, Kurdwanów, Ludwinów, Olszowice, Piaski wielkie, Płaszów, Podgórze, Prokocim, Rajsko, Soboniowice, Swiątniki górne, Wola duchacka, Wróblowice, Wrząsowice, Zakrzówek, Zbydniowice i gminy, położone w powiecie sądowym Skawińskim, mianowicie: Bodzów, Borek fałęcki, Brzyszyna dolna, Buków, Chorowice, Gaje, Kobierzyn, Konary, Kopanka, Korabniki, Kostrze, Kuleszów, Libertów, Łusina, Łagiewniki,

Mogilany, Opatkowice, Pychowice, Rzozów, Samborek, Siedzina, Skawina, Skotniki, Swoszowice, Tyniec, Włosań z okręgu urzędu podatkowego w Wieliczce i przydziela się do urzędu podatkowego w Podgórzu, — wreszcie

10. gminy, położone w powiecie sądowym Ustrzyk dolnych, mianowicie: Ustrzyki dolne, Stefkowa, Ustyanowa, Jasień, Berechy z miejscowością Siegenthal, Łodyna, Dzwiniacz dolny, Wola romanowa, Leszczowate, Hoszów, Hoszowczyk, Zadwórze, Moczary, Jałowe z miejscowością Zamłynie, Rabbe koło Ustrzyk, Serednica, Strwiążyk, Równia, Czarna, Łobozew, Daszówka, Zołobek, Bandrów, Teleśnica oszwarowa, Teleśnica sama, Sokole, Sokołowa Wola i gminy położone w powiecie sądowym Lutowisk, mianowicie: Lutowiska, Żurawin z miejscowością Połoninskie, Krywka, Skorodne z miejscowością Chodak, Smolnik koło Lutowisk, Procisne, Naściszne, Caryńskie, Berehy górne, Słuposiany z miejscowością Berezki, Ustrzyki górne, Wołosate, Dwernik z miejscowością Dwerniczek, Chmiel z miejscowością Chmielniczek, Ruskie, Zatwarnica z miejscowością Suche rzeki, Hulskie, Rosochate, Polana, Chrewt z miejscowością Olchowice, Serednie małe, Wydrne, Rosolin, Paniszczów, z okręgu urzędu podatkowego Liskiego i przydziela się do urzędu podatkowego w Ustrzykach dolnych.

Co w skutek rozporządzenia wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 24. b. m. L. 34932, podaje się do powszechnej wiadomości.

We Lwowie, dnia 29. Października 1887.

Nr. 60.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 19go Sierpnia 1887, L. 8261/pr., którem na mocy §. 9. rozporządzenia ministeryalnego z 15. Lutego 1857, Nr. 33 Dz. pr. p., ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w mieście Przemyślu.

§. 1.

Ktokolwiek bądź z osób nieuprawnionych na mocy koncesyi, udzielonej w myśl ustawy przemysłowej do utrzymywania gospód, przyjmie do swego mieszkania osobę obcą, t. j. nie mającą stałego miejsca zamieszka-

nia w Przemyślu, a to bez względu na stosunek obcego do gospodarza, na przeciąg czasu dłuższy niż 12 godzin, winien jest osobę tę zameldować w ciągu dnia, w którym ją przyjął, a gdyby osoba obca przybyła tak późno, że zameldowanie do godziny 8 wieczorem tego samego dnia nastąpić by nie mogło, do godziny 10 rano dnia następnego.

§. 2.

Zameldowanie nastąpić powinno w c. k. Starostwie z reguły pisemnie za pomocą kartki meldunkowej, która zawierać ma następujące rubryki:

a) dzień przybycia,
b) imię i nazwisko, — zatrudnienie,
c) miejsce zwykłego zamieszkania,
d) dokument podróży,
e) imię i nazwisko towarzysza lub towarzyszy,

} obcego.

Meldowanie nastąpić może także ustnie osobiście w c. k. Starostwie, w którym to wypadku mają być wymienione daty potrzebne do wypełnienia powyższych rubryk.

§. 3.

O dniu, w którym obcy opuszcza mieszkanie, opuszczając Przemyśl, lub przenosząc się do innego mieszkania, należy w terminie ustanowionym w §. 1. donieść c. k. Starostwu pisemnie lub ustnie z podaniem miejsca, dokąd tenże udał się lub udać się zamierzał.

§. 4.

Przekroczenie tych przepisów karane będzie według §. 19. rozporządzenia ministeryalnego z 15. Lutego 1857, L. 33. Dz. pr. p.

§. 5.

Niniejsze obwieszczenie wchodzi w życie w 8. dni po ogłoszeniu i nie zmienia w niczem innych obowiązków w sprawach meldunkowych,

ustanowionych rozporządzeniem ministeryalnem z 15. Lutego 1857 Dz. pr. p. Nr. 33.

Nr. 61.

Ustawa

z dnia 29. Października 1887, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o wyłączeniu miejscowości Krzywki ze związku gminy Ładyczyn w powiecie Tarnopolskim i utworzeniu z niej samoistnej gminy.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Miejscowość Krzywki wyłącza się w jej granicach katastralnych ze związku gminy Ładyczyn, w powiecie Tarnopolskim, i odtąd tworzyć ma samoistną gminę.

Art. II.

Do chwili prawomocnego ukonstytuowania się nowych reprezentacyi gminnych w Ładyczynie i Krzywkach, pozostaje dotychczasowa wspólna reprezentacya gminna w urzędowaniu.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 29. Października 1887.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 15. Grudnia 1887. **Część XX.**

Nr. 62.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 26. Listopada 1887 r., L. 40338.

W skutek reskryptu Wys. c. k. Namiestnictwa obrony krajowej z dnia 24. Czerwca 1887. Nr. 10910/2938, podaje się do powszechnej wiadomości II. dodatek, zmieniający niektóre postanowienia II. części przepisów ewidencyjnych, tyczących się gażystów w rezerwie z r. 1881, ogłoszonych w Dzien. ust. i rozp. krajowych z r. 1882, Nr. 49. część XII., i dodatku I. do tychże przepisów, ogłoszonego w Dz. ust. i rozp. kraj. z r. 1887, Nr. 1. część I.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów dnia 26. Listopada 1887.

Zaleski w. r.

II. Dodatek

do II. części przepisów ewidencyjnych dla gażystów w rezerwie z roku 1881.

Dotychczasowy tekst alinei §. 7. uchyla się, a obecny tekst ma brzmieć następująco:

„Wydanie dekretów nominacyjnych gażystów w rezerwie, mianowanym ze stanu szeregowców, nastąpi przez ewidencyjną powiatową komendę uzupełniającą.

Po utrzymaniu dekretu nominacyjnego ma być paszport wojskowy przedłożony bezpośrednio pomienionej powiatowej komendzie uzupełniającej, i tamże ma być zniszczony".

Ustęp dodatku I. od „Do takich należą: Festyny . . . . pewnego garnizonu lub pewnej części tegoż" uchyla się i postanowienia te mają mieć tekst następujący:

„Do takich należą owe uroczyste sposobności, przy których honorowy ubiór oficera, jako odszczególnienie wojskowe lub towarzyskie, należyte znajdzie uwzględnienie.

Wystąpieniem w mundurze poddają się, owi w nieczynnej służbie zostający, którzy już z ustawy samej nie podlegają wojskowemu postępowaniu karnemu, onemuż dobrowolnie w tem zrozumieniu, że w wypadkach przewidzianych w punkcie 652 służbowego regulaminu dla c. k. armii, część I., może być owe postępowanie przeciw nim i podczas trwania stosunku nieczynnego wdrożone i przeprowadzone".

Po ustępie dodatku I.:

„Gażyści w rezerwie, piastujący urząd cywilny, nie mogą podczas urzędowania w tym charakterze, używać munduru wojskowego",

przychodzi nowy ustęp:

„Tak samo wzbrania im się noszenia munduru przy wykonywaniu innych niewojskowych czynności zawodowych, jakoteż przy jakichkolwiek wyborach politycznych".

Ustęp ostatni do punktu 3 „Dodatku" odpada.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów dnia 26. Listopada 1887.

Zaleski, w. r.

Nr. 63.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 11. Listopada 1887, L. 84692, względem omycenia nowowybudowanego mostu na Wiśle w Brzoszkowicach pod Pustynią.

Wysokie c. k. Ministerstwo skarbu zarządziło reskryptem z dnia 28. Października 1887, l. 35590, omycenie nowowybudowanego mostu na Wiśle w Brzoszkowicach pod Pustynią według III. klasy taryfy.

W skutek tego ustanawia się w miejscowości Brzoszkowice stacyę myta mostowego „*Brzoszkowice pod Pustynią*“, przy której ma się opłacać tytułem rzeczonego myta mostowego:

1) od każdej sztuki bydła ciągłego w zaprzęgu sześć (6) ct. a. w.

2) od każdej sztuki ciężkiego bydła pędzonego trzy (3) ct. a. w.

3) od każdej sztuki drobnego bydła pędzonego półtora (1½) ct. a. w.

Co się niniejszem do publicznej wiadomości z tym dodatkiem podaje, że rzeczona stacya mytnicza „Brzoszkowice pod Pustynią“ od 1. Stycznia 1888 zostanie otwartą.

We Lwowie, dnia 11. Listopada 1887.

Nr. 64

Obwieszczenie

Wydziału krajowego z dnia 15. Listopada 1887 r., L. W. 55100, względem ryczałtów szupasowych na lata 1888, 1889 i 1890.

Wydział krajowy stanowi niniejszem na zasadzie art. IV. ustawy z dnia 15. Listopada 1874 (Nr. 65. Dz. u. kr.), że wyznaczone obwieszczeniem Wydziału krajowego z dnia 26. Listopada 1875 r., L. W. 25744, (Nr. 2 Dz. u. kr. z r. 1876) kwoty ryczałtów szupasowych, trwać mają na dalsze trzechlecie, to jest na czas za lata 1888, 1889 i 1890 z następującą zmianą co do odzieży szupaśniczej, a mianowicie zaliczać należy:

I. Dla mężczyzn.

a) zimową porą:		*b)* porą letnią:	
burka	2 zł. 70 ct.	płótnianka	75 ct.
spodnie	2 „ 05 „	spodnie	80 „
czapka	— 25 „	czapka (kapelusz) . .	15 „

c) wśród lata i zimy:

koszula	75 ct.
gatki	60 „
trzewiki	1 zł. 75 „

II. Dla kobiet.

a) zimową porą:		*b*) porą letnią:	
burka	2 zł. 70 ct.	stanik	75 ct.
spodnica	3 „ —	spodnica	80 „
okrycie głowy . . .	25 ct.	okrycie głowy	20 „

c) wśród lata i zimy:

koszula . . . . 80 ct.
trzewiki . . . . . . 1 zł. 25 „

Względem należytości dla gminnego strażnika przy konwoju na kolei żelaznej, obowiązuje i nadal instrukcya Wydziału krajowego z dnia 14. Kwietnia 1876 r., L. W. 5359.

Z Rady Wydziału krajowego
Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

We Lwowie dnia 15 Listopada 1887.

Marszałek krajowy
Zastępca
Pietruski w. r.

Członek Wydziału krajowego
Bereźnicki w. r.

Nr. 65.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 28. Listopada 1887, L. 67.265, oznaczające w myśl ustawy krajowej dla Galicyi z dnia 29 Maja 1887, Dz. ust. kr. Nr. 42, oznakę organów straży, dla ochrony kultury krajowej ustanowionej i zaprzysiężonej.

W wykonaniu §§. 1 i 2 krajowej ustawy dla Galicyi z dnia 29 Maja 1887, Dz. ust. kr. Nr. 42. zasiągnąwszy zdanie Wydziału krajowego, rozporządza się na podstawie rozporządzenia c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 8. Czerwca 1887, L. 7775, co następuje:

Art. I. (do §. 1 ustawy).

Jako odznakę służbową oznacza się opaskę sukienną z tarczą z blachy mosiężnej na niej przytwierdzonej. Opaskę sukienną tworzą trzy zeszyte ze

sobą pasy, z których najszerszy środkowy z sukna ciemnoniebieskiego, szerokości 8 cm., dwa zaś pasy krajne z sukna czerwonego po 2·5 cm. szerokości.

Tarczę z blachy mosiężnej stanowi owal o wymiarach owalu 10·5 cm. i 8·4 cm., na którym w pośrodku wytłoczony jest herb kraju, a w około tego napis, oznaczający bliżej gałęź kultury krajowej, dla której strażnik jest ustanowiony.

Art. II. (do §. 2 ustawy).

Oznakę powyższą nosić winni strażnicy tarczą na zewnątrz, na lewem ramieniu po wierzchnej sukni.

Nr. 66.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego z dnia 1. Grudnia 1887, L. 57183, o zniżeniu taksy leczenia III. klasy w zakładzie dla obłąkanych na Kulparkowie.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zniża w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem dotychczasową taksę leczenia III. klasy w zakładzie dla obłąkanych na Kulparkowie, z 90 ct. na 80 ct. w. a. dziennie, począwszy od 1. Stycznia 1888, pozostawiając taksy leczenia w tymże zakładzie dla klasy I. w dotychczasowej wysokości dziennie po 3 zł., a dla klasy II. dziennie po 1 zł. 50 ct. w. a.

Co się do wiadomości podaje.

Z Rady Wydziału krajowego

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem księstwem Krakowskiem

We Lwowie dnia 1. Grudnia 1887.

Marszałek krajowy
Tarnowski w. r.

Członek Wydziału krajowego
Bereźnicki w. r.

Nr. 67.

Ustawa

z dnia 6. grudnia 1887 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiém Księstwem Krakowskiém, zmieniająca ustawę z dnia 30. października 1880, Nr. 43. Dz. ust. kr., tudzież niektóre postanowienia ustawy z dnia 25. czerwca 1873 r., Dz. ust. kr. Nr. 255., o władzach nadzorczych miejscowych i okręgowych dla szkół ludowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiém Księstwem Krakowskiém postanawiam, co następuje:

Art. I.

Ustawa z dnia 30. października 1880, Nr. 43. Dz. ust. kr., zmieniająca §. 21. ustawy z dnia 25. czerwca 1873, Nr. 255. Dz. ust. kr., tudzież §§. 22., 31., 37. i 38. ustawy z dnia 25. czerwca 1873 o władzach nadzorczych miejscowych i okręgowych dla szkół ludowych, przestają obowiązywać, a na ich miejsce wchodzą następujące postanowienia:

§. 21.

Każdy powiat polityczny, w każdoczesnych granicach swoich, tworzy osobny okrąg szkolny, z osobną Radą szkolną okręgową, któréj siedzibą jest siedziba politycznéj władzy powiatowéj.

Każde miasto, rządzące się osobnym statutem, może stanowić osobny okrąg szkolny, z osobną Radą szkolną okręgową.

§. 22.

W skład Rady szkolnéj okręgowéj wchodzą:

a.) naczelnik politycznéj władzy powiatowéj jako przewodniczący;

b.) jeden duchowny z każdego wyznania i obrządku, liczącego w okręgu więcéj jak tysiąc dusz; mianowanie duchownego członka Rady szkolnéj okręgowéj należy do wyższéj władzy kościelnéj, reprezentanta religii izraelickiéj wybierają zwierzchności gmin wyznaniowych izraelickich w okręgu.

c.) dwaj reprezentanci zawodu nauczycielskiego, z których jednego wybierze konferencya okręgowa nauczycielska ze swego grona, drugim zaś jest dyrektor seminaryum nauczycielskiego, a gdzie taki zakład nie istnieje, dyrektor jednéj ze szkół średnich, w okręgu szkolnym znajdujących się, a w braku takiéj szkoły, nauczyciel kierujący jednéj ze szkół ludowych w okręgu, przez Radę szkolną krajową wyznaczony ;

d.) dwaj delegaci Rady powiatowéj;

e.) inspektor szkolny okręgowy.

Zastępcę przewodniczącego wybiera Rada szkolna okręgowa ze swego grona bezwzględną większością głosów.

§. 31.

Dla każdego okręgu szkolnego mianuje Minister Wyznań i Oświaty, na podstawie terna, przez Radę szkolną krajową przedłożonego, osobnego inspektora okręgowego.

Zanim to postanowienie będzie mogło w całym kraju wejść w życie, może być inspektorowi przydzielony jeszcze jeden sąsiedni okrąg.

Inspektorowie mają powołani być na ten urząd zazwyczaj z grona nauczycieli.

§. 37.

W imieniu Rady szkolnéj okręgowéj załatwiać będzie bieżące czynności Wydział wykonawczy, do którego należą:

a) przewodniczący Rady szkolnéj okręgowéj;

b) jego zastępca;

c) inspektor szkolny okręgowy, a w razie nieobecności tegoż członek Rady szkolnéj okręgowéj, w siedzibie téjże Rady zamieszkały a przez nią w miarę możności z pomiędzy reprezentantów zawodu nauczycielskiego (§. 22. lit. c.) przeznaczony do téj funkcyi.

Nieobecność któregobądź z członków Wydziału wykonawczego, wymienionych pod *b)* i *c)*, o ile nie była spowodowana winą przewodniczącego, nie wstrzymuje czynności tegoż Wydziału.

§. 38.

Prezes i członkowie Rady szkolnéj okręgowéj mają prawo zwiedzać osobiście szkoły ludowe swego okręgu, duchowni członkowie jednak tylko szkoły, służące dzieciom ich wyznania lub obrządku.

Mogą oni z poczynionych spostrzeżeń swoich zdawać sprawę swoim mocodawcom, nie mają atoli prawa udzielać ich bezpośrednio nauczycielom.

Art. II.

Wykonanie niniejszéj ustawy poruczam Mojemu Ministrowi Wyznań i Oświaty.

Wiedeń, dnia 6. grudnia 1887.

Franciszek Józef w. r.

Gautsch w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 28. Grudnia 1887. Część XXI.

Nr. 68.

Instrukcya

techniczno-administracyjna dla regulacyi rzeki Łęgu,

wydana w wykonaniu §. 7. ustawy z dnia 1. Lipca 1886, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 65. przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, zatwierdzona reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 8. Listopada 1887, l. 14550.

§. 1.

Wykonanie robót regulacyjnych na rzece Łęgu na przestrzeni od granicy gminy Krawce aż do ujścia do Wisły, które mają być przeprowadzone jako przedsiębiorstwo krajowe, oraz zwierzchni nadzór nad budową, obejmuje stosownie do §. 7. ustawy krajowej z dnia 1. Lipca 1886, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 65. Wydział krajowy.

Przyznany w tymże §. 7. wymienionej ustawy tak c. k. Namiestnictwu jak i stronom interesowanym wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa (§§. 11., 12., 18., 19., 20. i 21. niniejszej instrukcyi) wywiera c. k. Namiestnictwo przez swoje organa, strony zaś interesowane przez delegata spółki wodnej, mającej się zawiązać w myśl §. 4. powołanej ustawy.

§. 2.

Za podstawę techniczną powyższej regulacyi służyć ma operat techniczny krajowego biura melioracyjnego z r. 1885, zatwierdzony przez c. k. Ministerstwo rolnictwa z uwzględnieniem zmian poczynionych przez depar-

tament techniczny c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych. Zmiany w tym projekcie poczynić może Wydział krajowy w porozumieniu z administracyą państwa tylko pod warunkiem, jeżeli takowe nie spowodują podwyższenia preliminowanej sumy kosztorysowej.

Regulacya obejmuje następujące roboty:

1) roboty regulacyjne i ochronne na rzece Łęgu (przekopy, ubezpieczenie brzegów i wały ochronne wraz z ubezpieczeniem szkarp) niemniej też utrzymanie tych robót w czasie budowy;

2) uporządkowanie dopływów, o ile takowe wywierają szkodliwy wpływ na bieg i ustrój rzeki;

3) korekcyą i uzupełnienie głównych rowów osuszających;

4) budowę szluz i przepustów tak dla odwodnienia jak i dla kolmotacyi;

5) wreszcie budowle w odciętych starych łożyskach, mające na celu przyspieszenie zamulenia.

§. 3.

Siedmioletni okres budowy tej regulacyi, oznaczony w §. 1. ustawy trwać ma od r. 1886, do dnia 16. Sierpnia 1893. r.

§. 4.

Koszta regulacyi włącznie z wydatkami na poboczne roboty, wyszczególnione w § 2., a objęte rubryką rozmaitych i nieprzewidzianych wydatków w kosztorysie, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu, pokryte będą z funduszu regulacyjnego, utworzonego w myśl §. 3. ustawy z dnia 1. Lipca 1886, Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 65, a zostającego pod zarządem Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§. 5.

Zasiłki krajowe i państwowe mają być wpłacane do funduszu regulacyjnego w czasie oznaczonym w §. 1. i 5. specyalnej ustawy krajowej, tudzież w §. 3. niniejszej instrukcyi w równych ratach rocznych z góry bezzwłocznie po konstytucyjnem zatwierdzeniu preliminiarzy: krajowego i państwowego.

§. 6.

Datek konkurencyjny ma być wpłacony przez uczestników spółki do funduszu melioracyjnego względnie do kasy krajowej w równych rocznych

ratach na dniu 1. Lipca każdego roku. Raty zaś zapadłe przed ustanowieniem okręgu konkurencyjnego i zawiązaniem spółki wodnej, mają być natychmiast po ustanowieniu okręgu konkurencyjnego i zawiązaniu spółki wodnej ściągnięte.

Coroczne datki prywatnych stron interesowanych ściągnięte będą w razie potrzeby w drodze politycznej egzekucyi, według mającego się założyć katastru konkurencyjnego, lub też za pomocą operacyi kredytowej. W tym drugim wypadku znajdą zastosowanie postanowienia §§. 15. do 19. państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. N. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki jak i ściągnięcia datków konkurencyjnych przez c. k. urzędy podatkowe.

§. 7.

Okręg konkurencyjny oznaczonym będzie stosownie do §. 3. ustępu c. specyalnej ustawy krajowej, przez właściwą w myśl §. 76. kraj. ustawy wodnej władzę administracyjną.

Ustanowienie miary rozłożenia kosztów, tudzież uregulowanie datków konkurencyjnych, ma być uskutecznionem według postanowień §§. 65. i 66. kraj. ustawy wodnej przez spółkę, a w razie gdyby się interesowani nie zgodzili, rozstrzyga o tem władza polityczna na podstawie zdania znawców.

§. 8.

Wykonanie robót porucza Wydział krajowy inżynierowi pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego, zarząd zaś budowy pod względem administracyjnym i rachunkowym mianowanemu przez siebie dla każdej poszczególnej sekcyi rzeki delegatowi, względnie tegoż zastępcy, wspólnie z przeznaczonym do wykonania robót inżynierem.

Pomocników technicznych i rachunkowych mianuje Wydział krajowy. Dozorców przy robotach przyjmuje w miarę potrzeby inżynier kierujący budową, nieprzekraczając liczby maksymalnej tychże, mającej się unormować przez Wydział krajowy i wyznacza im odpowiednie płace miesięczne do wysokości 30 zł. w. a.

W razie potrzeby polepszenia płac dozorców, lub też podwyższenia unormowanej ich liczby, potrzebnem jest w tym kierunku zezwolenie Wydziału krajowego.

W nagłych wypadkach może nastąpić przyjęcie dozorców po nad przepisaną liczbę, jednakże za dodatkowem jak najrychlejszem usprawiedliwieniem tego zarządzenia przed Wydziałem krajowym, przyczem natomiast zbędni dozorcy mają być od służby uwolnieni. Wszystkie kroki

i zarządzenia kierownika bndowy w sprawie przyjmowania, wynagradzania i wydalania dozorców, mają się odbywać w porozumieniu z delegatem Wydziału krajowego.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego, otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze, t. j. do terminu zastanowienia robót, mającego się oznaczyć przez Wydział krajowy, zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego, stały dodatek budowlany, który wynosi miesięcznie 150 zł. w. a. dla inżyniera, a 90 zł. w. a. dla inżyniera asystenta. O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy za takowe obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty. Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej, wyznaczonej poza obrębem roboczym, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym po za pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży, według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie: przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 13·2 ct. za 1 kilometr, przy komisyach zaś po za miejscem jego zamieszkania, oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 5 zł. w. a dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, praca tegoż w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegata, pobory dozorców i pomocniczych sił jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy, pokryte będą z funduszu regulacyjnego.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi, zależnem jest od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§. 9.

Delegat Wydziału krajowego, względnie jego zastępca czuwa nad ogólnym postępem budowy, utrzymuje u siebie kasę funduszów przez Wydział krajowy na budowę wyasygnowanych, i znosi się we wszystkich sprawach administracyjnych. dotyczących budowy bezpośrednio z Wydziałem krajowym, — jako zawiadujący zaś funduszem na budowę przeznaczonym, odpowiedzialnym jest w obec Wydziału krajowego za całość i należyte użycie funduszów, do swej dyspozycyi udzielonych.

Sposób użycia tych funduszów i usprawiedliwienie poczynionych wydatków, określa szczegółowa instrukcya rachunkowa.

Umowy o roboty i dostawy, które nie przechodzą 500 zł. w. a., a przytem są tak nagłe, że ich zrealizowanie nie może być wstrzymane do nadejścia decyzyi Wydziału krajowego, zawiera z przedsiębiorcami delegat wspólnie z kierownikiem budowy i oddaje takowe do wykonania za dodatkowem jak najspieszniejszem usprawiedliwieniem wobec Wydziału krajowego.

Wszelkie inne umowy i oferty przedsiębiorców, szczególnie odnoszące się do budowy objektów, jak: mostów, szluz i przepustów, przedstawia delegat wraz z kierownikiem budowy przed rozpoczęciem robót Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia.

§. 10.

Inżynier prowadzący budowę, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, jest odpowiedzialny w obec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Tenże znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym w sprawach technicznych, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki, czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia takowe bezzwłocznie w obec Wydziału krajowego.

W szczególności inżynier koramizuje kwity delegata, za którymi tenże podnosi z właściwego c. k urzędu podatkowego, lub z kasy krajowej zaliczki z kredytów przez Wydział krajowy utworzonych, a to w celu utrzymania dokładnej ewidencyi funduszów na budowę użyć się mających.

Inżynier sprawdza i podpisuje również wszystkie dokumenty, na podstawie których delegat ma uskuteczniać wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy; utrzymuje w porządku akta budowy (plany, kosztorysy, raptularze, korespondencye przychodzące, oraz bruliony korespondencyi wychodzących, wszelkie protokoły, wykazy i t. p.), a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdanie o postępie budowy, do którego dołącza wykaz postępu robót, sporządzony na podstawie dziennika budowy i wyciągi z dziennika kasowego.

§. 11.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie, służącym za podstawę regulacyi, lub też strony interesowane tej zmiany

zażądały, winien kierownik budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysem Wydziałowi krajowemu, który takowy udzieli Namiestnictwu dla wspólnej narady, a następnie ostatecznego zatwierdzenia. W naradzie tej weźmie udział projektant oraz inżynier rządowy.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają takowe być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 12.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy orzeczenie po myśli §. 86. kraj. ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów regulacyi, jakie służebności na gruntach nadbrzeżnych dla ochrony budowli regulacyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub też czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak: przekopów szkarp brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p., zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych, odbywać się będzie wedle odnośnych przepisów kraj. ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć winien władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem), wraz z wykazami powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien delegat wraz z kierownikiem budowy, tudzież delegatem stron interesowanych (wydziału spółki) starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą, dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie nie dojścia do skutku ugody, ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień §. 87. kraj. ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875, (Dz. u. k. Nr. 38.) przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego §. kraj. ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§. 13.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy, tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze delegat wraz z kierownikiem budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów, wywłaszczeń lub też regulacyi, (stare łożyska) należy ograniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa regulacyjnego.

§. 14.

Po zbadaniu wszelkich okoliczności, mających wpływ na ilość robotników, których równocześnie przy budowie zająć będzie można, sporządzi inżynier wykaz potrzebnych narzędzi do sprawienia, zakupi takowe wspólnie z delegatem, oraz najmie odpowiedni i zamknięty skład, lub zarządzi wybudowanie stósownej szopy zamykanej.

Z końcem corocznego peryodu budowy należy przedkładać Wydziałowi krajowemu dziennik narzędzi i sprzętów z oznaczeniem ich ubytku, przybytku i stanu, w jakim się znajdują.

§. 15.

Materyały mogą być dostarczane w drodze przedsiębiorstwa, lub we własnym zarządzie.

Warunki dostawy w drodze przedsiębiorstwa pod wzgiędem ilości i jakości materyałów, tudzież termina częściowe i ostateczne, winny być szczegółowo wskazane w dotyczących umowach i kontraktach, spisanych wedle udzielonego przez Wydział krajowy formularza.

Delegat wspólnie z inżynierem czuwa nad należytem uskutecznieniem dostawy i ścisłem wypełnieniem wszystkich zobowiązań przedsiębiorców.

W razie zwłoki w dostawie, delegat na wniosek inżyniera stosuje do przedsiębiorców rygory kontraktowe tak pod względem kar pieniężnych, jakoteż uzupełnienia częściowych dostaw na koszt i stratę przedsiębiorców.

Jeżeli przedsiębiorcy nie wypełnią zobowiązań kontraktowych w terminie ostatecznym, a powyższe środki przynaglające okażą się nie dostatecznymi, w takim razie odniesie się delegat w porozumieniu z inżynierem do Wydziału krajowego celem uznania przedsiębiorców za kontraktołomnych z zastosowaniem wszystkich następstw, w tym wypadku przewidzianych.

Przy dostarczaniu materyałów we własnym zarządzie, inżynier oznaczy i obliczy ilość potrzebnych materyałów na podstawie kosztorysów biura melioracyjnego, zatwierdzonych przez c. k. Ministerstwo rolnictwa, a delegat w porozumieniu z inżynierem zakupi i dostarczy rzeczone materyały, przyczem największą baczność zwracać należy na dobroć materyałów w ogóle, i na zimowe cięcie drzewa w szczególe, i starać się o nabycie materyałów pod jak najkorzystniejszymi warunkami.

Inżynier kierujący budową winien prowadzić dziennik przychodu i rozchodu materyałów, celem utrzymania należytej ewidencyi, a zarazem dopilnować należytego składania materyałów.

§. 16.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemozliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy, sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy. Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów, w którym to wypadku robota jest właściwie robotą wymiarową, z tą jednak różnicą, iż wykonywa się na podstawie umów pisemnych, zawartych w myśl §. 9., a wypłaty uskuteczniają się na podstawie wykazów należytości przez inżyniera sporządzonych, w terminach umową wskazanych, i pod warunkami tamże zastrzeżonymi.

W szczególnych wypadkach, miejscowymi stosunkami spowodowanych, mogą przy budowie być zastosowane obszerniejsze przedsiębiorstwa.

W takim razie Wydział krajowy rozpisuje licytacyą bądź to w Wydziale krajowym we Lwowie, bądź też we właściwych Wydziałach powiatowych.

Jeżeli rozprawa licytacyjna odbywa się w biurze Wydziału powiatowego, winien być przy niej obecnym delegat lub inżynier, a rezultat licytacyi, tudzież spisane po przyjęciu najkorzystniejszych ofert kontrakty z przedsiębiorcami, mają być przedłożone do zatwierdzenia Wydziałowi krajowemu.

W kontraktach wykazuje się szczegółowo: rodzaj robót, ich ilość i wymiary, sposób wykonania, termina ukończenia, warunki wypłat należytości, kary za zwłokę w robotach i t. p.

Delegat wspólnie z inżynierem czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań kontraktowych, stosując w razie potrzeby rygory przeciw przedsiębiorcom, o czem Wydział krajowy zawiadamia.

W miarę postępu robót i dostaw, wykonanych na podstawie umów i akordów, może delegat udzielać przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

Kolaudacyą przeprowadzają:

a) gdzie chodzi o częściowe lub też w zupełności wykonane, lecz 500 zł. w. a. nie przenoszące roboty i dostawy: inżynier prowadzący budowę i delegat przy ewentualnej interwencyi inżyniera delegowanego przez Wydział krajowy;

b) jeżeli chodzi o roboty i dostawy w zupełności wykonane powyżej 500 zł. w. a.: komisya przeprowadzająca coroczną kolaudacyą (§. 19. instrukcyi). Odbioru dokonywują delegat i inżynier prowadzący budowę, w którym to celu ma być sporządzony akt kolaudacyjny, podpisany przez odbierających robotę i przedsiębiorcę.

§. 17.

Dla uwidocznienia postępu budowy, prowadzi inżynier dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw, mają być zamieszczone następujące daty:

1) stan powietrza;

2) stan wody w rzece, w którym to celu w pobliżu placu budowy należy ustawić tymczasowy wodoskaz;

3) liczba robotników według poszczególnych kategoryj, oraz ilość fur;

4) oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie robót, tudzież początek i koniec robót;

5) odbiór materyałów budowlanych;

6) zmiany zaszłe w łożysku rzeki i wpadających do niej potoków, oraz ewentualna potrzeba zmiany w projekcie, przy równoczesnym zamieszczeniu szkicu w dzienniku i podaniu zwiększenia lub zmniejszenia kosztów;

7) wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód wyrządzonych wielką wodą;

8) polecenia ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

9) uwagi, poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§. 18.

Tak Administracyi państwa jak i stronom interesowanym (wydziałowi spółki) przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu, za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania.

W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane, udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi państwa, jak i spółki wodnej.

§. 19.

Z końcem każdorocznego okresu budowy ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z technika delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież technika Wydziału krajowego;

b) z delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy;

c) z delegata stron interesowanych, względnie Wydziału spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod *a*) wymienieni głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyą wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod *a*) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny.

Protokół kolaudacyjny, zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo, udziela się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata przedsiębiorcom zatrzymanych rat kolaudacyjnych.

§. 20.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy, wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy. Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy, za pośrednictwem Namiestnictwa, Ministerstwu rolnictwa.

§. 21.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków każdego funduszu regulacyjnego, prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego; z końcem każdego roku, a najdalej do 1. Marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcie rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi spółki, oraz delegatowi i kierownikowi budowy.

Jeżeli w przeciągu dwóch miesięcy ani Namiestnictwo ani Wydział spółki nie podniosą zarzutów, uważa się rachunek za przyjęty.

Zarzuty podniesione usprawiedliwia Wydział krajowy przedstawieniem stanu rzeczy i motywów, wrazie zaś, gdyby to nie skutkowało, przedkłada sprawę do rozstrzygnięcia Ministerstwu rolnictwa.

§. 22.

Sprawy nie przewidziane niniejszą instrukcyą, będą przedmiotem oddzielnych rozporządzeń.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów dnia 18. Listopada 1887.

Instrukcya

techniczno-administracyjna dla regulacyi rzeki Gniłej Lipy,

wydana w wykonaniu §. 7. ustawy z dnia 1. Lipca 1886, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 69. przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, zatwierdzona reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 8. Listopada 1887, l. 14550.

§. 1.

Wykonanie robót regulacyjnych na rzece Gniłej Lipie od granicy gminy Przemyślan do mostu na drodze państwowej w Rudzie w powiecie Przemyślańskim i Rohatyńskim, które mają być przeprowadzone jako przedsiębiorstwo krajowe, oraz zwierzchni nadzór nad budową, obejmuje stosownie do §. 7. ustawy krajowej z dnia 1. Lipca 1886 r., Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 69. Wydział krajowy.

Przyznany w tymże §. 7. wymienionej ustawy tak c. k. Namiestnictwu jak i stronom interesowanym wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa (§§. 11., 12., 18., 19., 20. i 21. niniejszej instrukcyi) wywiera c. k. Namiestnictwo przez swoje organa, strony zaś interesowane przez delegata spółki wodnej, mającej się zawiązać w myśl §. 4. powołanej ustawy.

§. 2.

Za podstawę techniczną powyższej regulacyi służyć ma operat techniczny krajowego biura melioracyjnego z r. 1885, zatwierdzony przez c. k. Ministerstwo rolnictwa z uwzględnieniem zmian poczynionych przez departament techniczny c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych. Zmiany w tym projekcie poczynić może Wydział krajowy w porozumieniu z administracyą państwa tylko pod warunkiem, jeżeli takowe nie spowodują podwyższenia preliminowanej sumy kosztorysowej.

Regulacya obejmuje następujące roboty:

1) roboty regulacyjne i ochronne na rzece Gniłej Lipie (przekopy, ubezpieczenie brzegów i wały ochronne wraz z ubezpieczeniem szkarp) niemniej też utrzymanie tych robót w czasie budowy;

2) uporządkowanie dopływów, o ile takowe wywierają szkodliwy wpływ na bieg i ustrój rzeki;

3) korekcyą i uzupełnienie głównych rowów osuszających;

4) budowę szluz i przepustów tak dla odwodnienia jak i dla kolmotacyi;

5) wreszcie budowle w odciętych starych łożyskach, mające na celu przyspieszenie zamulenia.

§. 3.

Czteroletni okres budowy tej regulacyi, oznaczony w §. 1. ustawy trwać ma od r. 1886, do dnia 16. Sierpnia 1890. r.

§. 4.

Koszta regulacyi włącznie z wydatkami na poboczne roboty, wyszczególnione w §. 2., a objęte rubryką rozmaitych i nieprzewidzianych wydatków w kosztorysie, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu, pokryte będą z funduszu regulacyjnego, utworzonego w myśl §. 3. ustawy z dnia 1. Lipca 1886, Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 69, a zostającego pod zarządem Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§. 5.

Zasiłki krajowe i państwowe mają być wpłacane do funduszu regulacyjnego w czasie oznaczonym w §. 1. i 5. specyalnej ustawy krajowej,

tudzież w §. 3. niniejszej instrukcyi w równych ratach rocznych z góry bezzwłocznie po konstytucyjnem zatwierdzeniu preliminiarzy: krajowego i państwowego.

§. 6.

Datek konkurencyjny ma być wpłacony przez uczestników spółki do funduszu regulacyjnego względnie do kasy krajowej w równych rocznych ratach na dniu 1. Lipca każdego roku. Raty zaś zapadłe przed ustanowieniem okręgu konkurencyjnego i zawiązaniem spółki wodnej, mają być natychmiast po ustanowieniu okręgu konkurencyjnego i zawiązaniu spółki wodnej ściągnięte.

Coroczne datki prywatnych stron interesowanych ściągnięte będą w razie potrzeby w drodze politycznej egzekucyi, według mającego się założyć katastru konkurencyjnego, lub też za pomocą operacyi kredytowej.

W tym drugim wypadku znajdą zastosowanie postanowienia §§. 15. do 19. państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. N. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki jak i ściągnięcia datków konkurencyjnych przez c. k. urzędy podatkowe.

§. 7.

Okręg konkurencyjny oznaczonym będzie stosownie do §. 3. ustępu *c.* specyalnej ustawy krajowej, przez właściwą w myśl §. 76. kraj. ustawy wodnej władzę administracyjną.

Ustanowienie miary rozłożenia kosztów, tudzież uregulowanie datków konkurencyjnych, ma być uskutecznionem według postanowień §§. 65. i 66. kraj. ustawy wodnej przez spółkę, a w razie gdyby się interesowani nie zgodzili, rozstrzyga o tem władza polityczna na podstawie zdania znawców.

§. 8.

Wykonanie robót porucza Wydział krajowy inżynierowi pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego, zarząd zaś budowy pod względem administracyjnym i rachunkowym mianowanemu przez siebie dla każdej poszczególnej sekcyi rzeki delegatowi, względnie tegoż zastępcy, wspólnie z przeznaczonym do wykonania robót inżynierem.

Pomocników technicznych i rachunkowych mianuje Wydział krajowy. Dozorców przy robotach przyjmuje w miarę potrzeby inżynier kierujący budową, nieprzekraczając liczby maksymalnej tychże, mającej się unormować przez Wydział krajowy i wyznacza im odpowiednie płace miesięczne do wysokości 30 zł. w. a.

W razie potrzeby polepszenia płac dozorców, lub też podwyższenia unormowanej ich liczby, potrzebnem jest w tym kierunku zezwolenie Wydziału krajowego.

W nagłych wypadkach może nastąpić przyjęcie dozorców po nad przepisaną liczbę, jednakże za dodatkowem jak najrychlejszem usprawiedliwieniem tego zarządzenia przed Wydziałem krajowym, przyczem natomiast zbędni dozorcy mają być od służby uwolnieni. Wszystkie kroki i zarządzenia kierownika bndowy w sprawie przyjmowania, wynagradzania i wydalania dozorców, mają się odbywać w porozumieniu z delegatem Wydziału krajowego.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego, otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze, t. j. do terminu zastanowienia robót, mającego się oznaczyć przez Wydział krajowy, zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego, stały dodatek budowiany, który wynosi miesięcznie 150 zł. w. a. dla inżyniera, a 90 zł. w. a. dla inżyniera asystenta. O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy za takowe obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty. Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej, wyznaczonej poza obrębem roboczym, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym po za pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży, według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie: przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 13·2 ct. za 1 kilometr, przy komisyach zaś po za miejscem jego zamieszkania, oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 5 zł. w. a. dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, praca tegoż w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegata, pobory dozorców i pomocniczych sił jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy, pokryte będą z funduszu regulacyjnego.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi, zależnem jest od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§. 9.

Delegat Wydziału krajowego, względnie jego zastępca czuwa nad ogólnym postępem budowy, utrzymuje u siebie kasę funduszów przez Wydział krajowy na budowę wyasygnowanych, i znosi się we wszystkich sprawach administracyjnych. dotyczących budowy bezpośrednio z Wydziałem krajowym, — jako zawiadujący zaś funduszem na budowę przeznaczonym, odpowiedzialnym jest w obec Wydziału krajowego za całość i należyte użycie funduszów, do swej dyspozycyi udzielonych.

Sposób użycia tych funduszów i usprawiedliwienie poczynionych wydatków, określa szczegółowa instrukcya rachunkowa.

Umowy o roboty i dostawy, które nie przechodzą 500 zł. w. a., a przytem są tak nagłe, że ich zrealizowanie nie może być wstrzymane do nadejścia decyzyi Wydziału krajowego, zawiera z przedsiębiorcami delegat wspólnie z kierownikiem budowy i oddaje takowe do wykonania za dodatkowem jak najspieszniejszem usprawiedliwieniem wobec Wydziału krajowego.

Wszelkie inne umowy i oferty przedsiębiorców, szczególnie odnoszące się do budowy objektów, jak: mostów, szluz i przepustów, przedstawia delegat wraz z kierownikiem budowy przed rozpoczęciem robót Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia.

§. 10.

Inżynier prowadzący budowę, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, jest odpowiedzialny w obec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Tenże znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym w sprawach technicznych, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki, czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia takowe bezzwłocznie w obec Wydziału krajowego.

W szczególności inżynier koramizuje kwity delegata, za którymi tenże podnosi z właściwego c. k urzędu podatkowego, lub z kasy krajowej zaliczki z kredytów przez Wydział krajowy utworzonych, a to w celu utrzymania dokładnej ewidencyi funduszów na budowę użyć się mających.

Inżynier sprawdza i podpisuje również wszystkie dokumenty, na podstawie których delegat ma uskuteczniać wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy; utrzymuje w porządku akta budowy (plany, kosztorysy, raptularze, korespondencye przychodzące, oraz bruliony korespondencyi wychodzących, wszelkie protokoły, wykazy i t. p.), a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdanie o postępie budowy, do którego dołącza wykaz postępu robót, sporządzony na podstawie dziennika budowy i wyciągi z dziennika kasowego.

§. 11.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie, służącym za podstawę regulacyi, lub też strony interesowane tej zmiany

zażądały, winien kierownik budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysem Wydziałowi krajowemu, który takowy udzieli Namiestnictwu dla wspólnej narady, a następnie ostatecznego zatwierdzenia. W naradzie tej weźmie udział projektant oraz inżynier rządowy.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają takowe być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 12.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy orzeczenie po myśli §. 86. kraj. ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów regulacyi, jakie służebności na gruntach nadbrzeżnych dla ochrony budowli regulacyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub też czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak: przekopów szkarp brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p., zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych, odbywać się będzie wedle odnośnych przepisów kraj. ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć winien władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem), wraz z wykazami powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien delegat wraz z kierownikiem budowy, tudzież delegatem stron interesowanych (wydziału spółki) starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą, dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie nie dojścia do skutku ugody, ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień §. 87. kraj. ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875, (Dz. u. k. Nr. 38.) przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego §. kraj. ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§. 13.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy, tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze delegat wraz z kierownikiem budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów, wywłaszczeń lub też regulacyi (stare łożyska) należy ograniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa regulacyjnego.

§. 14.

Po zbadaniu wszelkich okoliczności, mających wpływ na ilość robotników, których równocześnie przy budowie zająć będzie można, sporządzi inżynier wykaz potrzebnych narzędzi do sprawienia, zakupi takowe wspólnie z delegatem, oraz najmie odpowiedni i zamknięty skład, lub zarządzi wybudowanie stósownej szopy zamykanej.

Z końcem corocznego peryodu budowy należy przedkładać Wydziałowi krajowemu dziennik narzędzi i sprzętów z oznaczeniem ich ubytku, przybytku i stanu, w jakim się znajdują.

§. 15.

Materyały mogą być dostarczane w drodze przedsiębiorstwa, lub we własnym zarządzie.

Warunki dostawy w drodze przedsiębiorstwa pod względem ilości i jakości materyałów, tudzież termina częściowe i ostateczne, winny być szczegółowo wskazane w dotyczących umowach i kontraktach, spisanych wedle udzielonego przez Wydział krajowy formularza.

Delegat wspólnie z inżynierem czuwa nad należytem uskutecznieniem dostawy i ścisłem wypełnieniem wszystkich zobowiązań przedsiębiorców.

W razie zwłoki w dostawie, delegat na wniosek inżyniera stosuje do przedsiębiorców rygory kontraktowe tak pod względem kar pieniężnych, jakoteż uzupełnienia częściowych dostaw na koszt i stratę przedsiębiorców.

Jeżeli przedsiębiorcy nie wypełnią zobowiązań kontraktowych w terminie ostatecznym, a powyższe środki przynaglające okażą się nie dostatecznymi, w takim razie odniesie się delegat w porozumieniu z inżynierem do Wydziału krajowego celem uznania przedsiębiorców za kontraktołomnych z zastosowaniem wszystkich następstw, w tym wypadku przewidzianych.

Przy dostarczaniu materyałów we własnym zarządzie, inżynier oznaczy i obliczy ilość potrzebnych materyałów na podstawie kosztorysów biura melioracyjnego, zatwierdzonych przez c. k. Ministerstwo rolnictwa, a delegat w porozumieniu z inżynierem zakupi i dostarczy rzeczone materyały, przyczem największą baczność zwracać należy na dobroć materyałów w ogóle, i na zimowe cięcie drzewa w szczególe, i starać się o nabycie materyałów pod jak najkorzystniejszymi warunkami.

Inżynier kierujący budową winien prowadzić dziennik przychodu i rozchodu materyałów, celem utrzymania należytej ewidencyi, a zarazem dopilnować należytego składania materyałów.

§. 16.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy, sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy. Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów, w którym to wypadku robota jest właściwie robotą wymiarową, z tą jednak różnicą, iż wykonywa się na podstawie umów pisemnych, zawartych w myśl §. 9., a wypłaty uskuteczniają się na podstawie wykazów należytości przez inżyniera sporządzonych, w terminach umową wskazanych, i pod warunkami tamże zastrzeżonymi.

W szczególnych wypadkach, miejscowymi stosunkami spowodowanych, mogą przy budowie być zastosowane obszerniejsze przedsiębiorstwa.

W takim razie Wydział krajowy rozpisuje licytacyą bądź to w Wydziale krajowym we Lwowie, bądź też we właściwych Wydziałach powiatowych.

Jeżeli rozprawa licytacyjna odbywa się w biurze Wydziału powiatowego, winien być przy niej obecnym delegat lub inżynier, a rezultat licytacyi, tudzież spisane po przyjęciu najkorzystniejszych ofert kontrakty z przedsiębiorcami, mają być przedłożone do zatwierdzenia Wydziałowi krajowemu.

W kontraktach wykazuje się szczegółowo: rodzaj robót, ich ilość i wymiary, sposób wykonania, termina ukończenia, warunki wypłat należytości, kary za zwłokę w robotach i t. p.

Delegat wspólnie z inżynierem czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań kontraktowych, stosując w razie potrzeby rygory przeciw przedsiębiorcom, o czem Wydział krajowy zawiadamia.

W miarę postępu robót i dostaw, wykonanych na podstawie umów i akordów, może delegat udzielać przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

Kolaudacyą przeprowadzają:

a) gdzie chodzi o częściowe lub też w zupełności wykonane, lecz 500 zł. w. a. nie przenoszące roboty i dostawy: inżynier prowadzący budowę i delegat przy ewentualnej interwencyi inżyniera delegowanego przez Wydział krajowy;

b) jeżeli chodzi o roboty i dostawy w zupełności wykonane powyżej 500 zł. w. a.: komisya przeprowadzająca coroczną kolaudacyą (§. 19. instrukcyi). Odbioru dokonywują delegat i inżynier prowadzący budowę, w którym to celu ma być sporządzony akt kolaudacyjny, podpisany przez odbierających robotę i przedsiębiorcę.

§. 17.

Dla uwidocznienia postępu budowy, prowadzi inżynier dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw, mają być zamieszczone następujące daty:

1) stan powietrza;

2) stan wody w rzece, w którym to celu w pobliżu placu budowy należy ustawić tymczasowy wodoskaz;

3) liczba robotników według poszczególnych kategoryj, oraz ilość fur;

4) oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie robót, tudzież początek i koniec robót;

5) odbiór materyałów budowlanych;

6) zmiany zaszłe w łożysku rzeki i wpadających do niej potoków, oraz ewentualna potrzeba zmiany w projekcie, przy równoczesnym zamieszczeniu szkicu w dzienniku i podaniu zwiększenia lub zmniejszenia kosztów;

7) wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód wyrządzonych wielką wodą;

8) polecenia ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

9) uwagi, poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§. 18.

Tak Administracyi państwa jak i stronom interesowanym (wydziałowi spółki) przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu, za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania.

W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane, udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi państwa, jak i spółki wodnej.

§. 19.

Z końcem każdorocznego okresu budowy ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z technika delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież technika Wydziału krajowego;

b) z delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy;

c) z delegata stron interesowanych, względnie Wydziału spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod *a*) wymienieni głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyą wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod *a*) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny.

Protokół kolaudacyjny, zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo, udziela się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata przedsiębiorcom zatrzymanych rat kolaudacyjnych.

§. 20.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy, wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy. Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy, za pośrednictwem Namiestnictwa, Ministerstwu rolnictwa.

§. 21.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków każdego funduszu regulacyjnego, prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego; z końcem każdego roku, a najdalej do 1. Marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcie rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi spółki, oraz delegatowi i kierownikowi budowy.

Jeżeli w przeciągu dwóch miesięcy ani Namiestnictwo ani Wydział spółki nie podniosą zarzutów, uważa się rachunek za przyjęty.

Zarzuty podniesione usprawiedliwia Wydział krajowy przedstawieniem stanu rzeczy i motywów, wrazie zaś, gdyby to nie skutkowało, przedkłada sprawę do rozstrzygnięcia Ministerstwu rolnictwa.

§. 22.

Sprawy nie przewidziane niniejszą instrukcyą, będą pzedmiotem -po dzielnych rozporządzeń.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów dnia 18. Listopada 1887.

Instrukcya

techniczno-administracyjna dla regulacyi potoku Kisieliny,

wydana w wykonaniu §. 7. ustawy z dnia 1. Lipca 1886, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 66. przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, zatwierdzona reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 8. Listopada 1887, l. 14550.

§. 1.

Wykonanie robót regulacyjnych na potoku Kisieliny na przestrzeni od gminy Wał Ruda do ujścia do Wisły pod Nowopolem wraz z uregulowaniem potoku Olszówki i Błonicy, tudzież obwałowaniem doliny Kisieliny nad Wisłą i Dunajcem od gminy Woli rogowskiej do Radłowa, które mają być przeprowadzone jako przedsiębiorstwo krajowe, oraz zwierzchni nadzór nad budową, obejmuje stosownie do §. 7. ustawy krajowej z dnia 1. Lipca 1886 r., Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 66. Wydział krajowy.

Przyznany w tymże §. 7. wymienionej ustawy tak c. k. Namiestnictwu jak i stronom interesowanym wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa (§§. 11., 12., 18., 19., 20. i 21. niniejszej instrukcyi) wywiera c. k. Namiestnictwo przez swoje organa, strony zaś interesowane przez delegata spółki wodnej, mającej się zawiązać w myśl §. 4. powołanej ustawy.

§. 2.

Za podstawę techniczną powyższej regulacyi służyć ma operat techniczny krajowego biura melioracyjnego z r. 1885, zatwierdzony przez c. k. Ministerstwo rolnictwa z uwzględnieniem zmian poczynionych przez departament techniczny c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych. Zmiany w tym projekcie poczynić może Wydział krajowy w porozumieniu z administracyą państwa tylko pod warunkiem, jeżeli takowe nie spowodują podwyższenia preliminowanej sumy kosztorysowej.

Regulacya obejmuje następujące roboty:

1) roboty regulacyjne i ochronne na potoku Kisieliny (przekopy, ubezpieczenie brzegów i wały ochronne wraz z ubezpieczeniem szkarp) niemniej też utrzymanie tych robót w czasie budowy;

2) uporządkowanie dopływów, o ile takowe wywierają szkodliwy wpływ na bieg i ustrój potoka;

3) korekcyą i uzupełnienie głównych rowów osuszających;

4) budowę szluz i przepustów tak dla odwodnienia jak i dla kolmotacyi;

5) wreszcie budowle w odciętych starych łożyskach, mające na celu przyspieszenie zamulenia.

§. 3.

Sześcioletni okres budowy tej regulacyi, oznaczony w §. 1. ustawy trwać ma od r. 1886, do dnia 16. Sierpnia 1892. r.

§. 4.

Koszta regulacyi włącznie z wydatkami na poboczne roboty, wyszczególnione w §. 2., a objęte rubryką rozmaitych i nieprzewidzianych wydatków w kosztorysie, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu, pokryte będą z funduszu regulacyjnego, utworzonego w myśl §. 3. ustawy z dnia 1. Lipca 1886, Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 66, a zostającego pod zarządem Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§. 5.

Zasiłki krajowe i państwowe mają być wpłacane do funduszu regulacyjnego w czasie oznaczonym w §. 1. i 5. specyalnej ustawy krajowej,

tudzież w §. 3. niniejszej instrukcyi w równych ratach rocznych z góry bezzwłocznie po konstytucyjnem zatwierdzeniu preliminiarzy: krajowego i państwowego.

§. 6.

Datek konkurencyjny ma być wpłacony przez uczestników spółki do funduszu regulacyjnego względnie do kasy krajowej w równych rocznych ratach na dniu 1. Lipca każdego roku. Raty zaś zapadłe przed ustanowieniem okręgu konkurencyjnego i zawiązaniem spółki wodnej, mają być natychmiast po ustanowieniu okręgu konkurencyjnego i zawiązaniu spółki wodnej ściągnięte.

Coroczne datki prywatnych stron interesowanych ściągnięte będą w razie potrzeby w drodze politycznej egzekucyi, według mającego się założyć katastru konkurencyjnego, lub też za pomocą operacyi kredytowej.

W tym drugim wypadku znajdą zastosowanie postanowienia §§. 15. do 19. państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. N. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki jak i ściągnięcia datków konkurencyjnych przez c. k. urzędy podatkowe.

§. 7.

Okręg konkurencyjny oznaczonym będzie stosownie do §. 3. ustępu *c.* specyalnej ustawy krajowej, przez właściwą w myśl §. 76. kraj. ustawy wodnej władzę administracyjną.

Ustanowienie miary rozłożenia kosztów, tudzież uregulowanie datków konkurencyjnych, ma być uskutecznionem według postanowień §§. 65. i 66. kraj. ustawy wodnej przez spółkę, a w razie gdyby się interesowani nie zgodzili, rozstrzyga o tem władza polityczna na podstawie zdania znawców.

§. 8.

Wykonanie robót porucza Wydział krajowy inżynierowi pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego, zarząd zaś budowy pod względem administracyjnym i rachunkowym mianowanemu przez siebie dla każdej poszczególnej sekcyi rzeki delegatowi, względnie tegoż zastępcy, wspólnie z przeznaczonym do wykonania robót inżynierem.

Pomocników technicznych i rachunkowych mianuje Wydział krajowy. Dozorców przy robotach przyjmuje w miarę potrzeby inżynier kierujący budową, nieprzekraczając liczby maksymalnej tychże, mającej się unormować przez Wydział krajowy i wyznacza im odpowiednie płace miesięczne do wysokości 30 zł. w. a.

W razie potrzeby polepszenia płac dozorców, lub też podwyższenia unormowanej ich liczby, potrzebnem jest w tym kierunku zezwolenie Wydziału krajowego.

W nagłych wypadkach może nastąpić przyjęcie dozorców po nad przepisaną liczbę, jednakże za dodatkowem jak najrychlejszem usprawiedliwieniem tego zarządzenia przed Wydziałem krajowym, przyczem natomiast zbędni dozorcy mają być od służby uwolnieni. Wszystkie kroki i zarządzenia kierownika bndowy w sprawie przyjmowania, wynagradzania i wydalania dozorców, mają się odbywać w porozumieniu z delegatem Wydziału krajowego.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego, otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze, t. j. do terminu zastanowienia robót, mającego się oznaczyć przez Wydział krajowy, zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego, stały dodatek budowlany, który wynosi miesięcznie 150 zł. w. a. dla inżyniera, a 90 zł. w. a. dla inżyniera asystenta. O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy za takowe obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty. Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej, wyznaczonej poza obrębem roboczym, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym po za pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży, według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie: przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 13·2 ct. za 1 kilometr, przy komisyach zaś po za miejscem jego zamieszkania, oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 5 zł. w. a. dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, praca tegoż w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegata, pobory dozorców i pomocniczych sił jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy, pokryte będą z funduszu regulacyjnego.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi, zależnem jest od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§. 9.

Delegat Wydziału krajowego, względnie jego zastępca czuwa nad ogólnym postępem budowy, utrzymuje u siebie kasę funduszów przez Wydział krajowy na budowę wyasygnowanych, i znosi się we wszystkich sprawach administracyjnych. dotyczących budowy bezpośrednio z Wydziałem krajowym, — jako zawiadujący zaś funduszem na budowę przeznaczonym, odpowiedzialnym jest w obec Wydziału krajowego za całość i należyte użycie funduszów, do swej dyspozycyi udzielonych.

Sposób użycia tych funduszów i usprawiedliwienie poczynionych wydatków, określa szczegółowa instrukcya rachunkowa.

Umowy o roboty i dostawy, które nie przechodzą 500 zł. w. a., a przytem są tak nagłe, że ich zrealizowanie nie może być wstrzymane do nadejścia decyzyi Wydziału krajowego, zawiera z przedsiębiorcami delegat wspólnie z kierownikiem budowy i oddaje takowe do wykonania za dodatkowem jak najspieszniejszem usprawiedliwieniem wobec Wydziału krajowego.

Wszelkie inne umowy i oferty przedsiębiorców, szczególnie odnoszące się do budowy objektów, jak: mostów, szluz i przepustów, przedstawia delegat wraz z kierownikiem budowy przed rozpoczęciem robót Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia.

§. 10.

Inżynier prowadzący budowę, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, jest odpowiedzialny w obec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Tenże znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym w sprawach technicznych, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki, czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia takowe bezzwłocznie w obec Wydziału krajowego.

W szczególności inżynier koramizuje kwity delegata, za którymi tenże podnosi z właściwego c. k. urzędu podatkowego, lub z kasy krajowej zaliczki z kredytów przez Wydział krajowy utworzonych, a to w celu utrzymania dokładnej ewidencyi funduszów na budowę użyć się mających.

Inżynier sprawdza i podpisuje również wszystkie dokumenty, na podstawie których delegat ma uskuteczniać wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy; utrzymuje w porządku akta budowy (plany, kosztorysy, raptularze, korespondencye przychodzące, oraz bruliony korespondencyi wychodzących, wszelkie protokoły, wykazy i t. p.), a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdanie o postępie budowy, do którego dołącza wykaz postępu robót, sporządzony na podstawie dziennika budowy i wyciągi z dziennika kasowego.

§. 11.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie, służącym za podstawę regulacyi, lub też strony interesowane tej zmiany

zażądały, winien kierownik budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysem Wydziałowi krajowemu, który takowy udzieli Namiestnictwu dla wspólnej narady, a następnie ostatecznego zatwierdzenia. W naradzie tej weźmie udział projektant oraz inżynier rządowy.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają takowe być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 12.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy orzeczenie po myśli §. 86. kraj. ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów regulacyi, jakie służebności na gruntach nadbrzeżnych dla ochrony budowli regulacyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub też czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak: przekopów szkarp brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p., zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych, odbywać się będzie wedle odnośnych przepisów kraj. ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć winien władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem), wraz z wykazami powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien delegat wraz z kierownikiem budowy, tudzież delegatem stron interesowanych (wydziału spółki) starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą, dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie nie dojścia do skutku ugody, ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień §. 87. kraj. ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875, (Dz. u. k. Nr. 38.) przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego §. kraj. ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§. 13.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy, tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze delegat wraz z kierownikiem budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów, wywłaszczeń lub też regulacyi (stare łożyska) należy ograniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa regulacyjnego.

§. 14.

Po zbadaniu wszelkich okoliczności, mających wpływ na ilość robotników, których równocześnie przy budowie zająć będzie można, sporządzi inżynier wykaz potrzebnych narzędzi do sprawienia, zakupi takowe wspólnie z delegatem, oraz najmie odpowiedni i zamknięty skład, lub zarządzi wybudowanie stósownej szopy zamykanej.

Z końcem corocznego peryodu budowy należy przedkładać Wydziałowi krajowemu dziennik narzędzi i sprzętów z oznaczeniem ich ubytku, przybytku i stanu, w jakim się znajdują.

§. 15.

Materyały mogą być dostarczane w drodze przedsiębiorstwa, lub we własnym zarządzie.

Warunki dostawy w drodze przedsiębiorstwa pod względem ilości i jakości materyałów, tudzież termina częściowe i ostateczne, winny być szczegółowo wskazane w dotyczących umowach i kontraktach, spisanych wedle udzielonego przez Wydział krajowy formularza.

Delegat wspólnie z inżynierem czuwa nad należytem uskutecznieniem dostawy i ścisłem wypełnieniem wszystkich zobowiązań przedsiębiorców.

W razie zwłoki w dostawie, delegat na wniosek inżyniera stosuje do przedsiębiorców rygory kontraktowe tak pod względem kar pieniężnych, jakoteż uzupełnienia częściowych dostaw na koszt i stratę przedsiębiorców.

Jeżeli przedsiębiorcy nie wypełnią zobowiązań kontraktowych w terminie ostatecznym, a powyższe środki przynaglające okażą się nie dostatecznymi, w takim razie odniesie się delegat w porozumieniu z inżynierem do Wydziału krajowego celem uznania przedsiębiorców za kontraktołomnych z zastosowaniem wszystkich następstw, w tym wypadku przewidzianych.

Przy dostarczaniu materyałów we własnym zarządzie, inżynier oznaczy i obliczy ilość potrzebnych materyałów na podstawie kosztorysów biura melioracyjnego, zatwierdzonych przez c. k. Ministerstwo rolnictwa, a delegat w porozumieniu z inżynierem zakupi i dostarczy rzeczone materyały, przyczem największą baczność zwracać należy na dobroć materyałów w ogóle, i na zimowe cięcie drzewa w szczególe, i starać się o nabycie materyałów pod jak najkorzystniejszymi warunkami.

Inżynier kierujący budową winien prowadzić dziennik przychodu i rozchodu materyałów, celem utrzymania należytej ewidencyi, a zarazem dopilnować należytego składania materyałów.

§. 16.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy, sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy. Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów, w którym to wypadku robota jest właściwie robotą wymiarową, z tą jednak różnicą, iż wykonywa się na podstawie umów pisemnych, zawartych w myśl §. 9., a wypłaty uskuteczniają się na podstawie wykazów należytości przez inżyniera sporządzonych, w terminach umową wskazanych, i pod warunkami tamże zastrzeżonymi.

W szczególnych wypadkach, miejscowymi stosunkami spowodowanych, mogą przy budowie być zastosowane obszerniejsze przedsiębiorstwa.

W takim razie Wydział krajowy rozpisuje licytacyą bądź to w Wydziale krajowym we Lwowie, bądź też we właściwych Wydziałach powiatowych.

Jeżeli rozprawa licytacyjna odbywa się w biurze Wydziału powiatowego, winien być przy niej obecnym delegat lub inżynier, a rezultat licytacyi, tudzież spisane po przyjęciu najkorzystniejszych ofert kontrakty z przedsiębiorcami, mają być przedłożone do zatwierdzenia Wydziałowi krajowemu.

W kontraktach wykazuje się szczegółowo: rodzaj robót, ich ilość i wymiary, sposób wykonania, termina ukończenia, warunki wypłat należytości, kary za zwłokę w robotach i t. p.

Delegat wspólnie z inżynierem czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań kontraktowych, stosując w razie potrzeby rygory przeciw przedsiębiorcom, o czem Wydział krajowy zawiadamia.

W miarę postępu robót i dostaw, wykonanych na podstawie umów i akordów, może delegat udzielać przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

Kolaudacyą przeprowadzają:

a) gdzie chodzi o częściowe lub też w zupełności wykonane, lecz 500 zł. w. a. nie przenoszące roboty i dostawy: inżynier prowadzący budowę i delegat przy ewentualnej interwencyi inżyniera delegowanego przez Wydział krajowy;

b) jeżeli chodzi o roboty i dostawy w zupełności wykonane powyżej 500 zł. w. a.: komisya przeprowadzająca coroczną kolaudacyą (§. 19. instrukcyi). Odbioru dokonywują delegat i inżynier prowadzący budowę, w którym to celu ma być sporządzony akt kolaudacyjny, podpisany przez odbierających robotę i przedsiębiorcę.

§. 17.

Dla uwidocznienia postępu budowy, prowadzi inżynier dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw, mają być zamieszczone następujące daty:

1) stan powietrza;

2) stan wody w rzece, w którym to celu w pobliżu placu budowy należy ustawić tymczasowy wodoskaz;

3) liczba robotników według poszczególnych kategoryj, oraz ilość fur;

4) oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie robót, tudzież początek i koniec robót;

5) odbiór materyałów budowlanych;

6) zmiany zaszłe w łożysku rzeki i wpadających do niej potoków, oraz ewentualna potrzeba zmiany w projekcie, przy równoczesnym zamieszczeniu szkicu w dzienniku i podaniu zwiększenia lub zmniejszenia kosztów;

7) wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód wyrządzonych wielką wodą;

8) polecenia ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

9) uwagi, poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 18.

Tak Administracyi państwa jak i stronom interesowanym (wydziałowi spółki) przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu, za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania.

W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane, udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi państwa, jak i spółki wodnej.

§. 19.

Z końcem każdorocznego okresu budowy ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z technika delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież technika Wydziału krajowego;

b) z delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy;

c) z delegata stron interesowanych, względnie Wydziału spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod *a*) wymienieni głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyą wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod *a*) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny.

Protokół kolaudacyjny, zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo, udziela się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata przedsiębiorcom zatrzymanych rat kolaudacyjnych.

§. 20.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy, wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy. Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy, za pośrednictwem Namiestnictwa, Ministerstwu rolnictwa.

§. 21.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków każdego funduszu regulacyjnego, prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego; z końcem każdego roku, a najdalej do 1. Marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcie rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi spółki, oraz delegatowi i kierownikowi budowy.

Jeżeli w przeciągu dwóch miesięcy ani Namiestnictwo ani Wydział spółki nie podniosą zarzutów, uważa się rachunek za przyjęty.

Zarzuty podniesione usprawiedliwia Wydział krajowy przedstawieniem stanu rzeczy i motywów, wrazie zaś, gdyby to nie skutkowało, przedkłada sprawę do rozstrzygnięcia Ministerstwu rolnictwa.

§. 22.

Sprawy nie przewidziane niniejszą instrukcyą, będą przedmiotem oddzielnych rozporządzeń.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów dnia 18. Listopada 1887.

Instrukcya rachunkowa

dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych, wydana przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem — zatwierdzona reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 23. Maja 1887 r. L. 16.000.

§. 1.

Na roboty i dostawy we własnym zarządzie wykonać się mające, oraz na wykupno gruntów, zakupno materyałów, narzędzi i pokrycie innych bieżących wydatków, Wydział krajowy udziela delegatowi (zastępcy tegoż) zaliczek, lub otwiera mu do dyspozycyi w najbliższej c. k. kasie podatkowej odpowiedni kredyt, z którego tenże czerpie w miarę potrzeby, podnosząc

częściowe kwoty za niestemplowanymi kwitami, które przez niego podpisane, a przez inżyniera prowadzącego budowę koramizowane być mają.

Przed wyczerpaniem zaliczki lub kredytu, delegat (tegoż zastępca) wraz z inżynierem postarać się winni wcześnie o nową asygnatę.

§. 2.

Delegat (tegoż zastępca) utrzymuje kasę funduszową w osobnym bezpiecznym schowku kancelaryjnym i jest za całość pieniędzy odpowiedzialnym.

Fundusze na budowle wodne przeznaczone stanowią:

a) kredyta przez Wydział krajowy w myśl w §. 1. otworzone;

b) wpływy z dochodów niestałych.

§. 3.

Wszelkie pieniądze, wpływające na rachunek powyższych funduszów, złożyć należy niezwłocznie po ich odebraniu do kasy.

§. 4.

Delegat (tegoż zastępca) prowadzi dziennik kasowy (podług wzoru); w dzienniku tym każdy dochód i wydatek zapisanym być ma natychmiast po zrealizowaniu, a to pod osobnemi liczbami porządkowemi, (artykułami) bieżącemi przez całoroczny peryod budowy, tudzież z oznaczeniem daty zrealizowania i z krótkiem a dokładnem określeniem, kto i z jakiego tytułu w kasie złożył, lub z tejże otrzymał pieniądze.

Efekta składane (w wypadkach przewidzianych w §. 8) jako depozyta na ubezpieczenie robót lub dostaw, zapisywać należy w tym dzienniku w nominalnej wartości, z poszczególnieniem gatunku, seryi, numeru i daty pierwszej zapadłości najbliższego kuponu.

§. 5.

Na wszelkie pobory kasowe wydaje delegat (tegoż zastępca) kwity według wzoru.

Znaczniejsze dochody dokumentowane być mają kontrakwitami wedle wzoru wystawionymi, i podpisanymi przez osoby płacące.

Dochody odbierane pocztą, udokumentowane być winny kowertą lub odcinkiem pocztowego przekazu.

§. 6.

Wypłaty uskutecznia delegat (tegoż zastępca) na podstawie sprawdzonych przez inżyniera i wspólnie przez nich podpisanych rachunków i dokumentów, a mianowicie:

a.) Tygodniowej listy płac za wynagrodzeniem dziennem (podług wzoru), sporządzonej na podstawie listy miesięcznej, utrzymywanej przez dozorców; ostatnie te listy winne być codziennie kontrolowane i wizowane.

b.) Listy płac dozorców.

c) Listy płac za wynagrodzeniem od wymiaru (według wzoru).

d.) Wykazów robót dokonanych, lub dostarczonych materyałów i narzędzi (podług wzoru).

e.) Wykazów przypadającej należytości z tytułu zaliczki na rachunek robót i dostawy, lub z tytułu ostatecznie obliczonego wynagrodzenia.

f.) Kwitów na wszelkie poczynione wydatki.

Kwity te powinne być bądź osobno wystawione, bądź umieszczane na rachunkach dostawców i innych. Wyjątek pod tym względem stanowią listy płac ad *a*) *b*) *c*) jak również wydatki drobne na posłańców, porta i inne, na które pokwitowania się nie wymaga.

Wysyłki pieniężne pocztą, dokumentowane być mają na razie recepisami pocztowymi aż do czasu nadesłania kwitu, którego zawsze zażądać należy.

§. 7.

W myśl §. 11. państwowej ustawy melioracyjnej z d. 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. l. 116, wszelkie podania, czynności urzędowe, kontrakty, dokumenta służące do utrzymania ewidencyi i potwierdzania datków konkurencyjnych i wypłat, zarówno jak i czynności urzędowe, mające na celu ściągnięcie datków konkurencyjnych, dalej czynności prawne i dokumenty w sprawie wykupna gruntów, będą uwolnione od należytości i opłat skarbowych.

§. 8.

W wyjątkowych wypadkach kasa przechowuje także i depozyta kaucyjne i wadya za wydaniem pokwitowania, jednakże tylko w takich razach, jeżeli na czas krótki są złożone i wynoszą pomniejsze kwoty w gotówce, lub efektach.

W innym razie depozyta składane będą w kasie krajowej lub w c. k. kasach podatkowych, w drodze odpowiedniego zarządzenia.

Wydanie depozytu nastąpić może tylko za przyzwoleniem Wydziału krajowego i za odbiorem kwitu depozytowego, na którym interesowana strona potwierdzić winna, że odnośny depozyt podniosła.

§. 9.

Na każdym kwicie, kontrakwicie, rachunku lub innym dowodzie, służącym do udokumentowania dochodu lub wydatku, umieścić należy liczbę porządkową (odnośny artykuł dziennika kasowego).

§. 10.

Dziennik kasowy zamyka się z końcem rocznego peryodu budowy. — W tym celu należy dochody i wydatki zesumować, sumę wydatków wpisać pod sumę dochodów, wykazać przez odtrącenie pozostałość kasową cyframi i literami, oraz zamieścić datę zamknięcia na dzienniku.

Po takiem zamknięciu podpisać ma dziennik kasy delegat (zastępca tegoż) i inżynier.

Pozostałość kasową należy bezzwłocznie odesłać do kasy krajowej lub c. k. kasy podatkowej za pokwitowaniem, które dołączyć ma się do dziennika.

§. 11.

Dziennik zamknięty w sposób wyżej wykazany, wraz z załącznikami ostatniego miesiąca (których ilość na dzienniku ma być oznaczona) prześle delegat (tegoż zastępca) Wydziałowi krajowemu bezzwłocznie po upływie rocznego peryodu budowlanego.

W czasie zaś tegoż peryodu (z wyjątkiem ostatniego miesiąca) przedkładać ma delegat z inżynierem Wydziałowi krajowemu miesięczne wyciągi (odpisy) z dziennika kasowego najpóźniej do dni 15 po upływie miesiąca, wraz z dowodami zrealizowanych dochodów i wydatków, dokładnem wyszczególnieniem wszelkich na rachunek należytości udzielonych zaliczek, (które wypłacone być mogą tylko w miarę postępu robót i dostaw w myśl zawartych umów i kontraktów), i zaznaczy każdym razem na tym wyciągu ilość dołączonych dokumentów.

W celu zgodnego sporządzania takich wyciągów, winna być w tekscie dziennika kasy z końcem każdego miesiąca — suma wszystkich dochodów i wydatków od początku rocznego peryodu budowy obliczoną i zaznaczoną.

Suma dochodów i wydatków wykazana w wyciągu za miesiąc poprzedzający, przeniesioną być ma jako pierwsza pozycya do wyciągu za miesiąc następny.

§. 12.

Inżynier utrzymuje rachunek przybytku, ubytku oraz stanu sprzętów jak również przychodu i rozchodu materyałów, a to w osobnych dziennikach wedle wzorów.

W rachunkach tych powołać winien przy każdej pozycyi artykuł dziennika kasy, do którego zakupno sprzętów lub materyałów się odnosi, jak również uzasadnić ma ubytek sprzętów i rozchód materyałów pod względem zużytkowania.

Co do tych ostatnich, może się wydarzyć, że interesowani spółki dadzą materyały w naturze na rzecz budowy.

W razie takim dane materyały winne być oszacowane, a wartość tychże w dochodzie i wydatku dziennika kasowego przeprowadzoną.

Również pozostać mogą materyały niezużyte po ukończeniu budowy.

W takim wypadku wartość pozostałości materyałów, winna być przy ostatecznem obliczeniu kosztów budowy w odnośnym dziale kosztów strąconą, a na właściwy dział jako wartość zapasów zarachowaną.

Wreszcie prowadzić ma inżynier dokładną ewidencyę realności i gruntów zakupionych, bezpłatnie odstąpionych lub wywłaszczonych na rzecz budowy.

Wykaz ten ewidencyjny oraz wyżej wymienione rachunki sprzętów i materyałów, przedłoży po zakoramizowaniu tychże przez delegata (zastępcę) Wydziałowi krajowemu z ukończeniem rocznego peryodu budowy.

§. 13.

Na podstawie dzienników kasy i odnośnych rachunków, sporządzić ma inżynier po ukończeniu rocznego peryodu obliczenie kosztów wykonanych robót, wedle poszczególnych działów kosztorysu, z wykazaniem różnic między rzeczywistymi a kosztorysowymi wydatkami.

§. 14.

Kasa, wszelkie zapasy sprzętów, materyałów i t. p. podlegają peryodycznym a niespodziewanym skontrowaniom ze strony Wydziału krajowego.

§. 15.

Ostateczny odbiór dokonanych robót, uskutecznia komisya złożona z członków instrukcyą administracyjną wskazanych, a to na podstawie

operatu technicznego, dzienników kasowych i odnośnych rachunków, kontraktów z przedsiębiorcami, oraz częściowych aktów kolaudacyjnych.

Po uskutecznieniu tych czynności, spisanym być ma przez komisyę akt kolaudacyjny (wedle wzoru), cały zaś dotyczący operat opatrzony podpisami członków komisyi, przedłożonym być ma bezzwłocznie Wydziałowi krajowemu.

§ 16.

Dalsze prawidła wskazuje instrukcya techniczno-administracyjna.

W sprawach nieprzewidzianych, zastosować się należy do ogólnie obowiązujących przepisów. W danych wypadkach będą sprawy tego rodzaju przedmiotem osobnych rozporządzeń.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 18. Listopada 1887.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 31. Grudnia 1887. Część XXII.

Nr. 69

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 18. Grudnia 1887, l. 12926/pr.,

którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości względem przydzielenia miejscowości Pokropiwna do okręgu c. k. Sądu powiatowego miejs. deleg. i Sądu obwodowego w Tarnopolu.

Z c. k. Namiestnictwa.

Za c. k. Namiestnika:
Loebl w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z 10. Grudnia 1887, r., l. 19593 dotyczące przydzielenia gminy i obszaru dworskiego Pokropiwna do okręgu sądu pow. miejs. del. w Tarnopolu w Galicyi.

Na podstawie ustawy z 11. Czerwca 1868 r., Nr. 59 Dz. p. p., zostaje gmina i obszar dworski Pokropiwna z okręgu sądu powiatowego Kozowa i okręgu sądu obwodowego Brzeżany wyłączony, i do okręgu sądu powiatowego miej. deleg. i sądu obwodowego w Tarnopolu przydzielony.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia 1888.

Prażak w. r.

Nr. 70.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 18. Grudnia 1887, l. 12926/pr.,

względem wyłączenia miejscowości Pokropiwny z okręgu c. k. Starostwa w Brzeżanach i przyłączenie jej do okręgu c. k. Starostwa w Tarnopolu.

Na mocy rozporządzenia Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 6. grudnia 1887, l. 4594/M. I., zostają gmina i obszar dworski Pokropiwna z okręgu c. k. Starostwa w Brzeżanach wyłączone i do okręgu c. k. Starostwa w Tarnopolu wcielone.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia 1888 r.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika:
Loebl w. r.